

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 29 / IV legislatura / Segon període

Dijous, 5 de novembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 17

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les onze del matí i sis minuts.

Debat general sobre la situació i les perspectives del turisme a Catalunya (Reg. 2511) (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

Propostes de resolució del G. P. Popular

Torn a favor: Sr. Ros (P) (p. 1110).

Propostes de resolució del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Gibert (S), que anuncia la retirada dels apartats 1, 2, 4, 5, 6 i 7 de la proposta núm. 1, de l'apartat 2 de la proposta núm. 2 i de l'apartat 1 de la proposta núm. 7, en favor de quatre transaccionals (p. 1111).

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió

Torn a favor: Sr. Carrera (CiU), que anuncia la retirada de les propostes núm. 1, 2, 4, 9 i 10 en favor de cinc transaccionals (p. 1112).

SUMARI (2)

Propostes de resolució del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: Sr. Bargalló (ERC), que anuncia la retirada de les propostes núm. 3 i 10 en favor de dues transaccionals (p. 1114).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC) (p. 1115).

Votació de les propostes de resolució núms. 1 a 3, 5 i 7 a 9 del G. P. Popular: *rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 1117).

Votació de les propostes de resolució núms. 4 i 10 del G. P. Popular: *aprovades per unanimitat* (p. 1117).

Votació de la proposta de resolució núm. 6 del G. P. Popular: *rebutjada per 22 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions* (p. 1117).

Votació de la proposta de resolució núm. 11 del G. P. Popular: *rebutjada per 7 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció* (p. 1117).

Votació dels apartats 1, 3, 4 i 5 de la proposta de resolució núm. 2; de les propostes de resolució núms. 3 a 6, i de l'apartat 2 de la proposta de resolució núm. 7 del G. Socialista: *rebutjades per 54 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 1117).

Votació de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 90 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 1117).

Votació de la proposta de resolució núm. 6 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 90 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 7 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 79 vots a favor, 30 en contra i 17 abstencions* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 8 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 84 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 11 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 77 vots a favor, 30 en contra i 13 abstencions* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 12 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 76 vots a favor, 36 en contra i 7 abstencions* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 13 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 83 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions* (p. 1118).

Votació de les propostes de resolució núms. 15 i 17 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovades per 89 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 16 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 83 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 14 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 89 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 1118).

Votació de la proposta transaccional entre la proposta de resolució núm. 1 del G. P. de Convergència i Unió i els apartats 4, 5, 6 i 7 de la proposta de resolució núm. 1 del G. Socialista i votació de la proposta transaccional entre la proposta de resolució núm. 4 del G. P. de Convergència i Unió, la proposta de resolució núm. 2.2 del G. Socialista i la proposta de resolució núm. 3 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovades per 113 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 1118).

Votació de la proposta transaccional entre la proposta de resolució núm. 2 del G. P. de Convergència i Unió i la proposta de resolució núm. 7.1 del G. Socialista, votació de la proposta transaccional entre la proposta de resolució núm. 9 del G. P. de Convergència i Unió i la proposta de resolució núm. 10 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i votació de la proposta transaccional entre la proposta de resolució núm. 10 del G. P. de Convergència i Unió i els apartats 1 i 2 de la proposta de resolució núm. 1 del G. Socialista: *aprovades per unanimitat* (p. 1118).

Votació de les propostes de resolució núms. 2, 4, 5, 6, 8, 9, 12, 14 i 15 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjades per 53 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 1118).

Votació de la proposta de resolució núm. 1 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjada per 46 vots a favor, 66 en contra i 7 abstencions* (p. 1119).

Votació de la proposta de resolució núm. 7 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 1119).

Votació de la proposta de resolució núm. 11 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 1119).

Votació de la proposta de resolució núm. 13 del G. P. d'Esquerra de Catalunya: *aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 1119).

SUMARI (3)

Votació de les propostes de resolució núms. 1, 4 a 7, 9, 10 i 13 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 54 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 1119).

Votació de les propostes de resolució núms. 2 i 8 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 24 vots a favor, 65 en contra i 30 abstencions* (p. 1119).

Votació de la proposta de resolució núm. 3 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 1119).

Votació de la proposta de resolució núm. 11 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 17 vots a favor, 65 en contra i 37 abstencions* (p. 1119).

Votació de la proposta de resolució núm. 12 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 1119).

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs i dels membres del Consell Executiu de la Generalitat (Reg. 4300) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Saura (IC) (p. 1119).

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs i dels membres del Consell Executiu de la Generalitat (Reg. 4301) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carnicer (S) (p. 1121).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1122).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1123).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per al·lusions (p. 1125) i el Sr. Curto i Casadó (P) li respon (p. 1125).

Posició dels grups (continuació): Sr. Rodri (ERC) (p. 1125).

Votació conjunta: *rebutjades per 53 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 1126).

Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre el projecte de remodelació de la variant de Puig-reig en el punt d'intersecció amb la carretera C-1411 (Reg. 4687) i sobre el projecte de la variant de la carretera C-1411 a Berga (Reg. 4688)

Formulació: Sr. Bertran (CiU) (p. 1126).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1127).

Pregunta al Consell Executiu sobre el trasllat del centre penitenciari de Trinitat Vella, de Barcelona (Reg. 1542)

Formulació: Sra. Torrent (S) (p. 1128).

Resposta: Conseller de Justícia (p. 1128).

Rèplica: Sra. Torrent (S) (p. 1129).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'existència de denúncies dels serveis veterinaris dels escorxadors en relació amb la utilització il·legal d'acetat de trembolona (Reg. 2073)

Formulació: Sra. Utgés (S) (p. 1129).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1129).

Pregunta al Consell Executiu sobre el retard de les mesures per a solucionar els problemes generats per una fuga d'hidrocarburs a l'escola Verge de Núria, de Ribes de Freser (Reg. 3533)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 1130).

Resposta: Conseller d'Ensenyament (p. 1130).

Pregunta al Consell Executiu sobre una possible ampliació de les pistes d'esquí de Núria (Reg. 3534)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 1130).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1131).

Pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat del Gran Teatre del Liceu, de Barcelona (Reg. 3775)

Formulació: Sr. Farrés (IC) (p. 1131).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1131).

Repregunta: Sr. Farrés (IC) (p. 1131).

Segona resposta: Conseller (p. 1131).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el Cercle del Liceu rep un tractament diferent de la resta d'entitats afectades pel Pla especial del Gran Teatre del Liceu (Reg. 3776)

Formulació: Sr. Farrés (IC) (p. 1132).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1132).

Repregunta: Sr. Farrés (IC) (p. 1132).

Segona resposta: Conseller (p. 1132).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures de precaució previstes en l'emmagatzematge de piles usades a Terrassa (Reg. 2380)

Formulació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 1132).

Resposta: *Conseller de Medi Ambient* (p. 1132).

Repregunta: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 1133).

Segona resposta: *Conseller* (p. 1133).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals l'Oficina de Turisme Juvenil tanca durant les tardes dels mesos d'estiu (Reg. 2865)

Formulació: *Sr. Soto (S)* (p. 1133).

Resposta: *Conseller de Cultura* (p. 1133).

Repregunta: *Sr. Soto (S)* (p. 1133).

Segona resposta: *Conseller* (p. 1133).

Pregunta al Consell Executiu sobre a quina partida pressupostària ha estat carregat l'import de la campanya On situaria aquest punt? (Reg. 2969)

El president n'anuncia la retirada (p. 1133).

Pregunta al Consell Executiu sobre la capacitat de la depuradora installada a Ribes de Freser (Reg. 3535)

Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 1134).

Resposta: *Conseller de Medi Ambient* (p. 1134).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a resoldre els problemes de deteriorament de l'estructura a deu escoles de l'Hospitalet de Llobregat (Reg. 3747)

El president n'anuncia el decaïment (p. 1134).

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini de pagament dels convenis amb l'Organisme Autònom Patronat Municipal de Serveis Comunitaris de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat (Reg. 3749)

El president n'anuncia la retirada (p. 1134).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius que hi ha per a incoar un expedient disciplinari a dos professionals de l'Institut de Batxillerat Besòs, de Barcelona (Reg. 3866), i sobre les conseqüències de la incoació de l'expedient disciplinari a dos professionals de l'Institut de Batxillerat Besòs, de Barcelona (Reg. 3867)

Formulació: *Sra. Torrent (S)* (p. 1134).

Resposta: *Conseller d'Ensenyament* (p. 1135).

Repregunta: *Sra. Torrent (S)* (p. 1135).

Segona resposta: *Conseller* (p. 1136).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa de posposar la substanciació dels punts quart i dotzè de l'ordre del dia i la cambra hi assenteix (p. 1136).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'alteració de termes municipals (Reg. 1575) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Morera (ERC)* (p. 1136).

Resposta: *Conseller de Governació* (p. 1138).

Rèplica: *Sr. Morera (ERC)* (p. 1139).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1140).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'autogovern de la Vall d'Aran (Reg. 2234) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Ganyet (S)* (p. 1141).

Resposta: *Conseller de Governació* (p. 1142).

Rèplica: *Sr. Ganyet (S)* (p. 1143).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1144).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Regs. 2414 i 2589) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S)* (p. 1144).

Resposta: *Conseller de Benestar Social* (p. 1145).

Rèplica: *Sra. Torrent (S)* (p. 1147).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1148).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el disseny curricular dels nous estudis definits a la LOGSE (Regs. 2528 i 2637) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 1149).

Resposta: *Conseller d'Ensenyament* (p. 1151).

Rèplica: *Sr. Cadevall (S)* (p. 1152).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1153).

El Sr. Cadevall (S) intervé per contradiccions (p. 1154), la Sra. Torrent (S) intervé per al·lusions (p. 1154) i el conseller els respon (p. 1154).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política teatral (Reg. 1681) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Benach (ERC)* (p. 1154).

Resposta: *Conseller de Cultura* (p. 1156).

Rèplica: *Sr. Benach (S)* (p. 1158).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1159).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la vigilància d'edificis i dependències públics de la Generalitat (Reg. 2104) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 1161).

Resposta: *Conseller de Governació* (p. 1162).

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 1163).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1164).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la delimitació de les regions sanitàries i dels sectors sanitaris del Servei Català de la Salut (Reg. 3586) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Utgés (S)* (p. 1164).

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1166).

Rèplica: *Sra. Utgés (S)* (p. 1166).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1167).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 17.3

La sessió es reprèn a les onze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major els lletrats Sr. Pau i Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Debat general sobre la situació i
les perspectives del turisme
(Continuació)**

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades s'ha establert el següent ordre d'intervenció: en primer lloc, el Grup Parlamentari Popular; en segon lloc, el Grup Parlamentari Socialista; en tercer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; en quart lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, en cinquè lloc, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Hi ha per cada proposta un torn a favor i, optativament, un torn en contra. Una vegada defensades totes les propostes es procedirà a la votació pel mateix ordre, i finalment hi haurà possibilitat d'explicació de vot.

Grup Parlamentari Popular, torn a favor. Té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular ha presentat onze propostes de resolució subsegüents al debat que vàrem substanciar ahir, en les quals es recullen les línies de treball que vàrem plantejar per tal de resoldre la greu situació en la qual es troba la indústria turística a Catalunya, al nostre país.

Senyor conseller, cap grup de la cambra no es va inventar res de nou. El que es va reflectir en la substanciació del debat és la preocupació d'aquest sector, i tal com vostè va plantejar en el seu torn de rèplica a la intervenció, i en l'anàlisi que vostè va fer i que ens va proposar, hi ha coincidències amb tots els grups parlamentaris. Això sí, mentre que vostè no concretava els terminis d'execució de tot un seguit de plans i mesures, nosaltres, a més de fer noves aportacions amb les nostres propostes de resolució, concretam el que vostè mateix va plantejar, per la qual cosa no dubto que, trencant el que és tradicional en el Grup que dona suport al Govern, votaran a favor d'aquestes onze propostes, que s'agrupen en els àmbits de la promoció, de la diversificació de la nostra oferta turística, de la qualitat dels nostres productes, de la col·laboració institucional i de la formació. Seguidament, comentarem proposta per proposta aquestes onze.

La primera: «El Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació per la pèrdua d'activitat d'un sector tan important de la nostra economia com ho és el turístic, que ha contribuït eficaçment al creixement econòmic, a la millora del nivell de

vida dels nostres ciutadans, a l'enriquiment cultural i a la projecció i coneixement exterior de Catalunya.»

La segona Proposta de resolució: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a vetllar eficaçment per tal que els nostres allotjaments turístics comptin amb les instal·lacions i prestin els serveis corresponents a la categoria amb què estan classificats, com a mesura per evitar que la irracional política de preus baixos porti a una degradació de la nostra oferta turística.»

La tercera Proposta: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a reforçar i promoure la qualitat de l'oferta tradicional de turisme de sol i platja, promovent la nostra competitivitat, mitjançant la protecció i recuperació de l'entorn natural, la reconversió de places obsoletes i la qualitat de les nostres infraestructures, perquè aquest tipus de turisme representa un 70% del turisme a Catalunya, implementant les mesures necessàries en defensa del consumidor de turisme.»

La Proposta de resolució número 4: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a elaborar i portar a terme un pla d'actuació per al desenvolupament de nous productes turístics alternatius al turisme de sol i platja, com ho són el turisme cultural, el turisme rural i l'agroturisme, el turisme esportiu, el turisme de congressos, etcètera; amb la participació efectiva del sector a través de les seves organitzacions empresarials i professionals, garantint la diversificació i la qualitat de la nostra oferta turística, tot afavorint l'assentament de la població rural, fomentant la diversificació de les rendes a les explotacions agràries i contribuint a l'equilibri del territori del país; garantint la conservació del nostre patrimoni històric, artístic, cultural, natural i paisatgístic.»

En la quinta Proposta de resolució instem...: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a complir els compromisos adquirits en el conveni marc de col·laboració per al foment de l'agroturisme i a desenvolupar els continguts de la Central de Reserves per tal de facilitar el control de qualitat de l'oferta i de la plena ocupació.»

La sisena: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a elaborar i portar a terme, amb la col·laboració dels consells comarcals dels ajuntaments turístics, les associacions empresarials i professionals del sector, les conselleries de Turisme, Medi Ambient, Política Territorial, Agricultura i Cultura, plans turístics municipals que comptin amb el finançament del Fons de Cooperació Local.»

La setena: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a portar a terme una política de coordinació i cooperació amb l'Administració central, l'Administració local, entre els departaments del Govern, que, sense produir distorsions en les competències de cada una de les administracions implicades, busquin acords que millorin la nostra oferta turística.»

La vuitena: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a millorar la promoció i projecció externa del turisme de Catalunya, mitjançant una major presència a les fires internacionals i a la utilització de la xarxa d'oficines comercials a l'exterior amb què compten, com per exemple el Copca i el Cidem.»

La novena: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a elaborar i portar a terme en el termini de sis mesos un pla general de formació turística que abasti totes les necessitats de formació del sector a Catalunya, com a punt bàsic per assolir graus acceptables de qualitat, eficàcia i competitivitat.»

La número 10: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a posar en marxa, en el termini de sis mesos, el Pla d'experts i directius 2000, orientat específicament a la preparació d'experts en les diferents especialitats del sector turístic.»

I l'onzena i última: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a establir les negociacions necessàries per tal que les quotes empresarials que es paguen per a formació ocupacional s'apliquin directament per les associacions empresarials, que són les que coneixen les necessitats del mercat, aquesta finalitat, sota el control de la Conselleria de Treball.»

Esperem, desitgem, doncs, que se'ns votin aquestes onze propostes a favor, fonamentalment..., per tots els grups, però fonamentalment pel Grup de la majoria, sense el qual, doncs, no podrien sortir endavant, perquè creiem que aquestes són unes propostes que poden ajudar a resoldre la greu situació que està passant el sector.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Hi ha torn en contra? (*Pausa*) Doncs, no havent-hi torn en contra, passem al següent grup, al Grup parlamentari Socialista. Té la paraula el diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Hem estudiat, com és lògic, totes les propostes de resolució presentades, i amb el seu permís faria, al mateix temps que un torn de defensa de les que presentem, el de posicionament sobre les de la resta dels grups.

Nosaltres n'hem presentat set, amb un conjunt de trenta-tres punts, que ens sembla que resumeixen, sintetitzen o que concreten les posicions, les polítiques que ahir vam defensar, tant en la part que era de coincidència general, de coincidència específica amb les posicions mantingudes per la Conselleria —que n'hi ha—, i també les que no eren de coincidència, sinó de diferència o de discrepància.

Això es tradueix..., hem intentat —com deia— sintetitzar-ho en set propostes de resolució, la primera de les quals fa referència a tots els aspectes de coneixement del sector —per tant, de recerca, de documentació i de formació—, i val a dir que és la proposta de resolució amb la qual més s'ha pogut avançar en la línia d'unes transaccionals, que després seran presentades, fins al punt que, dels set elements que figuren en la proposta de resolució, sis —el punt 1 i el punt 2, d'una banda, i els punts 4, 5, 6 i 7, d'una altra— els retirarem en benefici d'una transaccional.

En el primer cas, feia referència a l'establiment d'un model estadístic fiable i als mecanismes per al coneixement aprofundit de l'evolució de la demanda i dels preus reals i les dinàmiques de mercat. Naturalment, com passa en aquests casos, entenem que la transaccional, d'una banda, comporta menys precisió, però entenem que és el contingut suficient com perquè valgui la pena que aquest acord es tiri endavant amb el màxim consens possible.

El mateix passa amb els punts 4, 5, 6 i 7, que fan referència a tota la qüestió de la formació i dels estudis; en la transaccional es recull un element que ens sembla molt important, que és el de la voluntat d'inserir els estudis reglats en el sistema general d'ensenyament, i això ha fet el pes, diguem, definitiu perquè poguéssim entrar en aquesta dinàmica de transacció que ens alegra —tal com ja ahir dèiem—, que ens agradaria que passés.

El punt 3, en canvi, el mantenim; fa referència a la creació, o a la conversió, de l'Insetur de Girona en un centre d'estudis i documentació. Voldria recordar que l'Insetur de Girona ja va néixer amb aquesta vocació —com deia ahir, s'ha convertit en un híbrid poc eficient i que no compleix els objectius o les expectatives que s'havien creat en el moment de la fundació. Ens sembla que ara és perillós abandonar aquesta línia i crear una altra cosa que pretén els mateixos objectius o similars objectius, com l'Institut de Tecnologia Turística, que per cert es dirà ITT, i que valdria més aprofundir en la capacitat d'aprofitar les coses que estan instal·lades i que tenen una base, que no anar creant organismes. Per això defensem aquesta proposta de resolució.

Pel que fa a la número 2 —és la que es refereix a tots els aspectes de reconversió, requalificació—, dissortadament, el nivell de concreció de les propostes que presenta el Grup de la majoria no ha permès aquesta línia de consens només que en un aspecte concret, que és l'aspecte de la defensa dels turistes com a consumidors, que ens sembla un avenç important, i estem també satisfets que s'hagi pogut acordar un text amb una altra proposta de resolució que després s'haurà de llegir a la cambra, suposo. Però, en els altres aspectes, que fan referència a la introducció de paràmetres sobre la qualitat dels serveis en les normatives de classificació —que ens sembla essencial—, no hi ha hagut possibilitats d'entesa. Tampoc en el fet de vetllar per aconseguir mínims acceptables de..., lluitar contra el risc de fractura del sistema financer; una cosa és l'assessorament financer —que em sembla molt bé que s'hi treballi—, però crec que caldria introduir aquests elements de seriositat comercial en el sector per tal d'evitar aquest risc de fractura, i això, per tant, ho defensem amb aquesta proposta.

També proposem l'homologació —com deia ahir— dels productes de qualitat, amb l'objectiu que aquesta homologació vagi abastant gradualment el conjunt de l'oferta; i ampliar les línies d'ajut per a la reconversió, canviant el criteri, és a dir, condicionant la recepció d'aquests ajuts —això és una tesi històrica, em sembla, del nostre Grup—, condicionant l'atorgament d'aquests ajuts a canvis reals, a reconversions reals, per no primar, precisament, els aspectes més negatius del sector, que és el que entenem que ha estat passant i que voldríem que deixés de passar.

En la Proposta número 3, no hi ha pogut haver acords. És la que fa referència a totes les qüestions de segmentació, diversificació i especialització. Evidentment que les propostes de resolució de tots els grups, també les de la majoria, es refereixen a aquests aspectes, en parlen amb una clara declaració d'intencions que ens sembla bé; però a nosaltres ens sembla que caldria més precisió en el que s'ha de fer, tant en el turisme d'interior i muntanya, el turisme verd —totes les modalitats de què parlàvem ahir—, com en el turisme urbà, i també en l'especialització i singularització del turisme a la costa..., i de vertebrar la cultura del lleure de què parlàvem i accelerar l'aflorament de l'oferta turística submergida; «accelerar» em sembla que és una paraula suficientment ponderada com perquè aquesta fos votada unànimement.

La Proposta de resolució número 4 fa referència al que en podríem dir els aspectes no directament dependents de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, que és el que vostès estableixen en un pla horitzontal o interdepartamental. A nosaltres ens agradaria precisar, tal com intentem fer en aques-

tes propostes de resolució, tots els aspectes referits al medi natural i al paisatge; incloure en els plans territorials determinacions que garanteixin la difusió territorial del turisme i condicionar el creixement a l'existència prèvia d'infraestructures —em sembla que és importantíssim perquè no passi el que ha passat en la història d'aquests trenta anys de turisme—, i adoptar les mesures urbanístiques que impedeixin l'entrada d'un nou sostre alegal del mercat turístic. Aquest nivell de concreció, em sembla que caldria introduir-lo en les resolucions, i per això les proposem i defensem.

La cinquena fa referència a la racionalització dels aspectes promocionals de què vam parlar ahir, del cofinançament i d'especial atenció a l'aprofitament de la projecció de Barcelona arran dels Jocs Olímpics, l'especial aprofitament..., o especial intensificació d'accions concertades amb els grups empresarials que poden realment oferir al mercat productes competitiu i de qualitat, i a la racionalització, també, de deixar de promoure coses que no són marques turístiques per passar a promoure, d'acord amb les lleis del mercat, exclusivament, marques i productes turístics.

La sisena fa referència als aspectes de la coordinació en els tres vessants que dèiem: d'una banda, interdepartamental; de l'altra banda, amb els municipis; de l'altra banda, amb el sector privat. I, concretament, es proposa estudiar els possibles desenvolupaments, que potencialment hi són —ahir ho deia el conseller—, de l'article 72 de la Llei municipal de règim local per intentar que també els serveis públics a nivell municipal puguin convertir en més competitiu el nostre sector.

La setena i última té dos punts només; en un d'ells s'ha pogut fer, també, una transacció, que ens satisfà, en els aspectes que es relacionen amb la potenciació de la participació del sector privat en els organismes —el Consorci, concretament, i el Consell Assessor de Turisme— i, en canvi, al segon punt no ha estat possible, aquest acord.

Molt breument, pel que fa a les propostes de resolució dels altres grups, he de dir —parlaré després de les de la majoria, però les dels altres tres— que votarem, majoritàriament, favorablement a les propostes de resolució, perquè hi estem d'acord. I em referiré, només, a les excepcions, per abreujar, senyor president.

Ens abstindrem en la Proposta de resolució número 6, del Grup Popular perquè, encara que estem d'acord en la participació en els programes de redreçar..., dels municipis, hi estem absolutament d'acord, i creiem que és molt i molt necessari que sigui molt major que fins ara, però no estem segurs que s'hagin de fer plans turístics d'àmbit de cada municipi, i, en aquest sentit, no votarem favorablement, sinó que ens abstindrem d'aquesta proposta.

I votarem «no» a la número 11, no pas per desacord de fons, tampoc, és a dir, si..., potser substituint «associacions empresarials» per «agents socials», probablement, l'haguéssim pogut votar, però entenem que aquí es nega el pas a la participació dels sindicats i, per tant, aquesta no la votarem.

Pel que fa a Iniciativa, en votarem també la majoria, exceptuant la segona i la vuitena, en la qual farem abstenció. Estem d'acord en els conceptes, també, però no som partidaris de plans pormenoritzats sinó, més aviat, de línies estratègiques, i ens fa por el context concret, o la precisió de plans integrals o que indiquin coses molt pormenoritzades. Som més partidaris d'actuacions estratègiques, i aquesta és la raó de l'abstenció.

Pel que fa a l'onzena, tampoc la votarem, també farem abstenció, perquè la veritat és que tenim massa incògnites en relació amb tot el tema del parc Tibigardens com per atrevir-nos a fer propostes tan concretes com la que aquí es fa, per exemple, de reducció de l'àmbit.

En el cas d'Esquerra Republicana, també votarem «sí» a la majoria, «no» a la tretzena; no perquè no estiguem d'acord en la coordinació de totes les forces de seguretat per obtenir més seguretat, que és un objectiu absolutament vàlid, sinó perquè creiem que estem, malgrat tot, en una de les zones del món més segures i que, des del punt de vista turístic, aquest no és un factor excessivament rellevant, malgrat que estem d'acord en la coordinació i que la seguretat sigui com més millor, naturalment, i més de la que tenim ara. Pel que fa —i aquesta és l'única abstenció; a les altres votarem, a totes, que «sí». Al Grup de la majoria, hi ha algunes propostes, que no són les transaccionades, que creiem que, amb un aclariment, potser d'interpretació, podrien ésser votades —i no em fa res de reconèixer-ho així—, però em sembla que passa el mateix amb moltes de les que nosaltres proposem, i, per tant, el que farem —en coherència amb aquest criteri, em sembla, de no haver aconseguit acostar més posicions amb la resta— és votar les transaccionals que, lògicament, les fem nostres, però no votar la resta de propostes de resolució.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carrera.

El Sr. CARRERA: Senyor president, senyores i senyors diputats. Les propostes de resolució que avui presento en nom del Grup de Convergència i Unió estan formulades amb el convenciment que l'anàlisi sobre la situació del turisme a Catalunya feta pel conseller de Comerç, Consum i Turisme palesa la necessitat d'introduir canvis en l'estructura dels sectors implicats, si volem que Catalunya continuï essent una gran destinació turística gràcies a la seva competitivitat.

El turisme, entès com a principal factor de prosperitat del nostre país, està vivint una complexa situació de canvi, que pot representar serioses amenaces als nostres negocis turístics, i, donada la forta implantació d'aquesta activitat a la nostra societat, fa que aquesta conjuntura pugui afectar a tothom si no superem una sèrie de limitacions que es detecten de l'observació detallada de la realitat del sector, entre les quals podem destacar —com ja va destacar el conseller en el seu discurs— una manca d'especialització i diferenciació de l'oferta, una manca d'investigació aplicada al turisme, excessiu grau d'atomització del sector, pol·lució estètica dels entorns turístics urbans, excessiva dependència dels intermediaris, crisi del model tradicional de sol i platja a baix preu i una insuficiència del capital humà especialitzat, base de la competitivitat del sector.

Les propostes de resolució que presentem incideixen en la superació d'aquestes mancances i punts febles que ara hem esmentat. I ho fem presentant-les agrupades en quatre blocs: els tres primers blocs coincideixen amb les línies estratègiques proposades pel conseller, que han de conduir a l'assoliment dels grans objectius que han de configurar el nou model turístic català i que, com tots vostès ja deuen saber, han de garantir l'equilibri territorial com a mitjà per a la riquesa i la prosperitat,

garantir la competitivitat i el sosteniment a llarg termini de la nostra indústria turística i potenciar la qualitat de l'entorn natural i humà.

En aquest sentit, i mantenint-nos dins de la línia estratègica global, presentarem les set primeres propostes. La primera Proposta, sobre la creació d'un capital humà professionalitzat i competitiu, donada la insuficiència del capital humà especialitzat, que constitueix la base de la competitivitat turística..., és un punt feble que cal esmenar si volem recuperar el nivell competitiu del sector, i, per això, la Proposta ve articulada en el sentit d'instar el Govern a l'elaboració d'un pla general de formació turística que abasti tots els aspectes i nivells educatius i formatius del sector.

La Proposta número 2, sobre el foment de la participació del sector privat i altres agents socials en la configuració de la política turística, que es justifica davant la mobilitat dels escenaris del món turístic..., que creiem que el Consell Assessor de Turisme ha de continuar essent el nucli integrador dels representants dels diferents grups i estaments relacionats amb el sector..., en la nostra Proposta instem a prosseguir en aquesta línia i intensificar la participació del sector en la configuració global de la política turística de Catalunya.

En la Proposta número 3, sobre l'increment de la participació de la població local en els beneficis del turisme, hem de dir que la població local ha de participar en els beneficis del turisme, i aquells no s'han de limitar a activitats de pura especulació econòmica amb inversions d'entrada i sortida i que no reverteixin en la població autòctona. Per tant, cal estimular fórmules viables de cooperació, a través de societats mixtes, per a l'execució de projectes turístics que facilitin el manteniment de la propietat del sòl per part dels seus habitants i que, a la vegada, potenciïn la cultura, l'artesanía, els costums i les tradicions de l'indret.

La Proposta número 4, sobre el millorament de la satisfacció de la demanda, i per a aconseguir un nivell més alt d'aquesta satisfacció..., creiem que és necessari millorar el sistema mitjançant el qual es posa a l'abast dels nostres clients potencials tota la informació necessària per ajudar-los a programar les seves vacances i, d'aquesta, facilitar-los al màxim la possibilitat de gaudir dels nostres productes i recursos turístics, sobretot si tenim en compte l'alt nivell d'efectivitat i l'efecte multiplicador que proporcionen les noves tecnologies. Per això la nostra Proposta va encaminada a millorar els sistemes i programar-los per tal que puguin donar satisfacció a la demanda, alhora que ofereixin una millor cobertura, que permeti a l'usuari gaudir de tots els seus drets com a consumidor turista.

En la Proposta número 5, sobre assessorament financer, i donada la complexitat i sofisticació dels vigents sistemes de finançament i la necessitat de garantir el lliure accés dels interessats al marc de lliure competència, i per evitar que la manca de coneixements i d'experiència frustri potencials projectes d'interès turístic, proposem que es creï un programa d'assessorament financer per a empreses existents i potencials del sector.

En la Proposta número 6, sobre l'extensió de l'ús normal de la llengua catalana, i per tal que el turisme i totes les activitats que giren al seu voltant siguin elements que contribueixin positivament a mostrar al visitant els nostres senyals d'identitat, a la normalització lingüística del català i a donar a conèixer el potencial i l'abast del nostre patrimoni cultural, proposem que es

continui i s'intensifiqui l'ús normal de la nostra llengua en totes les àrees d'activitat turística, amb la col·laboració activa de tots els agents socials, alhora que serveixi de vehicle actiu per a la difusió global dels nostres costums i la cultura pròpia de Catalunya.

La Proposta número 7, sobre recerca i desenvolupament. Davant la importància d'adequar els nostres mitjans als avantatges que ens ofereixen les noves tecnologies, a l'hora de conèixer i definir els escenaris de futur i amb la finalitat última d'innovar i avançar en la recerca de solucions idònies a la realitat canviant del mercat turístic internacional, proposem la creació d'un institut català de tecnologia turística que incideixi a fomentar la recerca i la innovació en les empreses turístiques de casa nostra.

En el segon bloc, que fa una incidència en la línia estratègica del creixement equilibrat proposada pel conseller, la primera és referent al pla horitzontal de turisme. En aquest sentit, estem plenament d'acord amb les paraules del conseller quan afirmava que un dels punts més febles que té Catalunya, i que cal superar si es vol mantenir i augmentar el nivell competitiu, és la pol·lució estètica dels entorns turístics, per la qual cosa, i tenint en compte que hi incideixen diferents departaments i administracions, proposem l'elaboració d'un pla horitzontal de turisme portat a terme per un grup de treball interdepartamental que col·labori estretament amb el Consell Assessor de Turisme i el projectat institut català de tecnologies turístiques, tenint en compte que del grau d'efectivitat d'aquest pla dependrà en gran mesura el futur turístic del nostre país i l'estalvi de recursos socials negatius per a la població.

La segona Proposta d'aquest bloc fa referència a la diversificació dels negocis turístics. Aquesta Proposta es basa en la necessitat d'aprofitar els recursos naturals amb potencial turístic per mitjà de plans d'àmbit comarcal o zonal i desenvolupar les condicions per a la realització de rutes turístiques, com una de les peces clau per a dur a terme el reequilibrament territorial del nostre país en l'àmbit turístic i la necessària diversificació del negoci.

En el tercer bloc abordarem les qüestions relatives a les estratègies de màrqueting, i, pel que fa a la línia estratègica de màrqueting, creiem que l'element clau per a l'adaptació constant de l'oferta és una informació rica i actualitzada respecte a les constants fluctuacions i evolucions de les tendències del segment del mercat mundial. Aquesta informació clau per al desenvolupament òptim del sector turístic a Catalunya no es troba, avui com avui, en mans de tots els agents turístics, i per això proposem la creació d'un banc de dades públic que permeti el lliure accés dels interessats a tota la informació que genera el mercat turístic internacional.

La següent Proposta incideix en la necessitat de continuar aprofundint en la diferenciació de l'oferta, establir marques i cadenes tipològiques d'allotjament amb centrals de reserva i acumular-hi l'especialització d'una oferta determinada, fet que contribuirà a unificar l'actual oferta —bastant dispersa— i segmentarà el mercat, millorant altament les seves possibilitats de comercialització.

La Proposta número 12, respecte a la millora de la qualitat de l'oferta, que creiem que reduint progressivament l'excés d'allotjament turístic poc competitiu i de baixa qualitat i controlant el nivell de serveis i les correspondències entre les classifi-

cacions atorgades i les contraprestacions ofertes..., entenem que és un dels elements clau per tal d'aconseguir un augment de la competitivitat, i per això proposem perseverar en aquesta línia de control amb la posada en marxa de programes d'augment de qualitat i del seu seguiment.

La Proposta número 13. Amb aquesta Proposta volem plantejar la creació d'una nova identitat corporativa que permeti reorientar les campanyes de promoció de forma que posin de manifest la diversitat de les tipologies turístiques segons productes segmentats concrets, evitant d'aquesta forma campanyes promocionals indiscriminades o d'evident duplicitat.

El quart i últim bloc està dedicat a una sèrie de propostes —manifestacions del Parlament— en matèria turística i que tenen incidència... La 14 fa esment de l'exercici de les plenes competències o de les competències exclusives, perdó, que en matèria de política turística ostenta la Generalitat de Catalunya, i en el sentit en què ja s'han pronunciat diferents sentències del Tribunal Constitucional. La quinzena és una manifestació del Parlament en el sentit de posar en evidència la necessitat de propugnar una política monetària que es correspongui amb la realitat del país, donada la sensibilitat del sector turístic a la política monetària. En la setena, el Parlament manifesta la necessitat d'una política fiscal que afavoreixi les petites i mitjanes empreses turístiques. I, per fi, el Parlament manifesta la necessitat de normalitzar els serveis de comunicació i telecomunicació, donada la seva incidència en un bon servei turístic i, per tant, la seva incidència en la competitivitat i qualitat del servei.

Aquestes són les disset propostes que s'han elaborat. Després d'un esforç d'aproximació als altres grups polítics, s'ha arribat a un grau de consens, jo crec que suficient, i si no ha sigut més ha estat per la manca de temps, la urgència del temps en què es pot transaccionar. Jo crec que és una de les dificultats que hem tingut en no poder arribar a més acords amb els diferents grups polítics per arribar a transaccions, com seria el desig del nostre Grup.

En aquest cas, podem dir que hem arribat a quatre transaccions amb el Partit Socialista de Catalunya, amb el Grup Socialista, en què la seva primera..., part de la seva primera Proposta es transacciona amb la desena nostra, i la segona part d'aquesta primera amb la número 1 del nostre Grup. Per altra banda, hi ha una transacció conjunta amb Esquerra Republicana, el Partit Socialista de Catalunya i Convergència i Unió, en detriment —diguem— de la 4 del Grup de Convergència i Unió. Una altra, que és la setena..., la primera part de la setena del Grup Socialista amb la segona del Grup de Convergència i Unió. Amb Esquerra Republicana hem transaccionat la tercera, conjuntament amb el Partit Socialista, i la desena amb la 9 del nostre Grup.

En tot cas, i com he dit, crec que s'ha arribat a un grau de consens, crec que interessant, i que si no s'ha pogut fer més ha sigut per la urgència de temps, per un cantó, i per l'altre que moltes de les propostes que es podien transaccionar estaven recollides en les nostres, que ja havíem formulat prèviament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carrera, m'hauria d'aclarir una cosa. Diu que hi ha una transaccional entre la número 2 del Grup de Convergència i Unió i la número 7 del Grup Socialista. La Presidència només en té sis, del Grup Socialista. (Pausa.) En té set? Així, es deu haver traspassat. (Remor de veus.)

(La Sra. Neras s'aixeca per parlar.)

La Sra. NERAS: Senyor President, és que em sembla que estan mal col·locades; em sembla que la 6 va última i, anterior a la 6, hi ha la 7.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, queda aclarit. Gràcies.

Correspon ara al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest debat que ara acabem ha estat un debat important; pel pes econòmic del sector, perquè en alguns aspectes ha estat un veritable debat —cosa que no podem dir de tots els que succeeixen en aquesta cambra— i perquè el Govern va presentar un canvi en la diagnosi i —almenys teòricament— noves propostes. Malgrat això, el debat potser no ha tingut el ressò dels mitjans d'informació que es mereixia, perquè ha tingut molta mala sort; la mala sort de topar amb la victòria de Clinton, amb la derrota de Bush, amb la derrota del Barça, amb la presentació dels pressupostos al Parlament i encara amb algun altre tema de menor importància. Sigui com sigui, avui podem tancar el debat amb resolucions que ajudin a superar les mancances que els diversos grups vam anar apuntant en el transcurs de la jornada d'ahir.

El nostre Grup va centrar les seves propostes en quatre blocs: la creació d'un producte propi d'identitat nacional turística, l'augment de la coordinació interdepartamental i interadministracional, l'augment de l'esforç en la formació professional i la voluntat de col·laboració dels agents socials, de les forces polítiques, dels ens locals i comarcals, de les administracions diverses, en definitiva, la voluntat de consens nacional per tirar endavant el turisme.

Per aquests quatre motius, els he —ja d'entrada— de dir que el nostre Grup votarà a favor de totes les propostes de resolució presentades pels diversos grups parlamentaris amb la lamentable, malaurada i no desitjada per part nostra excepció de la darrera proposta de resolució del Grup Popular, per uns motius que el senyor Arseni Gibert ja ha explicat, i que, en tot cas, aquesta manca de possibilitat de consensuar amb els grups de l'oposició, ha impedit que on posa «associacions empresarials» pogués posar «agents socials», i em sembla que hi hauríem estat tots d'acord.

Fora d'això —hi insisteixo—, votarem a favor de les transaccions, de les transaccionals, de les transaccionals entre el Grup de la majoria i el Grup Socialista, de les dues transaccionals en què ha participat el Grup d'Esquerra, la transaccional única amb el Grup de la majoria i la transaccional conjunta amb el Grup de la majoria i la del Grup Socialista.

La mateixa voluntat de consens i col·laboració que ens fa votar que sí a tota la resta de propostes..., tot i que en alguns casos concrets, d'alguna proposta, nosaltres no l'hauríem redactat de la mateixa manera i hauríem introduït algunes variants que modifiquessin algun sentit, i en especial —i els he de ser sincer—, en el cas de la majoria, ens hauríem estimat molt més que haguessin posat fórmules com «impulsar», en alguns casos, en lloc de «continuar», perquè, en alguna de les propostes de resolució, aquest «continuar» fa referència a algunes mancances o a alguns problemes que nosaltres havíem denunciat que encara no s'havien dut a terme. En tot cas, però, sense voler entrar en discussions semàntiques en aquest moment, hi donem el nostre vot favorable, i esperem el vot favorable a les nostres propostes per la mateixa voluntat de consens, per la mateixa voluntat de

col·laboració, per la mateixa voluntat de tirar endavant. Perquè, a més, són propostes que poden ser assumibles per la gran majoria de les senyores i els senyors diputats i perquè, a més, són propostes que ja vam formular en el nostre discurs i que, per exemple, en el cas del Grup de la majoria, no va semblar que hi hagués un enfrontament com perquè ara no fossin votades.

La primera parla de la necessitat d'emmarcar tota la política turística en aquesta concepció d'una identitat nacional del producte; la segona, insta a eradicar amb controls aquells serveis situats per sota d'uns mínims de qualitat, als quals ja vam fer referència tots; la tercera, la retirem per transacció, evident; la quarta esmenta la necessitat urgent de solucionar aquelles mancances estructurals que el Departament d'Economia i Finances remarcava que eren un fre a l'impuls turístic; la cinquena, en el mateix sentit d'allò que deia el Departament d'Economia i Finances, la necessitat d'adequar organitzativament i financera-ment l'administració i el pressupost dels municipis turístics; la sisena, impulsar l'ordenament i el control dels segments actualment aleials; bàsicament el d'apartaments, però no només el d'apartaments; la setena, fer tot el possible davant qui sigui per donar un impuls definitiu als aeroports de Girona-Costa Brava i Reus; la vuitena, la necessitat d'establir un mapa d'ensenya-ments turístics professionals; la novena, l'adequació d'aquest mapa al territori i als sectors; la desena, la retirem per una transacció amb el Grup de Convergència i Unió; l'onzena, que els ajuts a les àrees de muntanya i turisme interior vagin destina-ts..., que siguin, en el màxim de les seves possibilitats, habi-tants d'aquelles zones els que se'n beneficiïn i els que, per tant, puguin gaudir del progrés econòmic del turisme; la dotzena, la necessitat d'augmentar els nivells de protecció natural en el sentit que tot projecte urbanístic que afecti el litoral de Catalu-nya, les comarques de muntanya, els espais d'interès natural, compti prèviament amb una avaluació d'impacte ambiental i especialment que se'n controli rigorosament l'execució; la tret-zena fa referència a la seguretat ciutadana, entre altres motius perquè és, evidentment, un motiu de preocupació sempre en els àmbits turístics, perquè pot ser i de vegades ha estat un motiu de propaganda externa contrària als interessos turístics i, a més a més, perquè creiem fonamental, bàsica, la coordinació dels diversos cossos policials que en aquests moments —els estius, especialment— passen per les platges, els passejos marítims i alguns cops per les discoteques del nostre país; cossos policials de vestimenta diversa, de comandament divers, i que —hi insis-tim— aquesta coordinació és fonamental i bàsica perquè la imat-ge de seguretat sigui positiva i perquè la seguretat no comporti problemes que distorsionin el desenvolupament turístic de casa nostra; la catorzena i la quinzena fan referència a dos aspectes puntuals que vam tractar ahir, però que poden ser paradigmàtics d'una manera de fer les coses: per un cantó, fer conèixer les ca-racterístiques de reutilització de l'espai de la Savinosa, a Tarrag-ona, del qual jo ja vaig parlar ahir —i que el senyor conseller ja em va comentar que s'hi estava treballant i que aviat es tiraria endavant—, i, en tot cas, fer conèixer a la cambra aquests tre-balls, i la quinzena, el tema del paratge del Castell de Palamós, del qual també vaig parlar ahir, i que demanava que la seva sal-vaguarda podria ser una mostra clara d'aquesta voluntat de no permetre un erroni desenvolupament turístic, de no permetre que es malmeti el nostre entorn i que a la llarga, per tant, es malmeti una de les nostres bases turístiques.

En tot cas, en tot cas, amb l'esperança —hi insisteixo— que les nostres propostes de resolució obtinguin consens, al més mayo-ritari possible, el nostre Grup voldria insistir en allò que ens sembla que ha estat conclusió del debat, que pot ser conclusió d'aquestes propostes de resolució, i és la voluntat, agafant-nos a aquesta nova política que el conseller ens va presentar, i aga-fant-nos a aquestes directrius de la nova política que tots els grups consideràvem necessàries, la voluntat que el Parlament de Catalunya, com a màxim òrgan institucional del país, sigui l'exemple d'aquest treball consensuat i de col·laboració de tots per al turisme; aquest treball consensuat de col·laboració —que no ho oblidí ningú— en aquest repte de futur que té un dels sec-tors econòmics més importants, avui, del país, i un dels sectors econòmics que es dissenya encara més important en el futur de-senvolupament de l'economia catalana, i especialment en el marc de competitivitat i en el marc de qualitat que ens exigeix el mercat únic europeu, del qual ja estem a tocar.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Final-ment, correspon intervenir al Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i se-nyors diputats, el Grup d'Iniciativa vam venir a aquest debat pensant que era una oportunitat important per debatre a fons la situació del sector turístic; crec que es va aconseguir, podem es-tar prou satisfets, tots els grups, del grau de seriositat en les pro-poses de l'anàlisi, del diagnòstic i de les tendències de cap on ha d'anar el nou model de turisme. I, llavors, les nostres pro-poses han anat dirigides, precisament, en aquest sentit; primer, de constatar —la primera proposta de resolució nostra és un sim-ple constatació— que el model turístic que tenim avui dia està en crisi, que, en canvi, el turisme és un sector que té molt de futur, que no sols té futur sinó que, a més a més, és un element impor-tantíssim en el futur de l'economia catalana, i que el que fem és això: reconèixer la necessitat de modificar l'actual model turístic i de defi-nir-lo com un sector estratègic dintre de l'economia catalana.

La resta de proposicions, evidentment, ja entren de cara a com definim aquest nou model de turisme. Les tres primeres, és a dir, les tres següents, la segona, tercera i quarta, són més aviat de reforçar aquest caràcter estratègic que, des del nostre punt de vista, ha de tenir el turisme. Concretament, en la proposició se-gona —tot i que algun grup ha dit que no hi està d'acord per l'excés de la planificació—, el que plantegem és que s'hauria d'elaborar un pla integral de turisme, entès com un marc de de-finició de cap on és desitjable que vagin les actuacions, dintre del territori català, del sector turisme. I això vol dir, en definiti-va, que abans que es faci una actuació turística, primer es vagi preveient si és adequada al territori, si hi ha les infraestructures i els serveis necessaris i, cas que sigui desitjable fer-ho, és a dir, promoure una activitat turística a un lloc que no ens trobem que primer es fa la implantació del negoci turístic i després hem d'anar tapant forats —és a dir, hem d'arreglar la carretera, hem de fer un pont nou, hem de portar telèfons, hem de portar ser-veis—, perquè tot això contribueix al deteriorament de l'oferta. Diem: «planificar, prevenir, és preferible que actuar a posteriori»; esta és la voluntat de la nostra proposició segona.

La tercera, recalcant també el fet que el turisme pot tenir —i dic «pot tenir» perquè no l'ha tingut fins ara, notòriament—, un

paper reequilibrador, és que hem de promoure, precisament amb l'activitat turística, aquest reequilibrament territorial a partir del turisme, i per això hem de prioritzar les actuacions de promoció i extensió a les comarques de la Catalunya interior, és a dir, aquelles més despoblades i que generalment tenen més dificultats de renda, la renda més baixa, i diem específicament o especialment d'aquelles comarques amb renda menor per càpita. El conseller ens deia ahir que algunes de les comarques que tenien un bon nivell de renda eren les de l'interior; podia citar la Vall d'Aran, podia citar la Cerdanya, la Garrotxa... És cert, però, també —i ho vaig comentar—, que moltes comarques d'interior són les que tenen la renda per càpita més baixa de tot Catalunya. Llavors, el que diem és: actuació prioritària, fonamentalment, en aquestes comarques. I dintre d'aquestes comarques, lògicament, el que plantegem és que són els nous segments de turisme, el turisme rural, el turisme de natura, el verd, el de muntanya, l'esportiu, el de tradicions i costums —és a dir, el de reforçar la identitat pròpia de Catalunya— els que tenen més avenir; el que hem de fer és impulsar decididament aquesta actuació, i est és l'objectiu de la nostra tercera Proposta.

La quarta és intentar que el turisme sigui també un element de protecció i de millora de l'entorn natural i de recuperació de l'entorn, ja que el turisme ha estat fins ara —massa vegades— un element de degradació de l'entorn. Hem de redreçar, hem de canviar l'actuació del turisme, i est és l'objectiu de la nostra proposició.

Les següents ja entren més concretament en la nova definició del turisme com a turisme de qualitat, com a turisme competitiu, com a turisme diversificador, i, llavors, el que plantegem a la cinquena —ja no hi insistiré perquè s'ha dit des d'altres grups— és la necessitat d'elaborar un pla global de formació, formació que vagi dirigida a tots els nivells, des de l'universitari, dirigit als directius i empresaris, fins al de treballadors, que cada vegada requereix una major especialització.

La següent és una sèrie de mesures que van dirigides a millorar la qualitat de l'oferta —en què tampoc no m'hi estenc—, la diferenciació d'ofertes en la creació de marques, la personalització de l'oferta, l'organització d'ofertes complementàries, els serveis de protecció al turista com a consumidor...

La setena també entra dins d'aquest concepte, però per la seva especificitat l'hem volgut separar de l'anterior, i és la necessitat de promoure des del Govern un clima de diàleg social perquè es pugui desenvolupar en les millors condicions possibles l'estabilitat en el treball i en això una major qualitat en el servei de les persones que exerceixen la professió.

En la vuitena, plantejàvem un pla que potser sí que seria més correcte haver-ne dit un «programa específic de renovació»; existeix, però creiem —també s'ha dit aquí— que cal impulsar i potenciar la necessitat aquesta d'evitar la degradació de molta oferta que està obsoleta, i que llavors hem de buscar les mesures que plantegem, de caràcter urbanístic, fiscal, laborals i creditícies per estimular aquesta necessària i urgent renovació.

En la novena parlem de la regulació del mercat, sobretot d'aquesta oferta alegal o de l'oferta excessivament deteriorada.

En la desena fem referència també a un tema específic prou important, que és el paper que juga —i ha de seguir jugant— la ciutat de Barcelona dins del projecte turístic conjunt del territori; creiem que els recursos i les condicions i les potencialitats que s'han aconseguit com a fruit de totes les inversions dels

Jocs Olímpics s'han de rendibilitzar, i això cal dir-ho des d'aquí, el Parlament, també.

L'onzena és una proposta també concreta, que és donar sortida a aquesta inquietud que vam manifestar, i que no sols la manifestem nosaltres, sinó des de molts sectors empresarials de la zona de la Costa Daurada; és allò de buscar-li una major viabilitat i una major agilitat al parc de la Busch, al parc o al centre recreatiu turístic de Salou i Vila-seca, i, llavors, el que diem és que potser una fórmula podria ser el redimensionament d'aquest projecte, de cara que, primer, prioritzéssim —i ja tenim diners públics concedits en forma d'aval per a aquest projecte— la creació inicial del parc temàtic, com a qüestió més prioritària, i després potser convindria disminuir la resta d'actuacions immobiliàries, que afavoriria la reducció de les despeses públiques que avui s'estan plantejant en infraestructures, i també evitaria tensions a la zona.

La dotzena va dirigida a millorar la utilització de l'oferta disponible a través de totes aquelles mesures que tendeixin a la desestacionalització de la demanda, i en això diem que hem de buscar que cobreixin aquest aspecte des d'aquests segments nous que s'han de potenciar, com l'augment del turisme social i d'aquell augment del turisme de la tercera edat, que pot ser molt més ampli del que avui dia és.

I, finalment, l'última és la d'una qüestió de mètode. Diem que és un sector estratègic important; diem que és fonamental dintre de l'economia catalana, i, llavors, el que diem és que fóra convenient que regularment, cada any, es fes un informe de com ha anat evolucionant la situació turística a Catalunya, i que això es pot fer amb una compareixença anual del conseller a la Comissió corresponent.

Acabo ja dient que hem tingut —i seguim tenint— voluntat de consens i del major grau possible d'unanimitat en les resolucions que es podien prendre aquí. Se'ns ha dit que per raons de temps —i així ho vull entendre—, per raons de temps no s'ha consensuat cap proposta nostra, no hem arribat a transaccionar cap proposta que ens hauria agradat discutir.

El que sí que crec és que a les propostes de Convergència i Unió m'ha sonat la mateixa lletra, tot i que ahir i abans d'ahir hi havia diferent música. Vam dir que hi havia un canvi substancial en el discurs: no es parlava d'aquells verbs tan agraiats a la majoria, allò de «continuar, perseverar, prosseguir, anar, anar fent», i ha tornat a aparèixer aquí. Com que no hem pogut participar de la modificació d'aquesta sèrie de verbs, fonamentalment el que diré és que Iniciativa per Catalunya ens abstindrem en totes aquelles mesures que són contradictòries amb el redactat respecte a la voluntat. El conseller ens deia: «Cal una nova política»; han canviat les circumstàncies, hem de deixar la política que portàvem: cal una nova política. Si cal, però hem de «continuar» i hem de «perseverar», hi ha una contradicció. Per això dic que ens abstindrem en totes aquelles propostes que tenen aquests verbs, fins i tot alguna de les consensuades, alguna de les transaccionades amb els altres grups. En canvi, sí que dir que de les transaccionals en què pensàvem abstenir-nos, la 2 del Grup de Convergència i Unió, la del «continuar i promoure la participació del sector privat», en haver-se esborrat la paraula «continuar», hi votarem a favor.

Respecte a la resta de grups, dir, també amb aquesta voluntat, que el diagnòstic ha sigut bastant encertat per part de tots i que la voluntat era d'arribar al màxim consens, votarem favora-

blement totes les proposicions del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana, i no m'estendré —per les mateixes raons que crec que hauria pogut bastar amb un redactat—, ens abstindríem de l'última proposta del Grup del Partit Popular.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Passem a les votacions. Pel mateix ordre en què han estat defensades: en primer lloc, les del Grup Parlamentari Popular. Si no se'm demana votació separada... (*El Sr. Gibert demana per parlar.*) Digui, el senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Sí, moltes gràcies, senyor president. Demanaríem votació separada de la número 6 i de la número 11. Separades, també, cadascuna d'elles dues.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) El senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, de la número 11, tal com ha estat dit, ja. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Número 11. Molt bé.

Doncs... (*La Sra. Neras demana per parlar.*) Sí, la senyora Neras...

La Sra. NERAS: Senyor president, nosaltres demanaríem votació separada de la 4 i la 10.

El Sr. PRESIDENT: Separadament, 4 i 10, o conjunta?

La Sra. NERAS: Conjunes.

El Sr. PRESIDENT: Conjunta. Molt bé. Doncs, es voten totes les del Grup Popular amb l'excepció d'aquestes: de la 6, l'11, la 4 i la 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes de resolució han quedat rebutjades per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les propostes números 4 i 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat aprovades per unanimitat.

Ara es vota la Proposta número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta de resolució ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

Finalment, del Grup Popular, es vota la Proposta número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta de resolució ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les votacions de les propostes del Grup Parlamentari Socialista. Hi ha peticions de votacions separades? (*El Sr. Curto demana per parlar.*) Sí, el senyor Curto?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, votació separada del punt tercer de la primera Proposta.

El Sr. PRESIDENT: Punt tercer de la primera Proposta... El que passa és que no la votarem ara, perquè, com que hi ha una transaccional, doncs, això, queda reservada per després, eh?

No hi ha més votacions separades. Doncs, votarem totes les del Grup Socialista, llevat de les següents: la número 1, el punt 2 de la 2, i el punt 1 de la 7, que hi ha transaccionals, que les votarem en el moment que es votin, després de votar les de Convergència i Unió.

Doncs totes les del Grup Socialista, llevat de les que he mencionat. (*La Sra. Neras demana per parlar.*) Sí, la senyora Neras?

La Sra. NERAS: Senyor president, tenim un petit dubte. Jo diria que s'han transaccionat el punt 1.1 i el punt 1.2 amb la número 10...

El Sr. PRESIDENT: No, el punt 1...

La Sra. NERAS: 1.1 i 1.2.

El Sr. PRESIDENT: Oh, i després hi ha l'1.4 i 1.5, 1.6 i 1.7.

La Sra. NERAS: Sí, senyor president, d'acord, d'acord, però em referia que vostè deia que votarem separatament el punt 1, o sigui, que no votarem el punt 1...

El Sr. PRESIDENT: No, no, el punt 1, no, aquest queda exceptuat perquè el votarem quan hi hagi la transaccional.

La Sra. NERAS: Però és que la transaccional també està en el punt 1.2.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Per això tampoc el votem.

La Sra. NERAS: No, no, d'acord, val, val. Només hi ha l'1.3 per votar d'aquesta, diria jo.

El Sr. PRESIDENT: Com diu?

La Sra. NERAS: Només hi ha, per posar a votació, que no ha estat transaccionat...

El Sr. PRESIDENT: L'1.3...

La Sra. NERAS: L'1.3.

El Sr. PRESIDENT: Que és el que no hi ha transacció. Ha quedat aclarit? Doncs, propostes socialistes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 54 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem a les votacions de les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. (*El Sr. Curto demana per parlar.*) Senyor Curto, votació separada de...?

El Sr. CURTO I CASADÓ: A veure si el llo al menys possible, senyor president. Votació separada de les 4, 7, 9, 11, 12..., i prou. Separada, i conjuntament, estes.

El Sr. PRESIDENT: I conjuntament.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Sí, dos grups.

El Sr. PRESIDENT: Sí. (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) El senyor Gimeno?

El Sr. GIMENO: Sí, gràcies, senyor president. Entenem que les cinc propostes transaccionades no es voten en aquests moments, no?

El Sr. PRESIDENT: Les votarem després de votar les de Convergència i Unió.

El Sr. GIMENO: Després. Llavors, jo demanaria votació separada de la 7, la 8, 11, 12, 13 i 16.

El Sr. PRESIDENT: 7, 8...?

El Sr. GIMENO: 11, 12, 13 i 16.

El Sr. PRESIDENT: Les hem de votar una per una, perquè... No, no podem votar... 1, 2, 4 i 10 no es poden votar perquè hi ha transaccionals. De manera que votem la número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta de resolució ha quedat aprovada per 90 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Es pot votar ara la número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta de resolució ha quedat aprovada per 90 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Es vota ara la Proposta de resolució número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta número 7, del Grup de Convergència i Unió, ha quedat aprovada per 79 vots a favor, 30 en contra i 17 abstencions.

Es vota la Proposta número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La número 8 ha quedat aprovada per 84 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions.

Es vota ara la Proposició número 9. La número 9 està transaccionada amb una d'Esquerra Republicana, de manera que l'aparquem en aquest moment.

Número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per 77 vots a favor, 30 en contra i 13 abstencions.

Es vota la número 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La número 12 ha quedat aprovada per 76 vots a favor, 36 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota la Proposta número 13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta número 13 del Grup de Convergència i Unió ha quedat aprovada per 83 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota la número 15 i 17, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues propostes han quedat aprovades per 89 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la Proposta número 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per 83 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Les transaccionals, es poden votar conjuntament? *(La Sra. Neras demana per parlar.)* Digui, la senyora Neras.

La Sra. NERAS: Senyor president, tenim un dubte. És si la Proposta de resolució número 14 del nostre grup ha estat posada a votació o no.

El Sr. PRESIDENT: La número?

La Sra. NERAS: 14.

El Sr. PRESIDENT: No ha estat posada a votació, de manera que se sotmet a votació ara.

Es pot votar conjuntament amb les transaccionals? No? Doncs, es vota la número 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició ha quedat aprovada per 89 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Les transaccionals, conjuntament? *(El Sr. Gimeno demana per parlar.)* El senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Sí, senyor president, per demanar votació separada de la primera i quarta.

El Sr. PRESIDENT: Primera i quarta? Però, poden ser conjuntament? Doncs, votarem les transaccionals primera i quarta, conjuntament.

Transaccionals a la primera i quarta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues transaccionals han quedat aprovades per 113 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Es voten, ara, les transaccionals a les números 2, 9 i 10.

Vots a favor?

Aquestes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

Passem, ara, a les votacions de les propostes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Votacions separades. *(El Sr. Gibert demana per parlar.)* El senyor Gibert té la paraula.

El Sr. GIBERT: Gràcies, senyor president. Només de la Proposta número 13, del Grup d'Esquerra Republicana. Gràcies.

(La Sra. Neras demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: La senyora Neras?

La Sra. NERAS: Sí, senyor president, per demanar votació separada de les propostes números 7, 11 i 13; conjuntament, si vol, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 7, 11, 13.

La Sra. NERAS: No. Conjuntament, no, perquè els socialistes...

El Sr. PRESIDENT: No conjuntament. La 13, no conjuntament.

La Sra. NERAS: Bé, per nosaltres podem votar conjuntament la 7, l'11 i la 13.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però com que ha demanat votació separada, el Grup Socialista, aquesta ha d'anar...

(Remor de veus.)

Molt bé. Doncs ara, es voten totes les del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, llevat de les següents: la número 3 i la número 10, que estan transaccionades. D'acord?

El Sr. GIMENO: Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: I, menys...

El Sr. GIMENO: Li demano excuses, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Vol una votació separada?

El Sr. GIMENO: Sí, de la primera d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: La número 1. Molt bé. Doncs, menys la 1, la 13 i la 7 i 11... Es voten totes, menys aquestes que acabo de mencionar.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 53 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Es vota ara la número 1, separadament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta número 1, del Grup d'Esquerra Republicana, ha quedat rebutjada per 46 vots a favor, 66 en contra i 7 abstencions.

Es vota, a continuació, la número 7.

Vots a favor?

La número 7 ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota, a continuació, la número 11.

Vots a favor?

La número 11 ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara resta només la número 13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem a les propostes de votació..., a les votacions de les propostes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Votacions separades, senyor Gibert?

El Sr. GIBERT: Sí, senyor president. Moltes gràcies.

De les propostes números 2, 8 i 11, que es podrien votar conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)* Sí, el senyor Curto?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, només votació separada de l'onzena.

El Sr. PRESIDENT: Onzena.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Onzena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, es voten totes les del Grup... *(La Sra. Neras demana per parlar.)* Sí, la senyora Neras.

La Sra. NERAS: Sí, senyor president. Demanàriem votació separada de la 3 i la 12. I continuem tenint un dubte. No sabem si la número 10, d'Esquerra Republicana, que estava transaccionada amb la número 9, del nostre Grup, ha estat votada o no.

(Remor de veus i pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Neras, s'ha votat, eh?

Estàvem amb Iniciativa i s'estaven demanant votacions separades. S'ha demanat votació separada de la 2, de la 8, de l'11, de la 3 i de la 12.

Molt bé, doncs, menys aquestes que s'acaben de mencionar, es voten totes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 54 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Es voten, a continuació, les propostes números 2 i 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 65 en contra i 30 abstencions.

Es vota la número 3.

Vots a favor?

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota, ara, la número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 65 en contra i 37 abstencions.

Finalment, es vota la número 12.

Vots a favor?

Aquesta Proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs i dels membres del Consell Executiu de la Generalitat, presentada pels grups d'Iniciativa per Catalunya, Popular i Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar l'esmentada Proposta té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura. Té deu minuts.

Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs i dels membres del Consell Executiu de la Generalitat

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, passo a defensar la creació d'una comissió d'investigació sobre les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs i dels membres del Consell Executiu. Les raons són prou evidents: d'una banda, el director, fins fa pocs dies, de l'Institut Català de Finances i, alhora, president de l'Institut Català de Crèdit Agrari, ha incorregut de forma clara en incompatibilitat; d'altra banda, a parer del nostre Grup Parlamentari, dos consellers de l'actual Govern, el conseller de Justícia i el conseller d'Economia i Finances, també han incorregut en incompatibilitat. Aquests fets són suficientment greus perquè tots els grups de l'oposició demanin, com demanem, la creació d'una comissió d'investigació. Es tracta d'exercir una de les obligacions de la nostra tasca parlamentària: el control de l'acció de govern.

L'argument que no cal crear la comissió perquè el Govern té l'encàrrec de presentar un informe sobre l'estat de les incompatibilitats no és un argument «de rebut», no és sostenible, ni des del punt de vista parlamentari ni des del punt de vista democràtic. No es pot negar la funció essencial de control democràtic sobre el Govern amb l'argument que el mateix Govern s'autocontrola, que el mateix Govern s'autoinvestiga. Seria tant com invalidar un dels grans principis sobre els quals es sustenta el sistema democràtic parlamentari, el principi que proclama que el Parlament no només té el dret, sinó que té el deure, l'obligació de controlar el Govern.

Crec, per tant, que aquesta breu i simple argumentació, seria suficient per justificar la creació d'una comissió d'investigació en una situació de normalitat. Ara bé, crec que podem afirmar —en tot cas des del nostre Grup Parlamentari ho afirmem—, que Catalunya avui no viu una situació de normalitat política. I no viu una situació de normalitat política, fonamentalment, per l'actitud del Govern i del mateix president davant d'aquestes i d'altres possibles irregularitats. Som davant d'una fallida de confiança del Govern català, motivada per la manca de reacció política contundent, clara, transparent, automàtica, davant de fets com els que esmentem.

L'actitud del Govern, del mateix president de la Generalitat, davant els tres casos que he citat —l'ex-director de l'Institut Català de Finances i els dos consellers—, en són una prova. Permetin-me que tracti un exemple, en aquests breus minuts, del que estic argumentant. El nostre Grup va demanar la dimissió del conseller d'Economia i Finances en el cas que no se'ns donessin explicacions raonables del que nosaltres consideràvem que era un cas de greu incompatibilitat. Vam denunciar que el senyor Macià Alavedra havia estat, alhora, conseller i tenia una activitat privada incompatible en dues empreses —Metrelec i Metrega. Diverses anotacions en el Registre Mercantil així ho posen de manifest. Pocs dies després, un informe del Gabinet Jurídic Central del Departament de Presidència contestava o intentava contestar. Aquest informe venia a dir que el senyor Macià Alavedra havia dimitit l'any 1982, però que, per un error, no s'havia fet l'escriptura pública, fins vuit anys després, fins l'any 1990, i que aquesta escriptura pública s'havia presentat en el mes d'abril en el Registre Mercantil. El mateix, o semblant, deia en relació amb la segona empresa objecte d'incompatibilitat —Metrelec—, però anem per parts: en el Registre Mercantil, en el transcurs dels anys 80, apareixen en positiu anotacions que diuen que el senyor Macià Alavedra ha estat objecte d'incompatibilitat, per exemple, un exemple: l'any 86 apareix en el Registre Mercantil una acta en què es nomena el conseller d'Economia i Finances com a administrador d'aquesta empresa; però l'informe del Gabinet Jurídic Central, quan intenta excusar dient que hi ha una escriptura de l'any 90 que es va presentar en el Registre Mercantil, el que no diu —i està escrit amb una gran cura—, el que no diu és que, en el Registre Mercantil, aquestes escriptures que l'informe diu que es van fer el 1990, és cert que es van presentar, però el que no diu és que es van refusar, que el Registre Mercantil no va acceptar incloure en el Registre Públic l'escriptura del senyor Macià Alavedra de l'any 90, que diu que el 1982 havia dimitit.

La pregunta seria, com són possibles tots aquests errors? Dir tres per tres és igual a deu és un possible error, dir que un s'ha descuidat de fer una inscripció és un possible error; ara, no inscriure's, però a més a més fer altres inscripcions en positiu, on sí que es demostra amb constància registral l'activitat privada del senyor conseller en aquestes empreses, això té difícil explicació d'error. I, evidentment, hi insisteixo, l'informe aquest diu literalment que en el mes d'abril es va presentar la inscripció al Registre Mercantil. No diu una cosa que hauria de dir: que el Registre Mercantil no va acceptar aquesta inscripció en el Registre Mercantil.

Per tant, aquest no és un informe exculpatori. Aquest és un informe, des del nostre parer, parcial, que afegeix més dubtes al tema que estem tractant. Però, a més a més, d'aquestes activi-

tats en aquestes dues empreses, el conseller d'Economia i Finances en aquest any ha realitzat altres activitats privades, és a dir, o dit d'una altra manera: la Llei 3/82, del Parlament, del president i del Consell Executiu, en el seu article 57 i 69, diu literalment que el càrrec de conseller és incompatible amb qualsevol activitat professional o mercantil.

I la pregunta és, a banda dels dos casos d'empreses que he mencionat, és o no incompatible haver presidit l'any 88, per exemple, una junta general d'accionistes d'una altra empresa, en aquest cas Contagua. És, o no, incompatible el mateix any 88 haver estat secretari de la junta d'accionistes —hi insisteixo— d'una nova empresa? De tot això, en tenim constància registral. Tenim constància registral. És possible que hi hagi un altre error del Registre Mercantil. Seria bo conèixer-ho.

És a dir, no estem, en aquest cas, davant de l'administració d'un patrimoni que consisteix a comprar telefòniques, comprar banastos o donar que gestionin una part del patrimoni. Creiem que, en aquest cas, ens trobem davant d'un conseller que ha participat activament en un projecte empresarial important a Catalunya, mitjançant un entramat d'empreses, i, en conseqüència, per nosaltres, clamorosament incompatible. I la pregunta seria: què cal fer davant d'això? Nosaltres vam dir aleshores, fa pocs dies, fa poques setmanes, i tornem a dir avui, que si no hi ha una resposta que aclareixi això, el que cal és la dimissió del conseller. En tot cas, aquest cas, totalment diferent del cas del conseller de Justícia i totalment diferent del cas de l'ex-director de l'Institut Català de Finances, en el que sí que coincideixen és, en els tres casos, en clares incompatibilitats, on el Govern calla en alguns casos, actua tard en altres casos i fa informes jurídics, al nostre parer absolutament insuficients.

Aquesta opinió —la de que cal ja que el conseller d'Economia i Finances, per exemple, dimiteixi per incompatibilitat— estem disposats —hi insisteixo— a guardar-la en el calaix, si s'aporten proves en el procés d'investigació que diuen que, aquí, això que nosaltres diem i que en tenim constància registral no és veritat; estem disposats a deixar en suspens la demanda de responsabilitat política, a condició que en aquest Parlament, avui, obrim uns mecanismes, que els permet el Reglament, que ens permetin fer una investigació de veritat i seriosa. Investigació que donarà, n'estem segurs, una primera gran conclusió: que la gran majoria de membres del Govern català, gairebé la seva pràctica totalitat, no han incorregut en incompatibilitat. No en tenim cap dubte d'això, i això és bo. És bo, en primer lloc, per a Convergència i Unió, és bo per al Govern, és bo per al Parlament, és bo per als partits polítics i és bo per a Catalunya. No és un problema de tot el Govern, ni molt menys. Ara, també pot donar..., la hipòtesi que nosaltres mantenim aquí avui és que donaria —donaria— el fet que alguns consellers, com els dos que he citat, hagin incorregut en incompatibilitats, i, en aquest cas, les responsabilitats que demanem —hi insisteixo— són la dimissió.

Senyores i senyors diputats, per acabar, no permetre avui realitzar aquesta investigació no només eximeix de responsabilitats polítiques els responsables d'aquestes accions, sinó que pot fer recaure sobre el conjunt dels polítics, sobre el conjunt del sistema democràtic i, especialment, sobre el conjunt del Govern català, ombres que no ens toca, que no els toca aguantar, que no són nostres, cal fer transparent el sistema democràtic, els partits i el Govern. Creiem que una comissió d'investigació serviria per això i, per aquesta raó, els demano el vot favorable.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Hi ha possibilitat d'un torn en contra?

Té la paraula...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president, d'acord amb el que...

El Sr. PRESIDENT: ...el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: ...no hi tinc cap inconvenient i així ho faré, si em deixa, el torn en contra. Observo que hi ha el punt següent de l'ordre del dia, el punt número 3, que és idèntica la seva formulació, i, si el Grup Socialista no hi tingués inconvenient, per economia processal, es retardaria el torn en contra, fins a sentir l'argumentació del representant del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, senyor Escudé. El senyor Martí Carnicer té la paraula per defensar la Proposta de resolució, que és la número 3 de l'ordre del dia.

**Debat i votació de la Proposta de resolució
per la qual es crea una comissió d'investigació
sobre les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs
i dels membres del Consell Executiu de
la Generalitat**

El Sr. CARNICER: Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats, per defensar també la necessitat de la creació d'una comissió d'investigació sobre presumptes incompatibilitats en l'Administració de la Generalitat. En les darreres setmanes hem vist com saltaven a la llum pública un conjunt de fets i situacions que posen en qüestió la credibilitat de l'Administració de la Generalitat i del Consell Executiu de Convergència i Unió en alguns dels seus àmbits d'actuació. Hem pogut comprovar com alts càrrecs d'aquesta Administració vinculats a la majoria d'aquest Parlament han estat acusats de vulnerar la Llei d'incompatibilitats vigent, exercint de forma simultània responsabilitats en el camp públic i en el camp privat que contradiuen de forma flagrant allò que estableix l'actual normativa. Veiem també com una persona amb la responsabilitat de ser director de l'Institut Català de Finances, president de l'Institut Català de Crèdit Agrari i ex-conseller d'Economia i Finances de la Generalitat ha estat empresonat sota la presumpció d'haver comès un delicte d'estafa a través d'una empresa privada, la gestió de la qual era del tot incompatible amb la del seu càrrec públic. Assistim a la fi a una creixent confusió entre les activitats privades i públiques de persones vinculades amb l'actual Administració de la Generalitat o al seu entorn. Aquesta és una circumstància que està creant un malestar molt important en molts sectors tant socials com econòmics del país, ja que en ocasions aquestes relacions corren el perill de transformar-se en tractes de privilegi que introduirien la discriminació i el favoritisme en l'activitat..., en l'exercici de les activitats públiques. Fins i tot ens trobem amb informacions recents que actualitzen de nou el fet de l'existència d'estrets lligams entre importants representants de l'Administració de Convergència i Unió i els beneficiaris de la política de crèdits i avals de la Generalitat. Aquest és —sigui dit de passada— un aspecte que el nostre Grup ja havia posat en evidència en altres ocasions, sense que per part del Govern s'hagués pres cap mesura per resoldre el tema.

Després d'unes darreres notícies —la fórmula de difusió de les quals aprofito per lamentar públicament des d'aquesta cambra—, sembla que avui aquesta qüestió pot quedar fora de l'àmbit judicial, perquè determinades i presumptes acusacions podrien haver prescrit des del punt de vista delictiu. Aquesta circumstància accentuaria encara més la necessitat de la intervenció d'aquest Parlament, alhora que cal recordar que aquestes caducitats no es corresponen amb l'àmbit polític, que és el que nosaltres finalment ens ha de preocupar. Aquests elements per si sols, però també acompanyats per molts altres indicis i presumpcions, estan deixant l'Administració de la Generalitat en un règim creixent de descrèdit, al qual creiem que cal donar una sortida de la forma més ràpida possible. Per a qualsevol grup polític responsable restablir el principi de fiabilitat i credibilitat dels ciutadans amb l'Administració ha de ser sempre una premissa bàsica.

En aquest sentit, i en el del necessari restabliment de la confiança en la moralitat pública, cal centrar la voluntat de la present petició de creació d'una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya sobre les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs i del Consell Executiu de la Generalitat. Per abastar de forma completa l'objecte d'aquesta Proposta, evident en el seu aspecte formal pel mateix anunciat, cal inserir-la en el conjunt d'inciatives que el Grup Socialista ha presentat a l'entorn d'aquests problemes que tant preocupen la nostra societat i del qual l'anomenat cas Planasdemunt és tan sols un exemple, i que per a molts podria ser tan sols la punta de l'iceberg, afirmació que nosaltres no desitjaríem en cap cas que es confirmés.

En el nostre plantejament, com ja hem anunciat en altres moments, considerem necessàries tres fases per resoldre correctament la situació plantejada. Una primera fase, d'anàlisi i recollida d'informació, que es correspon amb la Moció que varem aprovar en el ple passat. Com les senyores i senyors diputats recordaran, aquesta Moció comportava una compareixença del Govern davant del Parlament, un informe de la Sindicatura de Comptes i una autoinvestigació de les incompatibilitats per part del Consell Executiu.

Per altra banda, el Parlament de Catalunya, com a màxim representant de la ciutadania d'aquest país, cal que també analitzi i delimiti les possibles responsabilitats polítiques que s'hagin pogut donar en aquest afer durant els darrers anys. En aquest sentit, les dades de la fase d'informació seran, entre altres, un element important. Ara bé, ni han de ser l'únic ni potser tampoc el més important a l'hora d'aclarir què és el que realment ha succeït. Aquest és, evidentment, l'objecte de la comissió la creació de la qual estem sol·licitant en aquest tràmit.

La meua tasca, conjuntament amb els altres grups que fan una proposta idèntica, és la d'intentar convèncer la majoria que..., avui i davant d'aquest tema, tothom espera que el Grup que dona suport al Govern de Convergència i Unió entengui que cal posar els interessos del país per damunt dels instints partidaris i fer allò que la nostra responsabilitat com a diputats ens reclama.

Finalment, caldrà que aquesta cambra entri en la preparació i aprovació de les modificacions que siguin necessàries en la legislació actual que regulen aquestes qüestions, per tal d'evitar que uns fets tan lamentables com els que estem vivint es tornin a repetir. Aquí vull recordar de nou que el nostre Grup ja ha presentat dos projectes de llei, un sobre el registre d'interessos i

un altre sobre incomptabilitats en què ja expressem quines són les nostres posicions sobre com s'han de regular aquestes matèries.

Entrant en la discussió de la Proposta, hem conegut a través dels mitjans de comunicació la intenció de la majoria de Convergència i Unió d'oposar-se a la creació d'aquesta comissió, intenció que la intervenció de l'honorable diputat ens ha confirmat. El portaveu de la majoria en aquesta ocasió donava essencialment dos tipus d'arguments, que voldria intentar comentar i rebatre per si coincideixen amb els que després faci servir en la seva intervenció i el puc convèncer anticipadament del contrari.

Inicialment s'allega la ineficàcia d'aquest tipus de comissions donada l'experiència d'altres situacions semblants, i això no es fa en funció del més o menys aclaridores que hagin estat les anteriors comissions d'investigació, sinó perquè els grups de l'oposició —deia l'esmentat portaveu— aprofiten l'ocasió per atacar el Govern. Aquest discurs no deixa de ser una fallàcia. Donada la composició de la cambra una comissió funcionarà o no, traurà unes conclusions o unes altres en funció del que la majoria desitja que passi. Per tant, no es pot argumentar en contra de la creació d'una comissió d'investigació dient que en altres situacions semblants aquestes comissions no han funcionat, quan els responsables que no funcionen són els mateixos que decideixen sobre la conveniència d'aquesta creació. Si el que vostès desitgen és que aquest Parlament no analitzi el que ha succeït, ho diuen clar i així tots els diputats d'aquesta cambra i els ciutadans de Catalunya sabrem a què atènyer-nos.

L'altra base de la seva argumentació —ho repeteixo, sempre segons la reproducció que n'han fet alguns mitjans de comunicació— és que amb la complimentació dels acords de la Moció que vàrem aprovar ja era suficient. Acceptar aquest element implica essencialment donar per bo el resultat d'unes dades que el Consell Executiu elaborarà sobre si mateix, no crec que es necessitin unes grans dotes d'endevinació per concloure quines seran les conclusions a què arribarà el Consell Executiu: «tot està bé i no cal canviar res»; no podria ser d'altra forma a partir dels hàbits de treball a què ens tenen acostumats. És imprescindible que el Parlament pugui analitzar i confrontar la informació elaborada pel Consell Executiu i que, ho repeteixo, pot ser important, com la que elaborarà la Sindicatura de Comptes, però cal confrontar aquesta informació amb altres dades de què disposen els diferents grups parlamentaris, i per això és necessària la creació d'aquesta comissió d'investigació que garanteixi la pluralitat i la independència, com a mínim, en el procés d'investigació de les dades; després, en l'aprovació de les corresponents conclusions, caldrà estar, evidentment, amb el que la majoria decideixi.

Finalment, voldria acabar, senyor president, intentant fer reflexionar el Grup de la majoria —que pel que sembla serà l'únic que s'oposarà a la creació d'aquesta comissió i que resoldrà, evidentment, la decisió d'aquest Parlament a partir de la composició de la cambra— sobre les conseqüències que pot portar la seva negativa. Ens trobarem amb un increment de la confusió entre els ciutadans, que interpretaran aquest posicionament d'obstrucció com una manca de voluntat en l'aclariment del que realment ha succeït i que podria tornar a repetir-se; aquesta manca de transparència de les relacions entre les activitats privades i públiques dels alts càrrecs de la Generalitat pot ser vista per molts com un aval per a aquells que han efectuat aquests ti-

pus d'operacions il·legals i que així se sentiran forts i protegits per continuar fent-les en el futur.

En l'àmbit polític, a tots els membres d'aquest Parlament ens ha de preocupar mantenir sempre el màxim de connexió possible amb els ciutadans i les seves preocupacions. En aquest sentit, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, què diran vostès a aquell veí del seu poble, quan pel carrer o al cafè, els preguntin per què no volen aclarir, realment, el que ha passat, o —el que potser serà més greu— què pensarà aquell veí del seu poble, en relació amb la seva actuació com a diputat i en molts casos amb l'actuació de tots aquells que ens dediquem als afers de tipus públic, quan sàpiga que no ha volgut entrar a fons en el que representa l'anomenat cas Planasdemunt en allò que fa referència sempre a les seves implicacions polítiques. (*Remor de veus.*) Nosaltres, els que demanem la creació d'aquesta comissió, tindrem una resposta clara. En canvi, a vostès, que s'hi oposen, els costarà molt de convèncer aquest ciutadà que han actuat correctament.

Hem intentat fer-los avinent que aquesta sol·licitud és més un ample, un simple acte d'uns grups de l'oposició política a l'actual majoria. És una necessitat bàsica per fonamentar d'una forma clara la voluntat de reconstruir entre tots l'actual situació, a partir de les mancances que ha «evidenciat» la gestió actual del Govern de Convergència i Unió en el camp de la incompatibilitat en la gestió dels alts càrrecs.

És per això, senyor president, senyores i senyors diputats, que sol·licitem el vot favorable a aquesta Proposta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, davant d'aquesta doble petició, de creació d'una comissió d'investigació, haig d'explicar quin és el posicionament del nostre Grup, encara que molt amablement el senyor Martí Carnicer ja l'ha explicada, ja l'ha explicada perquè ens sembla obvi, i suposo que a la resta de la cambra també els semblarà obvi el posicionament i l'argumentació nostra, perquè no és una argumentació nova, és l'argumentació de sempre.

Deixin-me, resumint el que ens ha dit el senyor Martí Carnicer que diria, agrupar molt sintèticament la nostra argumentació en dos punts. Primer punt: comissions d'investigació. Al llarg d'uns tretze anys de funcionament del Parlament s'han sol·licitat moltes comissions d'investigació, algunes vegades el nostre Grup hi ha donat suport, altres vegades no hi ha donat suport. La veritat és que cada vegada hem espaiat més el temps entre les conformitats i la creació de comissions d'investigació, i això és degut que, de forma gradual però creixent, hem anat arribant al convenciment que les comissions d'investigació no eren operatives, no eren positives i, fins i tot, eren negatives per molts arguments que tots vostès coneixen, i fins i tot algunes manifestacions que s'han fet suar em sembla que palesen aquesta situació, que en base a hipotètics rumors periodístiques aquí es fa un judici d'intencions i s'expliquen moltes coses. Però, bé, no insistiré en aquest contingut.

El fet és que, finalment, a la darrera comissió d'investigació que vam crear en aquest Parlament espero que recordaran vostès, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup —precisament jo mateix— vam manifestar que estàvem ja definitivament

decebut del funcionament, de l'existència de les comissions d'investigació i que, per tant, si de nosaltres depenia, mai més crearíem comissions d'investigació, fos quin fos el tema, i aquesta és la nostra posició. Però, en aquest cas concret que es demana ara, el tema objecte d'investigació segons les dues peticions paral·leles ens sembla –i també seguint el fil argumental que ja els ha explicat el senyor Martí Carnicer–, ens sembla que és d'una coherència conceptual –hi insisteixo, al marge de la prevenció ja total i definitiva en contra de les comissions d'investigació–, em sembla que conceptualment és d'una coherència absoluta el fet que nosaltres ens oposem, precisament, a aquesta comissió d'investigació, perquè, com bé recordava el senyor Martí Carnicer fa molt pocs dies, tots nosaltres, per unanimitat, vam adoptar uns criteris, vam adoptar unes resolucions que almenys el nostre Grup considera de gran transcendència.

Nosaltres vam acordar lliurement, unànimement, vam acordar que, malgrat i al marge de la interpellació que l'il·lustre senyor diputat i l'honorable conseller van substanciar sobre aquest tema del que ell qualifica d'«afer Planasdemunt» –accepto el nom per simplificar el debat–, amb independència de la molta informació que va donar l'honorable conseller, com a fruit de la Moció vam acordar que en el termini d'un mes –que encara no s'ha escolat– el Govern vingui a fer una sessió informativa sobre aquest tema –tema, doncs, que en principi pot durar quatre hores– i donar retiment de comptes absoluts i totals a la cambra sobre aquesta matèria des de la perspectiva de la informació de la qual disposi el Govern.

Vam acordar, també, sobre el mateix tema, sobre aspectes d'aquest mateix tema, que la Sindicatura de Comptes, amb l'afegit de la documentació i la investigació portada a terme per la Intervenció General de la Generalitat, fes una anàlisi, fes una investigació de caràcter tècnic, comptable, de les activitats de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari. I finalment, també dintre d'aquest conjunt de resolucions importants, per unanimitat, tots els grups lliurement vam acceptar encarregar el Govern que fes una investigació sobre la qüestió de les incompatibilitats dels alts càrrecs i els consellers i que del resultat d'aquest estudi en donés compte al Parlament en el termini de dos mesos.

Per tant, em sembla que és obvi, que és elementalment just que nosaltres ara ens oposem a una altra iniciativa parlamentària paral·lela que, per l'argumentació anterior, ja poden ser conscients perfectament que nosaltres no hi creiem en absolut. Entendríem dialècticament que un cop esgotades, un cop portades a terme totes aquestes iniciatives, tots aquests acords del Parlament, que algun grup de l'oposició no és doncs encara per satisfet i demanés una comissió d'investigació. Però em sembla que fer-ho ara no demostra més que això que sempre hem criticat: un possible esperit sectari i, en tot cas –això sí que és evident–, un esperit d'erosió de l'activitat del Govern, sigui en funció del motiu que sigui.

Per tant, doncs, senyores i senyors diputats, espero que no els sorprengui que el nostre Grup, per aquests dos motius, un de caràcter genèric, de no-conformitat amb les comissions d'investigació, i amb aquest motiu específic en aquest cas, de l'existència d'una sèrie d'acords que encara no s'han portat a terme, ens oposem amb el nostre vot a l'adopció de la constitució d'una comissió d'investigació.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara poden intervenir els grups per fixar posició –els grups que no hagin intervingut, naturalment.

Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, resulta lamentable que el conseller d'Economia i Finances avui no doni la cara; resulta lamentable i trist constatar... No serà res això comparat amb el que després vindrà; procurin calmar els nervis. (*Veus de «torero!»*)

Senyor president, davant d'estes expressions de «torero»..., efectivament, és cert, perquè almenys alguns donem la cara i demostrem la valentia compareixent des d'esta tribuna. Per consegüent, aquests diputats que només serveixen per a això, que facin lo favor de pujar aquí, que la cambra els...

El Sr. PRESIDENT: Retiri, retiri aquesta expressió, que és absolutament impròpia...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, que es retiri la paraula de «torero». Qui l'hagi dit.

El Sr. PRESIDENT: La presidència no l'ha sentit.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Però est diputat sí que l'ha sentit, senyor president. En tot cas, senyor president, no desobeïrem una ordre de la presidència, una instrucció, i retirem lo que hem dit.

Resulta lamentable i trist constatar que en pocs mesos, en los últims dies, la classe política hem tornat a perdre consistència, credibilitat i solvència fins al límit de poder afirmar, sense temor a equivocar-nos, que la política catalana passa per la més pobra era cronològica que mai hem conegut en els últims deu o dotze anys.

Comentava jo casualment lo dimarts amb l'il·lustre diputat senyor Àngel Colom que el desprestigi i la deformació política arriba fins a tal extrem que els ciutadans ja no tenen cap reserva a expressar públicament, a vegades cara a cara..., a expressar públicament –deia– allò de «tots sou iguals», en una actitud de crítica, a la vegada de convenciment i amb desmoralització col·lectiva que ningú pot negar com no sigui per mires interessades. Ha contribuït a esta situació la història o les històries dels últims dies, carregades de contradiccions, personals d'alguns polítics, les més evidents contradiccions concretades en la resposta del conseller d'Economia i Finances en relació amb el cas Planasdemunt, en l'anunci del Govern de regular les incompatibilitats dels alts càrrecs públics i en la negativa anticipada i ara concretada que el Parlament pugui investigar les possibles incompatibilitats dels alts càrrecs de l'Administració i del Consell Executiu de la Generalitat, iniciativa de l'oposició que ara estem substanciant.

Avui los grups parlamentaris de l'oposició ja sabem, ja nos han dit que el Grup majoritari de Convergència i Unió se carregarà esta iniciativa parlamentària sense meditar que les conseqüències d'esta decisió obriran una via de confrontació, dins i fora de l'àmbit del Parlament de Catalunya, com a resposta a la provocació que es desprèn dels motius que justifiquen la negativa a la creació d'esta comissió d'investigació. En tot cas, vagi per endavant una vegada més –tal com han fet alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula–, vagi per endavant la invitació a reflexionar sobre esta decisió, no sigui cosa que l'escàndol sigui pitjor a partir de després o a partir de demà, sobre-

tot perquè el Grup Popular –i suposo que tots los grups– estem decidits a portar les coses tan lluny com convingui amb l'objectiu de resoldre i exigir tot tipus de responsabilitats i posar-les en coneixement de l'opinió pública. I que no es preocupi massa lo president de la Generalitat per això d'erosionar el Govern, perquè en l'actual clima de nerviosisme del mateix Govern i en la irritació que existeix al carrer per l'extravagància d'algunes conductes, les taxes o les quotes d'erosió resulten insuperables pel quadre, pel panorama i per l'espectacle que, precisament, est Govern està oferint al poble de Catalunya los últims dies.

Lo desastre i l'escàndol de les in comptabilitats, que el Consell Executiu controla, regula, verifica i decideix, no és un desastre o un escàndol estrany o conjuntural; est desastre és una conseqüència de la política del *salto de mata* que des de sempre ha condicionat est Govern en un final que era l'únic previsible des de l'opinió del qualsevol espectador imparcial; és a dir, primer l'escàndol polític, després la pèrdua de credibilitat i, per últim, la falta de legitimitat.

Per molt que vulguin lluitar contra les evidències no en sortiran, i molt menys amb lo disc ratllat que nosaltres volem erosionar el Govern, i molt menys encara amb la declaració o amb la decisió que no donaran llum verda a la constitució d'esta comissió en tant que nosaltres, el problema de fons que volem traslladar a l'opinió pública, no és que esta comissió serà igual a la Comissió de Casinos de Catalunya. Precisament perquè est Govern avui no té capacitat de resistir una compareixença de consellers o d'alts càrrecs, precisament per això, no vol assumir esta responsabilitat i prefereix arribar a la sensibilitat i emoció humana amb cara de víctima o amb poses de compassió adoptant lo que per a nosaltres només representen postures estètiques de la pitjor classe.

I mentre algun polític amb raó afirma que les incompatibilitats és lo resultat de la desídia i de la *manga ancha* –ho tradueixo literalment–, nosaltres afirmem que a més de la *manga ancha* hi ha hagut *corte de manga*, burla, menyspreu i *chalanéo*. L'última interpellació del Grup Socialista n'és l'exemple més recent i expressiu. Per a què creuen que existeix lo Registre Mercantil? Pel que es veu, per a alguns lo Registre Mercantil serveix per a demostrar que el seu respecte en la fe pública registral només l'estimula una tronada amb un cert aroma de corrupció «*al que ahora sólo cabe un reproche social*». I vull manifestar que s'equivoca la Fiscalia General de l'Estat si creu que tot s'acabarà en un «*mero reproche social*».

Tot Catalunya va veure l'ex-director de l'Institut Català de Finances emmanillat i custodiat, i, mentre, lo conseller de la seva competència compareix al Parlament amb la normalitat habitual, com si aquell desastre que va oferir la televisió tractés d'una pel·lícula de la sèrie negra americana amb un subtítol que diu allò que els espais de rodatges i els personatges utilitzats són imaginaris o de ficció. La conducta del Govern que consent la passivitat del conseller d'Economia i Finances és perillosa i sospitosa tant pels fets actuals com pels antecedents històrics referits també a casos flagrants d'incompatibilitats anteriors.

Com és possible traslladar a l'opinió pública que el conseller d'Economia i Finances i el Govern de la Generalitat fa només sis mesos que coneixien les activitats financeres de l'ex-director de l'Institut Català de Finances? Algú podria admetre i consentir, per exemple, que el director general de Carreteres fos copropietari o accionista majoritari d'una empresa d'asfalt de

via pública? Algú podria acceptar i consentir, per exemple, que el conseller d'Agricultura fos accionista majoritari d'una empresa d'insecticides, pesticides i fertilitzants? Los grups parlamentaris de l'oposició han reaccionat com correspon a la nostra missió i els asseguro que almenys per la meua part i per part del Grup Popular no nos impressionen en lo més mínim les actituds d'indignació calculada d'alguns membres de Convergència, ni tampoc aquelles declaracions del president de la Generalitat, senyor Pujol, que intenta comparar les «xapusses» d'una banca privada amb un pastís com est que a molts los resultarà de difícil digestió.

Ja m'explicaran amb quina credibilitat i amb quina legitimitat est Govern presentarà els pressupostos de 1993 a través o per mediació del conseller senyor Alavedra, la credibilitat i legitimitat del qual posem avui «en entredit», atenent los més substancials principis de responsabilitat que com a grup de l'oposició ens correspon exercitar. En paraules més clares, i vista la covardia personal i política en impedir la creació d'una comissió d'investigació, val la pena que, per tal d'evitar provocacions que generen enfrontaments, val la pena –deia– que el senyor Alavedra no defensí els pressupostos de 1993 com a acció de sensatesa política i com a mesura de prudència parlamentària, perquè davant de determinades insinuacions o converses de passadís a vegades podria resultar difícil controlar los impulsos naturals de les persones en un moment determinat.

Se tracta d'una reflexió en veu alta, la decisió de la qual, en tot cas, correspon al Govern i al president. No creguin que impeding la creació de la comissió d'investigació lo problema queda resolt i tancat; tot al contrari, lo problema queda més agreujat i només lo Grup majoritari, lo Govern i el president seran los únics responsables de la discòrdia i de la polèmica política que es podria generar a partir de la votació posterior que en la seva legalitat parlamentària –que nosaltres assumim– estimula la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics. Dos diputats d'esta cambra han formulat declaracions que en la diferència de procediment i de forma persegueixen un mateix objectiu; és a dir, clarificar i esbrinar uns fets referits a determinades incompatibilitats, donar transparència i publicitat a estos fets i exigir responsabilitats polítiques tan àmplies com convinguén a conseqüència d'estes verificacions.

Se tracta, com tots ja saben, d'una possible moció de censura anunciada per part del Grup Socialista, la referència més detallada de la qual correspon a la conveniència d'est Grup, i es tracta també de l'afirmació que amb tota fermesa vaig formular en lo seu dia, referida a això que si l'actual situació de deteriorament i paràlisi es mantingués s'hauria de reconsiderar novament la dissolució del Parlament de Catalunya i la convocatòria d'eleccions autonòmiques en lo context de Catalunya. (*Remor de veus.*)

(*Adreçant-se a un conseller.*) President que guanya, senyor conseller.

Si tenim per present dir això, que els esdeveniments negatius de la política catalana s'estan incrementant amb una rapidesa que resulta tan alarmant com lamentable i preocupant, des de la nostra opinió lo Grup majoritari cometrà avui un error històric del qual no podrà sortir-se'n tan fàcilment si no reconsidera la seva decisió de neutralitzar la creació i els treballs d'esta comissió d'investigació.

La precepció col·lectiva que a l'Administració catalana no hi ha un pam de net l'han pogut constatar la majoria de diputats d'esta Cambra independentment de les respectives adscripcions polítiques o de partit. Per consegüent i en ordre a la responsabilitat que nos correspon assumir com a membres del Parlament de Catalunya, lo Grup Parlamentari Popular, màxim representant institucional del Partit Popular en l'àmbit de Catalunya, formula públicament l'exigència o la petició de dimissió del conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, conseqüència dels fets que s'han produït a l'Institut Català de Finances i a les mateixes incompatibilitats i en atenció objectiva a la realitat estricta dels esdeveniments actuals. Són moments de tensió que molt em temo que tindran la seva continuïtat en les sessions posteriors o ordinàries del Parlament de Catalunya, i són situacions, estes, que per la seva naturalesa d'inconsistència mai es resoldran a través d'una confrontació desordenada i, molt menys, amb una oposició indignada que s'ha vist contínuament desconsiderada en lo seu conjunt i, de manera sistemàtica, per un grup majoritari, per un Govern i per un president de la Generalitat que en les últimes seves declaracions provoca crispació i que en les últimes seves actuacions denota instints de domini institucional i polític que van més enllà del que li correspon a la seva condició.

Este és, senyor president, lo nostre posicionament als punts segon i tercer de l'ordre del dia, i anunciem en este moment lo vot favorable del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra..., sí, el senyor Escudé, per què demana la paraula?

El Sr. ESCUDÉ: A l'empara de l'article 65, per al·lusions a la conducta d'aquest diputat, ja que el senyor Curto s'ha permès qualificar que la nostra oposició a la creació d'aquesta comissió era fruit de la covardia.

El Sr. PRESIDENT: Té dos minuts.

El Sr. ESCUDÉ: No..., bé, senyor president, estem acostumats als excessos verbals —tota la cambra— del senyor Curto..., no tindria major importància, però jo li voldria fer una reflexió, al mateix senyor Curto, perquè quan ell ha començat, amb aquest to agosarat i visceral que utilitza, algun dels nostres companys —i ho lamento, senyor Curto— s'ha deixat portar una mica per un sentit de l'humor perquè, senyor Curto, vostè sap que, a nivell d'estat, l'expressió *torero* és una expressió laudatòria, considera que l'ofici de torero és una activitat important i, per tant... (*Remor de veus.*), quan vostè ha lamentat aquest fet i s'ha adreçat al president dient que s'havia de retirar això, jo trobo que vostè tenia raó, per tant, jo li recomano que reflexioni i pensi si la seva conducta, com a mínim, no és tan blasmable com aquesta, quan gratuïtament ens ha afirmat la nostra covardia. Per tant, li demanaria que retirés aquesta expressió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Senyor Curto...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, si m'ho permet, amb lo mateix to que ha empleat lo senyor Escudé, quan jo parlo de covardia parlo de covardia política, mai personal, senyor president. Però estic disposat a retirar això i, en tot cas, senyor president, vostè comprendrà, i esta cambra comprendrà, que el Parlament de Catalunya és una institució de massa prestigi, de massa solvència i de massa serietat perquè algun diputat pugui utilitzar la paraula *torero*, perquè si no, senyor president,

un dia podem acabar aquí dins: «Barça, Barça, Barça!» i, per consegüent, tots hem de preservar, tots hem de preservar la serietat d'est Parlament i per això, senyor president, atenent les seves instruccions, he retirat aquella expressió meua des de la tribuna del Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha de fixar posició. Té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats. Acumularem, tota vegada que són dues que coincideixen, els deu minuts i només fer una prèvia, que lamentem, i és que en un tema tan seriós, tan seriós, tan extremadament seriós, en aquest precís moment el president de la Generalitat estigui donant una roda de premsa aquí fora; aleshores, jo ho lamento perquè em sembla que estem tocant un tema molt seriós, partits a banda, grups a banda.

Nosaltres demanem aquesta comissió —jo he escoltat, senyor Escudé, sempre que vostè enraona..., si us plau, li agrairia...—, nosaltres hem demanat..., (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RODRI: ...nosaltres hem demanat aquesta comissió d'investigació sobre incompatibilitats possibles, perquè lesionen greument la credibilitat absolutament necessària entre el votant i el votat o —si no, de què ens lamentarem després de l'abstenció— la credibilitat absolutament necessària entre administrat i administrador però, cada dia, cada dia, un nou escàndol apareix en els mitjans de comunicació.

Penso que en aquest moment s'ha dit tot el que es podia dir sobre aquest afer. Jo voldria inclinar-me pel cantó extremadament positiu que, em penso, aquest Parlament ha de perseguir tothora. El nostre secretari general ha demanat al nostre president de Grup Parlamentari la dimissió cautelar, altres han demanat la dimissió pura i dura. Aquest tema l'hem expressat a bastament a fora. Avui, malgrat tot, perquè entenem —i aquesta és la gran premissa d'aquesta aportació nostra, avui— que Catalunya necessita una instància moral superior en aquests moments més que mai, nosaltres demanem aquesta comissió malgrat saber que l'encara majoria dirà contundentment «no», com ja s'ha manifestat; malgrat que tres grups i una cinquena part dels parlamentaris ho demanin, ho reclamin, gairebé modestament, si ho poguéssim dir, ho exigiríem. Malgrat això, ho demanem; malgrat que, en el millor dels casos, la majoria aquesta que encara és contundent pogués dir que sí, malgrat que això fos possible tindríem..., la tindria, aquesta comissió, la terrible, la terrible utilitat que va tenir la fins ara fa pocs dies creada Comissió Casinos, que no va servir de res, o pitjor, al meu entendre, al nostre entendre: va servir —i aquí apello el senyor president del Parlament— per carregar de negativitat el prestigi d'aquest Parlament.

Tenim l'obligació tots, aquí, de respondre a la societat catalana, als qui ens han votat la nostra opció, que ens ha portat a fer Grup Parlamentari, i als que no ens han votat. En aquest moment, el teixit social a Catalunya pel que fa a la confiança dels polítics, a tots, a tots els polítics, s'està degradant visiblement. Això és sociologia, això no és política; aquesta és la base de qualsevol futura acció política i representativitat política. Nosaltres, el país, Catalunya, en aquest moment, ha perdut..., estem en una cota baixíssima pel que fa a la credibilitat de tots aquells que tenen responsabilitat de govern, de representació o

de diners públics. Permeteu-me, doncs, en nom del meu Grup i propi, una reflexió i l'anunci d'una proposició, per sortir d'aquí. No ens podem passar quatre anys així; no ens podem passar quatre anys en què hi hagi problemes greus a la societat civil i aquí no s'hi pugui donar resposta; no ens podem permetre passar quatre anys d'aquesta legislatura, indefensa la societat civil catalana quan, amb raó o sense, es creen problemes de credibilitat política.

Per tant, permeteu-me...; primer punt: el nostre Grup proposa no restar impassibles davant el fet que la majoria parlamentària pugui bloquejar una comissió d'investigació. El que correspon a la majoria parlamentària és votar negativament o favorablement el dictamen que surti d'aquesta comissió, però mai bloquejar la mateixa comissió.

Segon, segon punt: no podem restar passius i resignats —i no hi quedarem, tampoc— que el Parlament de Catalunya, primera institució d'aquest país, pugui ser utilitzat —les paraules són dures, avui van per a uns, demà podrien anar per a uns altres, no hi fa res—, a través de l'omnipotència d'una majoria absoluta que impedeixi sistemàticament la creació de comissions d'investigació i que aquestes, en tot cas, esdevinguin com una oficina general de blanqueig de possibles polítiques reprovables.

Per tant —i aquí va el final i conclusió d'aquesta breu..., però que jo voldria compartir, si més no, a nivell de reflexió amb tots, amb tots els diputats d'aquesta cambra—, el punt tercer és per això i ho anunciem, avui, des d'aquí, que nosaltres demanarem..., bo i demanant aquesta comissió, que ho fem perquè toca, perquè hi creiem, perquè de moment no tenim res més als dits, però que presentarem una proposició de modificació del Reglament d'aquest Parlament en el sentit que el president del Parlament vingui obligat a crear una comissió d'investigació sempre que li sigui sol·licitada per tres grups parlamentaris o la quarta part dels parlamentaris d'aquesta cambra. Així mateix, en aquesta proposició, demanarem que no es faci a porta tancada —«Oliver North» a alguns els recordarà alguna cosa. Que es conservin les majories ponderades però que sigui oberta la investigació de la comissió, a la premsa i a qui vulgui assistir-hi.

I, tercera cosa, per a la sobirania d'aquest mateix Parlament, incumbeix retocar aquest Reglament perquè..., no sé si saben, però suposo que és conegut, que quan un ciutadà de Catalunya és citat per una comissió investigadora pot declinar, amablement, divertidament, la invitació a venir-hi a declarar. S'hi juga, per tant, la sobirania d'aquest mateix Parlament.

Llanço això, com a reflexió, en un moment de gran crispació de la societat catalana: ho vulgueu o no ho vulgueu reconèixer, la credibilitat en tots nosaltres, del país, en aquesta institució —que estem aquí— està en un baix nivell, no cal dir del Govern, que n'és visiblement responsable; però, nosaltres, en tot cas, la defallença d'omissió no la farem. Demanem la creació d'aquesta comissió i anunciem que, com que ja ens han dit que diran que no i la majoria és «aplastant» —encara—, nosaltres plantejarem aquesta Proposició de modificació del Reglament d'aquesta cambra en aquests tres aspectes: que una majoria es pugui oposar al dictamen, però no a la constitució de la comissió; que sigui oberta a tots els periodistes i ciutadans interessats, i que, a més a més, els ciutadans que siguin reclamats a donar-ne testimoni tinguin obligació de comparèixer.

Gràcies per la vostra atenció, senyores i senyors diputats. És reconfortant veure que un és escoltat; jo penso que això sol farà feina. Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Acabat el debat, passem a la votació de la Proposta de constitució de l'esmentada comissió.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord es poden posar drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta ha quedat rebutjada per 53 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Preguntes

Passem al punt dissetè de l'ordre del dia, que són les preguntes a contestar oralment en el Ple.

Silenci!

La primera pregunta la formula el diputat senyor Lluís Bertran, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. BERTRAN: Senyor president, si m'ho permet, són dues preguntes...

(Remor de veus a la sala.)

El Sr. PRESIDENT: Espera, espera un moment, que hi hagi una mica de silenci i ordre a la sala...

El Sr. BERTRAN: Senyor president, si m'ho permet, són dues preguntes, que les podria fer seguides perquè les ha de contestar el mateix conseller.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

Preguntes al Consell Executiu sobre el projecte de remodelació de la variant de Puig-reig en el punt d'intersecció amb la carretera C-1411 i sobre el projecte de la variant de la carretera C-1411 a Berga

El Sr. BERTRAN: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller. Una pregunta: la primera ve amb relació a la variant de Puig-reig, la comarcal 1411, a l'enllaç de Can Prat, sortida nord en direcció a Berga, en el punt d'intersecció de la carretera vella que passa per l'interior de la població de Puig-reig. Presenta perillositat en l'esmentat accés. Ens trobem, doncs, davant la necessitat d'una remodelació de variant de Puig-reig a l'enllaç de Can Prat, sortida nord en direcció a Berga, al túnel del Cadí, en el punt d'intersecció de la via comarcal 1411, per tal de millorar la seguretat dels usuaris de l'eix del Llobregat. I tenint en compte que aquest Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha mostrat sempre la seva predisposició per solucionar la problemàtica de l'esmentat enllaç, però notem un retard o ajornament en el començament de l'obra i, d'acord amb el que disposen els articles 132 i 133 del Reglament, formulem la següent pregunta: ha elaborat el Govern de la Generalitat el projecte de remodelació de l'esmentada variant d'una forma definitiva? I, si és així, en quina situació d'adjudicació es troba actualment, quin cost i quin programa d'actuació té previst?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. El Consell Executiu té la paraula... Ah!, la segona pregunta! Digui, digui...

El Sr. BERTRAN: La segona pregunta, és evident que es tracta de la variant possible del Berguedà. Com és evident que al Berguedà patim una forta crisi, fruit de la davallada industrial, sobretot en els principals sectors ubicats a la comarca, com són —o eren— el tèxtil i la mineria.

És evident, també, que, amb l'ànim de pal·liar aquesta crisi i alhora reindustrialitzar el sector i diversificar la seva indústria, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, el qual vostè presideix, senyor conseller, ha fet possible la construcció i la urbanització de polígons industrials a les poblacions més importants de la comarca del Berguedà.

Però, tenint en compte la necessitat de disposar d'unes bones infraestructures en comunicacions i, d'una forma molt particular, les que puguin afectar o millorar els accessos dels polígons industrials, per tal de millorar l'oferta de sòl industrial amb una millor qualitat, i tenint en compte, també, que el polígon industrial que pateix d'una forma molt accentuada aquesta mancança estructural en el seu accés és el polígon industrial de Berga, a la Vallldan, ja que tot el transport, i d'una manera molt especial el transport pesant, es veu actualment en la necessitat de circular per l'interior de la ciutat de Berga, la qual cosa dificulta d'una forma greu poder accedir fàcilment a l'esmentat polígon, i, alhora, que també perjudica d'una forma greu el comerç establert en aquests carrers, eminentment comercials... Ens trobem, doncs, davant la necessitat de construir un enllaç per unir l'eix del Llobregat —comarcal 1411— amb la carretera de Berga-Solsona —comarcal 149—, passant per fora de la ciutat de Berga i amb forma de variant, per unir directament i sense interferències de trànsit urbà l'esmentat eix del Llobregat amb el polígon industrial de Berga, a la Vallldan, alhora que li donaríem més rapidesa per anar des de qualsevol punt de l'eix del Llobregat a Cardona, Solsona o al Solsonès.

Tenint en compte que aquest Departament de Política Territorial i Obres Públiques i, també, el mateix conseller han mostrat sempre interès en aquesta obra, d'acord, doncs, amb el que disposen els articles 132 i 133 del Reglament, formulem la següent pregunta: està treballant el Govern de la Generalitat en el projecte de construcció de l'esmentada variant? I, si és així, en quina fase es troba actualment, quin cost i quin programa d'actuació té previst?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat.

Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. Anem per la primera. La variant de Puig-reig a l'eix del Llobregat, tal com fou projectada inicialment, compta des de l'inici amb dos enllaços a diferent nivell, mentre que del costat nord només permet el moviment a nivell de Berga cap al nucli de Puig-reig. Als efectes de millorar aquest enllaç nord a l'altura de Can Prat, s'ha redactat, aprovat i adjudicat, ja avui, el projecte titulat: «Millora de la intersecció nord de la variant de Puig-reig de la carretera 1411», que permetrà realitzar, a diferent nivell, els moviments restants; és a dir, des del nucli de Puig-reig en direcció a Berga i des de la direcció Manresa cap a l'interior de Puig-reig, així com el moviment de retorn en cent vuitanta graus.

El projecte té per objecte aprofitar per a aquella remodelació l'estructura existent sobre la variant —que ara mateix serveix per enllaçar Puig-reig amb la colònia Prat— i adaptar-la per a aquesta nova missió afegint-hi, òbviament, els ramals d'enllaç i les corresponents vies d'acceleració i les illetes d'endegament dels trànsits. I tot això, òbviament, amb les característiques de disseny i de classe d'obres establertes en la normativa vigent.

L'obra corresponent, com li deia, ha estat ja adjudicada: el dia 21 d'octubre. El contractista és Copcisa; l'import, 38.800.000 pessetes, i un termini d'execució de sis mesos. Pot sobtar, doncs, el termini, que és relativament llarg respecte a la inversió, però tot és obra de fàbrica i, per tant, de realització complexa. Està prevista la iniciació de les obres el proper dia 16 de novembre, amb la qual cosa es podrà posar en servei a mitjans del mes de maig del 93.

Pel que fa a la segona de les preguntes, la variant de Berga cap a la carretera Berga-Solsona, en la remodelació de l'eix del Llobregat —carretera 1411—, s'hi va incloure, en el seu dia, la variant de la travessera de Berga corresponent a aquell eix, que discorre pel sud-est del nucli urbà, i que va a detreure de l'antiga travessera urbana tot el trànsit que, procedent de Barcelona i Manresa, discorre en direcció a l'Alt Berguedà i a la Cerdanya pel túnel del Cadí.

Aquesta variant, òbviament, no resol el pas per dintre de la malla urbana de Berga del trànsit que, procedent també de Manresa i de les altres poblacions de l'eix del Llobregat, volen accedir bé al polígon de la Vallldan o, fonamentalment, a la carretera 149 en direcció al Solsonès. Aquest trànsit —singularment important quant a vehicles pesants, donat l'alt contingut industrial de tota aquesta zona— causa notables problemes de circulació en els carrers utilitzats pel seu recorregut urbà.

Per aquesta raó, es va donar ordre de redacció de l'oportú projecte de connexió per fora del nucli urbà, entre la carretera 1411 i la carretera 149, de Berga a Solsona, mitjançant un vial d'enllaç que arrenca, pràcticament, des de la sortida sud de Berga de la 1411 i que finalitza a l'altura del polígon industrial de la Vallldan, que és, pràcticament, ja fora del nucli urbà de Berga. Amb aquesta obra s'assolirà alliberar de dintre de Berga tot aquell trànsit que no tingui origen o destí en la mateixa població.

La longitud de l'obra és de 2,2 quilòmetres de tronc i, a més a més, els ramals d'enllaç. Disposarà de via lenta en tot el seu recorregut, ja que el seu pendent així ho exigeix, i té els dos enllaços a diferent nivell. En el tram final, a la Vallldan, s'ha previst un fals túnel, als efectes de salvar l'esperó de l'ermita de la Vallldan i causar, d'aquesta manera, el menor impacte possible.

El projecte ha assolit una importància rellevant, en haver adoptat el criteri de construir una obra amb les mateixes característiques que les darreres variants construïdes en l'eix del Llobregat, i s'han superat, per tant, de forma notable, els primers projectes, que preveïen més aviat una carretera senzilla i amb enllaços a nivell. Per tant, s'ha millorat la futura carretera.

Aquestes millores i l'interès, també, a respectar el paisatge, com li deia, i evitar l'impacte, han motivat un augment molt important sobre les previsions pressupostàries inicials i la necessitat d'establir una programació d'execució més àmplia.

Ara mateix, el projecte està ja a punt de finalitzar-se. La seva estimació pressupostària és d'uns 800 milions de pessetes. Dins del present exercici es traurà a informació pública el pro-

jecte, és a dir, d'aquí..., quan tinguem el projecte, el traurem a informació pública; dintre de l'any 92, per tant. I, un cop aprovat —a través de la informació pública i les alegacions pertinents—, s'iniciaran els tràmits d'expropiació i licitació de l'obra, que tenim previst —i això dependrà també de les disponibilitats pressupostàries, però ho tenim previst, en principi— que es pugui iniciar dintre de l'exercici del 1993.

Gràcies, senyor president, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Molins.

El diputat disposa de trenta segons per fer repregunta, si ho vol. No? Moltes gràcies.

Doncs, passem a la següent, pregunta 3, de la diputada senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista, sobre el trasllat del centre penitenciari de la Trinitat Vella.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el trasllat del
centre penitenciari de Trinitat Vella,
de Barcelona*

La Sra. TORRENT: Sí. Senyor president, senyores diputades i senyors diputats. A l'inici d'aquesta legislatura vaig formular una pregunta al Consell Executiu, fent-me portaveu de les necessitats d'un barri del districte barceloní de Sant Andreu. Recordo que el conseller Trias, que era a qui anava dirigida aquesta pregunta, va estranyar-se'n, i això ho va manifestar perquè va considerar que la meua petició en concret, no la hi havia formulat mai cap representant del barri. Doncs bé, des d'aleshores ençà han canviat les coses, i s'han establert mecanismes de diàleg amb l'Associació de Veïns del barri de Baró de Viver, i he de dir que la petició que jo formulava ben aviat serà realitat.

I em diran: «A què ve tot això, si el que pregunta fa referència a un altre barri?». Doncs, tot això ve al següent: primer, perquè vull fer saber als diputats i diputades d'aquesta cambra, i en especial als de l'oposició, la meua satisfacció, que crec que és la seva, perquè una pregunta formulada en aquest Parlament ha tingut èxit en els seus resultats, i agrair la sensibilitat del senyor conseller.

Segon, per dir que la pregunta que formulo a l'il·lustre conseller senyor Bassols té encara més pes que la que vaig formular amb anterioritat al senyor Trias. I vull dir més pes en el sentit que ve avalada per més entitats. Vull dir el següent: aquesta pregunta que li formulo, que és «quan es traslladarà la presó de Trinitat, del barri, del nucli urbà, del barri barceloní de Trinitat Vella?», ve avalada pel següent: primer, per la pregunta que formulo com a diputada interessada en els problemes dels barris de Barcelona; segon, perquè és una petició històrica del barri, que ha formulat nombroses vegades l'Associació de Veïns al conseller Bassols; tercer, perquè hi ha una proposta d'ofertament, per part de l'Ajuntament de Barcelona, d'uns solars prop del barri per instal·lar-hi la presó de la Trinitat; i, quart, perquè és una promesa electoral de Convergència i Unió.

Voldria que el senyor conseller Bassols em contestés d'igual manera o establís els mecanismes d'igual manera com els va establir el senyor conseller Trias.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada formulant de la pregunta, jo li he de dir que, si la presó de la Trinitat no es trasllada d'allà on es troba, no és per falta de sensibilitat respecte a aquest problema. Jo crec, realment, que fóra convenient que pogués traslladar-se. Li he de dir que he tingut múltiples reunions amb els representants de l'Associació de Veïns, als quals sempre he procurat atendre, i s'han introduït millores importants en aquesta presó, de cara que pertorbés al mínim possible la tranquil·litat del barri. Però, pel que fa al trasllat en concret, no puc fer ni contreure cap compromís, i els ho he explicat també, sempre, amb tota franquesa, al president i a altres de la junta d'aquesta Associació de Veïns.

En primer lloc, és cert que l'Ajuntament de Barcelona ha ofert un terreny per construir-hi aquesta presó, a una distància, precisament, propera, a no gran distància de l'existent. Aquest terreny no reuneix les condicions adequades, no únicament perquè ho hagin dictaminat així els tècnics del meu Departament, sinó també els de Política Territorial, als quals vaig demanar informe.

És un terreny, doncs, situat a l'entrada de Barcelona, en un nucli de comunicacions important, amb una sèrie de línies de subministrament, d'alta tensió, etcètera; en la proximitat d'un altre barri, també poblat; amb unes dimensions o unes proporcions més aviat inadequades —la proximitat de les vies de ferrocarril l'empetiteixen—, i sobretot —i això és el més difícil de resoldre— amb unes «dominàncies», és a dir, amb unes elevacions, uns petits turons que farien, que poden fer vulnerable la presó.

No obstant, jo no descarto la possibilitat d'aquest terreny, i així ho he manifestat a l'Ajuntament i als seus representants, en la seva totalitat, atesa la dificultat de trobar dintre del municipi de Barcelona un altre terreny més idoni. Per tant, jo no descarto aquesta possibilitat —a aquest terreny tampoc se li pot donar cap altra destinació—; per tant, jo he demanat que es tingui a la reserva, i, potser, doncs, amb una sèrie de correccions adequades, algun dia podrà ser utilitzat.

Però el problema concret d'assumir una responsabilitat en ordre a una data per a aquest trasllat —cosa que no he fet mai— radica en un altre problema. És a dir, a Catalunya falten places penitenciàries. Jo, això, no ho he negat mai; sempre he dit que la massificació de les nostres presons ha disminuït —jo crec que d'una manera apreciable, i compresa la Model—, però no tenim encara totes aquelles places que necessita la nostra població reclusa, i, en conseqüència, les inversions —escasses— de què sempre disposa l'Administració penitenciària creiem que tenen una dedicació prioritària a la creació de noves places i no al trasllat de les ja existents.

Per tant, atesa aquesta dificultat, jo he de dir que està en l'ànim, en el propòsit del Departament de Justícia del Govern, traslladar, quan sigui possible, aquesta presó, però que ni el terreny és prou adequat —i potser valdria la pena, mentrestant, exhaurir totes les possibilitats— ni, com dic, les inversions de què disposem, que exigeixen aquesta atenció prioritària a noves places, places de nova creació..., hem de posposar —almenys momentàniament— el trasllat de les ja existents a un emplaçament més idoni.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Li queden vint segons, a la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, aquesta resposta que m'ha donat el conseller no sé si obre l'esperança o no. De tota manera, diu que ho estudiaran... Més aviat crec que no, la veritat és..., perquè aquest problema s'arrossega des de fa molt de temps. I, la veritat, li he de dir una cosa: si les terrenys de l'Ajuntament no els agraden, d'acord, busquin-ne uns altres. Però vostès tenen la responsabilitat penitenciària a Catalunya; per tant, són vostès qui li han de donar solució, i jo crec que han de donar, també, un calendari de quan tindrem la presó de la Trinitat fora del nucli urbà d'un barri que ja té suficients desequilibris territorials i socials com perquè la Generalitat no faci un esforç per invertir, per incidir en aquest barri en concret, com deia, de grans desequilibris. Per tant, la màxima responsabilitat de govern, la tenen vostès, i vostès no solament tenen la responsabilitat de les presons, sinó que també haurien d'incidir...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: ...poder fer que aquests barris no estiguessin en aquesta situació de marginalitat...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

La Sra. TORRENT: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent, la fa la senyora Maria Teresa Utgés. (*El conseller de Justícia demana per parlar.*) Se li ha esgotat el temps, senyor conseller.

La senyora Utgés té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'existència
de denúncies dels serveis veterinaris
dels escorxadors en relació amb la utilització
il·legal d'acetat de trembolona*

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el passat dia 8 en aquest mateix Ple el nostre Grup va formular un conjunt de preguntes relacionades amb el desmuntatge d'un laboratori que elaborava i venia *Finaplix*, que és el nom comercial de l'acetat de trembolona, substància utilitzada per a l'engreixament il·legal d'animals de proveïment. En l'esmentada operació es van confiscar unes seixanta mil pastilles d'aquesta substància.

Com el Consell Executiu ja sap, aquesta substància és un anabolitzant amb efectes sobre la salut pública de les persones, la utilització de la qual està prohibida per la normativa comunitària. La nostra preocupació és molt clara: ens inquieta la quantitat d'afers que es descobreixen pel que fa a l'alimentació a instàncies de la policia judicial, i els pocs descoberts a instàncies de l'Executiu.

En el passat Ple, el conseller d'Agricultura ens deia que s'havien intensificat els controls i, concretament, les granges controlades durant l'any havien estat 185 —ens ho va dir—, 185, i que s'havien detectat sis mostres positives d'aquest producte; és a dir, que per totes les explotacions ramaderes de Catalunya es realitza una inspecció cada dos dies. Per tant, la xifra, nosaltres considerem que és prou eloqüent per tenir una idea de com es realitzen aquests controls. I ens deia també que no havien trobat en cap establiment comercial acetat de trembolona. Miri, si jo que no tinc res a veure amb el sector els puc dir una de les

pautes d'utilització que es fa servir d'aquestes substàncies, perquè ho he preguntat, vostès no em poden contestar que no saben que s'utilitzin i que no han vist mai ningú que les faci servir. Mirin, fins ara el sistema consistia a aplicar un implantament de *Finaplix* en el setè mes de creixement de l'animal, combinat amb l'administració de clembuterol en els dos últims mesos abans de l'arribada a l'escorxador, amb la possible associació amb altres substàncies. I com que aquest sistema deixava una marca fàcilment localitzable a l'escorxador, avui han canviat aquestes formes; les empreses integrades, que a més de comprar l'animal subministren el pinso, fan, incorporen a la farina aquest acetat de trembolona i el ramader, per tant, ja no manipula físicament el producte, i més, els ramaders que no s'avenen a fer servir aquesta farina es troben que l'empresa amb qui treballen no els compra la carn.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president, doncs, per acabar, li voldria preguntar quines mesures ha pres el Consell Executiu per detectar l'ús d'acetat de trembolona a les carns de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Se sobreentenia. L'honorable conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Senyor president, senyores i senyors diputats, l'any 91, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ja va detectar 119 canals positius a la trembolona i 63 positius a altres substàncies. Tots aquests canals procedien de dinou explotacions ramaderes de Catalunya, i, a part d'aquestes dinou, n'hi havia altres de fora de Catalunya. A part d'això, hi van haver seixanta-una comunicacions al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre explotacions sospitoses d'utilització de productes hormonals —la sospita, evidentment, es basava en la manipulació quirúrgica de les orelles. Això va donar lloc a un decomissament total per part de Sanitat i d'Agricultura de 359 canals, que van ser positius a productes hormonals, i un 33% era positiu a trembolona.

En el 92 es continua aquesta línia, sí que és veritat que avui dia s'han canviat i les persones desaprensives evidentment no utilitzen els implantaments sinó que utilitzaran les injeccions.

Per acabar amb això, el que és evident, no, és que hi ha dos plans, un és el Pla PIRACC que fa, doncs, que es detectin tant a nivell de les explotacions ramaderes com a nivell dels escorxadors..., es prenen mostres a fi i efecte de detectar els possibles desaprensus, i hi ha una altra lluita que es porta d'acord amb la policia i amb els mossos d'esquadra —aquesta última amb els mossos d'esquadra a través de la Brigada de Salut Pública—, per detectar les xarxes que hi pugui haver de possibles persones productores, doncs, d'aquestes substàncies que no és només la trembolona, sinó que pot anar variant segons... És evident que nosaltres anem investigant i ells també van inventant, i nosaltres intentarem actuar amb la màxima duresa perquè es descobreixin aquestes xarxes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*La Sra. Utgés demana per parlar.*) Ho sento, senyora Utgés, no pot repreguntar. S'haurien d'administrar..., aprendre a administrar el temps. Són dos minuts i mig amb pregunta i repregunta.

La següent pregunta la formula el diputat Joan Puigcercós, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el retard de les mesures per a solucionar
els problemes generats per una fuga d'hidrocarburs
a l'escola Verge de Núria, de Ribes de Freser*

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'any 89-90, a l'escola Mare de Déu de Núria, o Verge de Núria, escola municipal de Ribes de Freser, a la comarca del Ripollès, es van començar a detectar unes males olors que començaven a ser molestes per als diferents nens que a l'escola assistien. Va haver-hi queixes, i es van fer —parlo de l'any 89-90— queixes a l'Ajuntament. Malgrat tot, durant aquells dos anys, aquell curs escolar, no es va fer cap tipus de control. Paral·lelament també s'havia detectat que el rendiment de la caldera de calefacció no era l'adequat i mai superava, en tot cas, els divuit graus.

El 13 de juliol del 89, el Departament d'Ensenyament rep la notificació, se n'assabenta i diu que farà una inspecció, però no es porta a terme. El curs 90-91 persisteixen i s'intensifiquen les olors a les aules; les olors generen molèsties que afecten tant professors com alumnes, i, fins i tot, s'ha de medicar algun alumne. Les molèsties són..., produeixen picor al coll, a les extremitats, afonia, cremor de coll, disminució de la capacitat respiratòria, erupcions cutànies, cefalees, etcètera, fins al punt que l'alumne, el nen Marc Blàzquez ha d'abandonar l'escola perquè li perjudica la seva capacitat respiratòria. El 12 de novembre del 91 es fa una anàlisi de l'aire i aquesta anàlisi la fan els mateixos mestres perquè ni el Departament d'Ensenyament ni el Departament de Sanitat, en aquest cas, procedeixen a fer cap anàlisi.

Aquesta anàlisi la fa una persona a títol privat, però que treballava per a l'Institut Nacional de Seguridad e Higiene en el Trabajo. Aquesta anàlisi detecta que hi ha una alta concentració —superior a la normal— d'hidrocarburs, a partir de filtracions de combustibles derivats del petroli a l'escola. Anteriorment, el senyor Gaya, el cap de Sanitat en aquell moment de la zona de Girona, va proposar als mestres que fessin una prova amb gas-oil dins l'aigua, que escalfessin gas-oil dins l'aigua per veure si realment les olors coincidien; aquesta va ser la solució que proposava el Departament de Sanitat a Girona.

Malgrat això, va continuar tot igual, malgrat saber el que hi havia, s'han fet diferents..., s'han mogut les terres davant l'escola, sembla que hi ha hagut solucions, però la realitat és que els nens no han pogut anar a l'escola i que aquest curs han hagut de començar l'escola repartits en diferents aules: al pavelló d'esports, a la rectoria, a la Cambra agrària, als baixos de l'Ajuntament o al Casal de Cultura. És a dir, sembla que no hi ha cap solució definitiva. Voldríem saber quin és el parer del Departament d'Ensenyament sobre aquest cas.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor president, senyor diputat, certament algunes de les coses que acaba de dir són autèntiques: a partir de l'any 90 hi va començar a haver queixes sobre determinades molèsties que sofrien alguns dels membres de la comunitat educativa; la Delegació del Departament a Girona hi va fer una sèrie d'inspeccions, no va trobar res anormal, fins que el dia 5 de maig del 91, després que l'Ajuntament, que en definitiva era el responsable, com sap el senyor diputat, del manteniment de l'escola es va adreçar a nosaltres; els responsables de salut mediambiental

i de seguretat i higiene del treball van fer una inspecció que va demostrar, vaja, va aconsellar el resultat d'aquesta inspecció: revisar el sistema de calefacció, que és, segurament, d'on provenien els problemes.

Es va fer una revisió *in extenso*, no es va trobar absolutament cap problema en la calefacció, fins que ja l'octubre de l'any 91 es va realitzar una anàlisi de la mostra d'aire, que va demostrar concentracions d'hidrocarburs en una determinada aula, a l'aula 5. Va ser aleshores que es va prendre, per un cantó, la mesura de ventilar més aquesta aula i traslladar els alumnes d'aquesta aula temporalment a un altre local habilitat per l'Ajuntament.

De tota manera, el maig del 92, l'Ajuntament de Ribes va constatar un fet molt important, que és que el consum de gas-oil que pagava ell, naturalment, de la calefacció de l'escola era molt superior al normal. Això va fer pensar que potser hi havia alguna altra anomalia; es va fer una nova inspecció i es va detectar que, efectivament, hi havia una sèrie de problemes a la caldera, que perdia, la caldera estava soterrada, perdia combustible cap a la terra. I, aleshores, s'han hagut de fer tota una sèrie de modificacions perquè aquesta caldera havia estat passada de *fuel-oil* a gas-oil; el *fuel-oil* anterior es veu que en part quedava en el sot on hi havia la caldera, i això ha comportat tota una sèrie de complicades actuacions que no detallo, de canvi de la caldera —no cal dir— i d'emplaçament de noves conduccions i de canvi de les terres que estaven contaminades de *fuel-oil* i de gas-oil, i per això aquest any el curs, provisionalment, ha començat en locals diferents cedits per l'Ajuntament.

De tota manera, li puc assegurar al senyor diputat que el tema ara està absolutament resolt, que s'estan acabant les obres, no ja de la calefacció, sinó obres complementàries d'instal·lació elèctrica i de treballs de pintura que s'havien de fer, i que les meves notícies és que a partir del primer de desembre l'escola estarà en condicions de rebre altra vegada els seus alumnes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Li queden sis segons al senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Molt breument dir que creiem que no hi ha hagut cap estudi geològic, que a sota hi ha una capa freàtica, que les filtracions no s'adequaran arreglant l'electricitat, ni les portes ni les finestres, i sobretot voldríem saber, si és possible, com afectarà això al fet del compromís oral que va haver-hi del Departament d'Ensenyament a Girona, concretament del senyor...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Puigcercós...

El Sr. PUIGCERCÓS: Un moment, breument!

El Sr. PRESIDENT: Haurà de formular aquesta pregunta de nou, perquè al senyor conseller se li ha acabat el temps de la seva part —i a vostè també—, de manera que... Ho sento, és que la mecànica d'aquest tràmit és precisament que ningú s'excedeixi, és la manera que es puguin fer moltes preguntes.

També el senyor Puigcercós, sobre les pistes d'esquí de Núria. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
una possible ampliació de les pistes d'esquí de Núria*

El Sr. PUIGCERCÓS: Aquesta serà més breu, senyor president. Darrerament hi ha hagut diferent «rumorologia» vària i,

per tant, jo penso que és el lloc per esclarir-la, que a la coma de l'Embut, que és a sobre..., situada a les pistes d'esquí de Núria, a la comarca del Ripollès, hi ha la intenció de crear noves pistes d'esquí. Saber si és l'únic rumor, el senyor conseller em dirà si és un rumor que es pot certificar o realment respon a això, allò que s'anomena «rumorologia vària»; el que queda clar és que si hi hagués la intenció de crear pistes d'esquí a la famosa, l'anomenada coma de l'Embut, l'impacte ambiental seria alt. Això no ho diem nosaltres, ho han dit els mateixos estudis que han fet els diferents departaments de la Generalitat, i voldríem saber quina voluntat i quins objectius hi ha sobre la creació o la hipotètica creació d'aquestes pistes d'esquí a la coma de l'Embut.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigscercós. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. L'activitat d'esquí a la vall de Núria continuarà desenvolupant-se en els àmbits tradicionals del santuari i de la vall de Palà, de la zona de Palà. Les actuacions a dur a terme a les pistes i a les instal·lacions seran dirigides, fonamentalment, a millorar-ne la qualitat o a substituir els elements que tècnicament sigui necessari modernitzar; no es preveu, per tant, cap ampliació.

La vall de Núria, degut als seus condicionants físics i d'accessibilitat, ha de ser definida no com una estació d'esquí pròpiament dita, sinó més aviat com una vall ecològica en la qual es produeix un equilibri constant entre l'exercici del lleure i les seves potencialitats naturals. Cal recordar en aquest sentit que el nombre de visitants a la vall és superior els mesos d'estiu fins i tot que en els mesos d'hivern. No hi ha previst, en conseqüència, cap inversió que signifiqui un impacte en negatiu sobre el medi natural, sinó més aviat al contrari, es pretenen potenciar activitats com ara l'Escola de la natura, *forfaits* especials per a escoles, etcètera, que fomentin el coneixement de la vall sense impactes negatius suplementaris al seu medi.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigscercós pot repreguntar. Gràcies.

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Antoni Farrés, sobre el Gran Teatre del Liceu, de Barcelona. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la continuïtat del Gran Teatre del Liceu,
de Barcelona*

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Al marge de polèmiques i de qualificacions i desqualificacions, i des d'un punt de vista estrictament tècnic, el Pla especial del Gran Teatre del Liceu preveu, amb l'adquisició de finques i obres, una despesa de 2.974 milions amb valor del setembre del 91. S'afirma en la memòria que el caràcter públic de les inversions comportarà, a través dels acords pertinents, la titularitat pública de tota l'edificació executada en aquest Pla, i també és beneficiari de tot això el Consorci del Gran Teatre del Liceu. No obstant, l'article 20 dels estatuts del Consorci del Liceu preveu una durada només de vint anys per a aquest Consorci i, per tant, a l'extinció reverteixen tots els béns, sense indemnització, tal com es preveu, a l'entitat originària; per tant, una inversió pública pas-

saria a mans privades. Això pot donar peu a demanar la reversió als possibles expropiats i, per tant, podria posar en qüestió la continuïtat del Gran Teatre.

Per tant, quina és la situació quant a aquesta qüestió?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. És cert que la redacció dels actuals estatuts del Consorci preveuen la devolució de la societat del Gran Teatre del Liceu dels seus béns i instal·lacions; ara bé, aquesta devolució es limita a aquells que el Consorci té en ús, per cessió d'aquesta societat, amb millores incorporades.

Segon, com sigui que l'article 20 dels estatuts del Consorci del Gran Teatre data de l'any 80, quan encara no s'havia ni tan sols iniciat la redacció del Pla especial del Liceu, actualment s'està procedint a una modificació dels estatuts per part del Consorci —integrat per la Generalitat, l'Ajuntament, la Diputació, el Ministeri de Cultura i la Societat del Gran Teatre del Liceu—, motivada precisament per l'ampliació. Aquesta ampliació s'ha de fer d'acord amb les determinacions del Pla especial tramitat i aprovat definitivament a tal efecte, el qual preveu l'adquisició, mitjançant expropiació forçosa, de tots els sòls determinats pel Pla de titularitat pública, entre ells els que pertanyen al Gran Teatre del Liceu. Per tant, després de l'aprovació del Pla especial, queda sense sentit la devolució o reversió de cap tipus de bé a aquesta societat, ja que s'ha optat per l'aplicació de l'expropiació forçosa; tanmateix s'hauran d'esmenar formalment els estatuts com hem indicat.

El Sr. FARRÉS: Em queda...?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Sí, li queda un minut i mig, de manera que és feliç vostè.

El Sr. FARRÉS: Oh, i tant, totalment, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Bé, davant d'aquesta situació, el que procedeix, lògicament, és aquesta modificació d'estatuts. Modificació d'estatuts que nosaltres entenem que s'hauria d'efectuar immediatament. Immediatament, entre altres coses, perquè d'executar-se el Pla —i més després de la decisió de l'Ajuntament de Barcelona que sigui, precisament, el Consorci l'executor—, hi ha d'haver les garanties suficients per poder-lo executar. I, per una altra banda, aprofitar per demanar que es convoqui el Consorci del Liceu, que el president de la Generalitat convoqui, perquè no solament el seu òrgan executiu, sinó que el conjunt de representants que en formen part puguin realment conèixer aquesta situació i d'altres que després en parlarem i puguin aprovar, en definitiva, la modificació d'estatuts que és absolutament urgent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: D'acord amb el que comenta l'il·lustre senyor diputat, el que està clar, i voldria amb això, doncs, donar-li confiança..., en el sentit que la titularitat pública dels terrenys no pot ser posada en qüestió per un article d'uns estatuts, i, per tant, aquesta titularitat, pel sistema d'expropiació utilitzat, no podria ser adduïda en cap cas en un moment determinat; és a dir, la titularitat pública ve absolutament assegurada pel sistema d'expropiació emprat, i, òbviament, hauran de ser els membres

del Consorci els que canviïn els continguts del seu Estatut. És absolutament d'acord amb el que deia l'il·lustre diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Continua en l'ús de la paraula el senyor Farrés, perquè la següent pregunta li correspon a ell, també, i també és sobre el Gran Teatre del Liceu.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les raons
per les quals el Cercle del Liceu rep un tractament
diferent de la resta d'entitats afectades
pel Pla especial del Gran Teatre del Liceu*

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Des del punt de vista urbanístic, el Pla especial que va aprovar inicialment l'Ajuntament de Barcelona i, després, la Comissió d'Urbanisme, defineix una única unitat d'actuació, i, en els articles 8 i 9 de la normativa, es defineix l'aplicació del sistema expropiatori i aquesta única unitat d'actuació.

En l'aprovació del text refós per part de la Comissió d'Urbanisme es fa una excepció; excepció que deixa fora d'aquests criteris dues entitats privades que coexisteixen en aquell local, i això es fa d'acord amb l'article 85 del Reglament del planejament urbanístic i de l'article 117.3 de la Llei del sòl, en què es delimita una sola unitat d'actuació. No obstant això, vull dir, es fa aquesta excepció, a pesar que aquesta reserva és totalment inviable, perquè l'expropiació, com a forma d'execució d'un pla, sempre és territorial i comprèn tots els béns i els drets inclosos en els polígons o les unitats d'actuació a través dels quals es desenvolupa l'execució del Pla, d'acord amb l'article 134 de la Llei del sòl. I, en definitiva, la reserva no pot aguantar-se des d'un punt de vista estrictament legal. Quines són les raons per les quals ha fet, la Comissió d'Urbanisme, aquesta actuació tan estranya?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. El conseller Molins té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. La causa de les afeccions de finques no afectades pel Pla general vigent, amb aquest Pla tramitat, és l'ampliació de l'escena i dels espais de serveis de l'escena. Mai el Pla especial intenta donar al teatre majors salons d'espera i de relació social, que, evidentment, no justificarien l'acció expropiatòria ni menys les prioritats d'inversió de l'administració pública actuant. Per tant, ens trobem que per a l'execució del projecte proposat cal, exclusivament, l'expropiació d'aquest darrer àmbit, constituït per la societat del Gran Teatre del Liceu i finques annexes exigides —hi insisteixo— per a l'ampliació de l'escenari, però mai per a les instal·lacions i espais al servei directe de l'activitat del Cercle del Liceu. L'objecte del Pla és l'expropiació limitada als sòls necessaris per disposar de la titularitat del Teatre i dels sòls sobre els quals es fa l'ampliació i modernització i que, en conseqüència, són objecte de despesa pública. Pel que fa a altres instal·lacions i espais al servei directe de l'activitat del Cercle del Liceu, se'n reconeix la titularitat com a equipament privat, però el manteniment de la seva destinació, mentre es conservi el seu patrimoni històric-artístic.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Farrés pot repreguntar.

El Sr. FARRÉS: No m'ha contestat en absolut, senyor conseller. Jo el que pregunto és: una unitat d'actuació única, definida per uns articles, s'exclouen unes activitats, quan la base d'expropiació és territorial, va contra la Llei del sòl i contra el Reglament urbanístic. Potser ara podré entendre per què vostès es resisteixen que els ajuntaments puguem aprovar definitivament els plans especials i els plans parcials. No m'ha contestat —hi insisteixo— en absolut. El que s'hagi de fer en el Liceu és una cosa del Consorci del Liceu. Plantejo un problema de seguretat jurídica i d'aplicació de la normativa urbanística, amb tot el respecte a totes les entitats afectades, que és un tema que en aquests moments en absolut plantejo.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Lamento no haver-li donat resposta. En temo que en la segona que li diré, tampoc no li'n donaré, perquè li repetiré exactament el mateix. El Pla que es tramita és per ampliar el teatre i l'escenari, no els salons, i, per tant, l'objecte de l'expropiació és per a l'ampliació del teatre i de l'escenari, no dels salons. Per tant, s'ha d'excloure de l'àmbit d'actuació el que no és l'escenari, que és el que dona la raó a l'actuació de l'Administració pública, per tal de complir el bé que es persegueix amb la mateixa justificació del Pla, que és l'ampliació del teatre i de l'escenari, no dels salons.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula el diputat senyor Simon Pujol. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures
de precaució previstes en l'emmagatzematge de piles
usades a Terrassa*

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el *Diari de Terrassa*, entre altres mitjans de comunicació, en la seva secció «Nuestra ciudad», l'11 de juny d'enguany, donava la següent informació: «Les piles usades de Catalunya s'emmagatzemaran a Terrassa. Aquests petits residus, procedents de rellotges, petits aparells electrònics i calculadores, contenen metalls contaminants com el cadmi, el mercuri i el plom.»

Senyor conseller, és evident que la ciutadania, de certes coses en desconeix realment la seva perillositat i, més que res, desconeix també quines són les mesures que el Consell Executiu pot haver emprat, a fi i efecte que no hi hagi perill.

El Departament de Medi Ambient, també, deu tenir present haver pres unes mesures perquè es pot haver previst la possibilitat d'efectes greus, quant a l'entorn natural.

Aquesta situació preocupa la ciutadania i, per consegüent, el que m'interessaria..., en nom d'una part d'associacions de veïns de Terrassa, a veure si em contesta en el sentit que..., en quina fase es troben les actuacions sobre aquesta decisió, quant al que fa referència a les mesures preventives que han estat adoptades pel Departament de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyor diputat, la pregunta es refereix a la decisió d'un emmagatzematge de piles usades a Terrassa. És una

informació de premsa que no està avalada per cap decisió i no hi ha cap decisió sobre aquest emmagatzematge a Terrassa; per tant, penso que aquesta és la millor resposta que li puc donar.

El que sí voldria dir, amb caire general, és que emmagatzemar les piles en condicions no és perillós. És perillós, en qualsevol cas, llençar-les.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer repregunta el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyor conseller. A mi em sembla bé que no hi hagi perill, però vostè ha de comprendre que els ciutadans que no entenen aquestes coses, quan veuen un cert emmagatzematge de productes que desconeixen, els dóna una certa preocupació i el motiu d'aquesta preocupació és, precisament, que jo ara estic fent aquesta pregunta al Consell Executiu. Jo m'alegro molt que aquesta decisió no s'hagi pres i que, per consegüent, l'emmagatzematge d'aquests productes no es faci a Terrassa, perquè entre altres coses, si és que algun dia s'ha de fer, senyor conseller, tinguin en compte una certa coordinació amb altres departaments, perquè Terrassa ja té la servitud de l'hospital penitenciari que s'acaba d'inaugurar o sigui que ha contribuït d'alguna manera a la solidaritat entre els pobles de Catalunya i, potser, si això s'ha de fer, s'hauria de mirar de fer en un altre indret.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Simon Pujol. L'honorable conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Sí, senyor president, senyor diputat, l'emmagatzematge de piles pot ser fet a Terrassa o en qualsevol lloc, la decisió no és de Terrassa, però sàpiga, doncs, que en qualsevol cas sí que hem de tenir en compte que el reciclatge de materials ha de ser fet en algun indret de Catalunya, i les poblacions han de ser conscients que aquests temes ben portats no representen cap perill. Pensin que aquest emmagatzematge pot fer-se, per exemple, en contenidors de polietilè d'alta densitat, i que en aquest cas en absolut representen cap perill, igualment, en qualsevol cas, que el perill que hi ha en qualsevol botiga que hi ha piles.

El que li vull dir és que, en aquest moment, doncs, a Catalunya es deuen consumir exactament, no li ho podria dir, però són de l'ordre de 3.500 tones de piles l'any. És important, s'ha començat ja la seva recollida, hi ha 3.350 establiments concertats, on es recullen aquestes piles i, en aquest moment, el que sí que està en estudi és el tractament que..., sobretot, de les altres piles, les piles botó tenen tractament atès. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula el senyor Xavier Soto.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els motius
pels quals l'Oficina de Turisme Juvenil tanca durant
les tardes dels mesos d'estiu*

El Sr. SOTO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el motiu de la meua pregunta és ben senzill, és conèixer per quins motius l'Oficina de Turisme Juvenil de la Generalitat ha estat tancada a la tarda durant els mesos d'estiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller de Cultura senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Sí, amb molt de gust. Ha estat tancada durant l'estiu —l'any 89 no hi va ser— perquè s'ha aplicat l'horari..., la jornada intensiva.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Soto pot repreguntar.

El Sr. SOTO: Senyor conseller, jo li agraeixo la sinceritat de la seva contestació. De totes maneres deixi'm dir-li una cosa que és simple, senzilla i elemental: tothom sap que en els mesos d'estiu la gent jove és quan més utilitzarà una oficina de turisme juvenil i tothom sap que hi ha molta gent que treballa als matins i que el lògic és que l'Oficina de Turisme Juvenil estigui oberta a les tardes perquè puguin utilitzar-la. És tan simple, tan senzill i tan elemental que no fer-ho a mi em sembla una falta de sensibilitat, de sentit comú i d'intel·ligència quasi elementals.

Aquesta Oficina de Turisme Juvenil ha de tenir un director, per sobre del director de l'Oficina de Turisme Juvenil hi ha uns responsables, finalment hi havia un director general de Joventut, ara tenim un secretari general de Joventut, que és col·lega nostre en aquesta cambra. A aquestes persones no se'ls ha ocorregut per sentit comú, per sensibilitat, per intel·ligència mínima que calia obrir-la per les tardes, que calia fer una contractació o que calia fer el que van fer. Tan difícil és, tan complicat és obrir a les tardes una oficina de turisme juvenil? Facin el favor de fer les coses bé.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor...

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies, senyor Soto...

El Sr. PRESIDENT: ...senyor Soto. Té la paraula...

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: ...per la seva recomanació, també al mateix temps que li prego que vostè se l'apunti; val la pena que tots plegats fem les coses bé: la feina ben feta no té fronteres.

Això, de totes maneres, senyor Soto, aquesta és una qüestió que, com vostè sap —perquè suposo que quan ho pregunta és perquè vostè s'ha informat degudament; una persona que té responsabilitats en aquest sector—, va ser una decisió del jurat d'empresa i dels mateixos sindicats, que varen demanar que s'apliqués també al personal laboral la jornada intensiva que s'havia aplicat per als altres funcionaris. I aquesta és la raó.

Dit això, el que li he de dir és que això que a vostè li sembla tan simple, tan senzill i elemental, però que quan hi ha drets de funcionaris i de persones, els sembla que el més simple, senzill i elemental és que se'ls apliqui a ells, s'ha de resoldre, i aquest és el desig de la Secretaria General, i procurarem fer-ho d'una manera simple, senzilla i elemental, i sobretot sense interferir ni actuar en perjudici de les persones que hi estan empleades. És molt senzill criticar, per un costat, però, per l'altre costat, que els sindicats, amb els quals vostè té bona relació, actuïn d'una altra banda per tal que s'acompleixi un horari intensiu que van voler generalitzar per a tots.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre a quina partida
pressupostària ha estat carregat l'import de la campanya
On situaria aquest punt?*

La pregunta número 11 ha estat retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la capacitat de la depuradora instal·lada a Ribes de Freser

La número 12, la formula el diputat senyor Puigcercós. Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Bé. A la depuradora que hi ha a Ribes de Freser, també comarca del Ripollès —perquè se situïn, tots— hi ha una depuradora que hi han ficat, biològica, que, en definitiva, tenia la missió, una mica, de sanejar aquest riu i fer-lo més propici a una part important de la producció d'allí, que és el turisme, i sobretot, una de les intencions que hi havia, finalistes, era que es pogués tornar a pescar la truita allí.

De les diferents empreses que aboquen al riu, una de les que hi dipositava més residus industrials —en aquest cas, líquids— era Acabados del Pirineo. Aquesta empresa hi abocava..., l'empresa ha demanat ja, però moltes vegades, perquè pogués connectar amb la depuradora, ho va fer durant tres setmanes..., va semblar..., però semblava que el pH que abocava allà era massa elevat i li van dir que havia de fer una mescla d'àcids per poder rebaixar el pH al neutre, al tipus neutre, que em sembla que és el 7. A partir d'aquí, semblava que podrien tornar a connectar. De moment, no han pogut tornar a connectar. Aquesta és una mica la part de la pregunta, i volem saber per què no s'ha pogut tornar a connectar.

I, en segon lloc, una altra empresa, que es diu Marcellí Pérez, que està situada a la carretera que va de Ribes de Freser cap a Pardines, i que aboca directament sobre el riu Segadell, que és el riu que, de fet, desemboca o mor, per dir-ho d'una manera més exacta, perquè ja neix mort, en aquest cas, al riu Freser, i que hi aboca directament —l'empresa Marcellí Pérez— sosa càustica i àcid sulfúric... Voldríem saber, també, si hi ha hagut algun plantejament d'accions legals contra aquesta empresa, quan és una empresa que, de llocs de treball, no en crea, no en crea cap; no hi ha cap cos social, per tant, que pugui emprendre diligències socials serioses contra aquesta empresa i que, en definitiva, fan que aquesta depuradora tingui un rendiment baix o que, en definitiva, el riu baixi igual.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyor diputat, efectivament, la depuradora de Ribes de Freser és biològica, i la pregunta és si serà suficient per sanejar i depurar les aigües del Freser; s'entén, del municipi de Ribes.

En aquest moment, l'empresa que no té autorització per connectar és Acabados del Pirineo, que té incoat un expedient sancionador i que, a més, té un requeriment: primer, per fer una neutralització dels seus afluents; segon, per canviar els detergents que utilitza a biodegradables, perquè actualment són no-biodegradables. Estan en aquest procés, i estan en el procés, també, de construir una bassa de decantació i de regularització. Fins que això no estigui fet, evidentment, no podem autoritzar aquesta connexió.

Les anàlisis fetes, concretament el mes de setembre, donen, fora dels temes de biodegradabilitat i del pH, que dona un pH 6, donen, per altra banda, uns continguts de sòlids en suspensió de 55, de demanda química de 465, i d'equitox, 13,3, que poden correspondre —corresponen— al que és taula número 1 del Re-

glament hidràulic. Per tant, en el moment en què corregissin aquests aspectes del requeriment, podrien connectar.

Marcellí Pérez, que correspon a Carbonizado de Tejidos, evidentment només té tres treballadors, utilitza uns banys d'àcid sulfúric, que recicla, i en aquest moment, almenys, no tenim constància recent que aboqui en el riu, perquè, entre altres coses, està connectat a la xarxa. I el que sí que li puc dir és que no ha afectat el funcionament de la depuradora, que funciona bé des del punt de vista biològic.

Gràcies, senyor president.

el Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pot repreguntar, el senyor Puigcercós. (Pausa.) Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a resoldre els problemes de deteriorament de l'estructura a deu escoles de l'Hospitalet de Llobregat

Passem a la següent pregunta, que la formula el diputat senyor Celestino Corbacho, sobre problemes de deteriorament de l'estructura de deu escoles de l'Hospitalet... (Remor de veus.) Doncs, decau.

La següent queda posposada, la número 14.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini de pagament dels convenis amb l'Organisme Autònom Patronat Municipal de Serveis Comunitaris de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat

La número 15 queda retirada.

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius que hi ha per a incoar un expedient disciplinari a dos professionals de l'Institut de Batxillerat Besòs, de Barcelona, i sobre les conseqüències de la incoació d'expedient disciplinari a dos professionals de l'Institut de Batxillerat Besòs, de Barcelona

I la número 16 la formularà, en aquest moment, la senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Si m'ho permet, acumularia la número 16 i la número 17, atès que fan referència al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Doncs, bé. Miri, aquestes dues preguntes fan referència a uns expedients incoats pel Departament d'Ensenyament a dos funcionaris de l'Institut de Batxillerat Besòs. Jo sé que la situació ha canviat; ho sé perquè m'ho han comunicat els mateixos expedientats, però a la vegada ho sé perquè també el senyor conseller m'ho ha dit aquest matí.

De tota manera, per coneixement dels diputats i diputades, voldria que d'alguna manera se'm clarifiqués per què va actuar d'aquesta manera el Departament d'Ensenyament, i voldria donar a conèixer als senyors diputats i a les senyores diputades quin ha estat el procés, i els en faré una mica d'història per si-

tuar aquestes preguntes, i ja veuran com resulta una mica incoherent tot plegat.

Resulta que l'any 83 s'edifica l'Institut de Batxillerat Besòs, i pateix immediatament unes inundacions que fan que la direcció reclami al Departament d'Ensenyament que faci les obres necessàries perquè s'arregli aquesta situació. L'any 83, l'any 84, l'any 85, l'any 86, etcètera, es van formulant diverses peticions per solucionar el problema del soterrani, i he de dir que l'any 89 alumnes d'FP de la Mina participen a arreglar part d'aquest soterrani. Però, la veritat, em diran: «Què li passa, a aquest soterrani?» Doncs, bé, a part que s'inunda, era pràcticament —i dic «era», perquè ara ja no ho és— un abocador amb aigües residuals estancades, amb mosquits, amb rates i amb puces. Tot això feia necessària una actuació urgent del Departament d'Ensenyament.

L'any 89, en el Congrés sobre el futur de les perifèries urbanes, que es fa a l'Institut del Besòs, el molt honorable president de la Generalitat va encoratjar el conjunt de la comunitat educativa del centre dient textualment, cito: «Abans s'ha dit una cosa que és veritat: s'ha dit que aquest institut s'havia anat equipant més enllà de l'assignació oficial; d'acord, però és que si no anem més enllà de les subvencions, no farem mai feina»: paraules del president. Sens dubte, era un repte per a la direcció de l'institut i per a la comunitat educativa.

Mentrestant, el Departament d'Ensenyament no deia ni «mu», allò que es diu no dir ni «mu» sobre arreglar el soterrani esmentat. La direcció de l'institut s'espavila i d'acord amb el consell escolar del centre porta la iniciativa i parla amb l'Ajuntament de Barcelona, en concret amb el regidor senyor Nadal del districte de Sant Martí. L'Ajuntament de Barcelona està disposat a pagar l'arranjament del soterrani sempre que les dependències que s'hi construeixin puguin ser d'ús social per al conjunt del barri, a petició, també, del consell escolar. Es parla amb l'arquitecte que feia les obres d'un gimnàs al mateix institut, pagat per la Generalitat, i s'arregla el soterrani. A la inauguració dels dos locals —el gimnàs i el soterrani— hi assisteixen la senyora Sara Blasi, de la Delegació Territorial de Barcelona, i la senyora Carme Laura, de la Direcció General de Planificació Escolar. La senyora Carme Laura, davant de pares i professors, diu al senyor Nadal, regidor del districte, que ja es farà el protocol que reclama l'Ajuntament per tal que s'accepti l'ús social del soterrani. Tots amics.

I ara ve quan la història es converteix en serial o en «culebró». El soterrani arranjat funciona a ple rendiment més d'un any i, sobtadament, el senyor Josep Grifoll i Guasch, secretari general del Departament d'Ensenyament, obre expedient disciplinari per illegalitat, en decidir l'execució de l'obra, a dos funcionaris del centre; consegüentment —vostès ja ho deuen saber, la premsa ho ha reflectit—, s'inicia malament el curs escolar. Manifestacions de solidaritat al barri, manifestacions de solidaritat de les associacions de pares, dels claustres de professors, etcètera.

I ara ve la sorpresa final: el 21 d'octubre de 1992, el director general de gestió de professorat i centres docents, senyor Martínez Callén —fixin-se si hi apareix personal— comunica al president de l'APA que els expedients seran sobreseïts, ja que ha desaparegut el motiu pel qual s'havien incoat. O sigui, tot aquest seguit d'incoherències, ja em dirà el senyor conseller, per molt que ara digui que està sobreseït, o que es retiren

aquests expedients, bé, com s'explica tot aquest conjunt, jo crec, d'incoherències i d'irresponsabilitat?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor president, senyora Torrent, senyores i senyors diputats, això que vostè en diu «un serial» s'explica molt senzillament. La meua obligació és vetllar pel bon funcionament de l'Administració que de mi depèn i fer complir la normativa, i siguin quines siguin les paraules de qui sigui, senyora Torrent, vostè sap tan bé com jo, n'és prou coneixedora, que aquí hi van haver uns incompliments administratius. Jo vaig ordenar l'obertura d'un expedient per veure si hi havia unes irregularitats, del tipus que fos, per depurar; això ho va signar, l'obertura de la incoació de l'expedient, la va determinar per indicació meua el secretari general del Departament, tal com pertoca, que és el senyor Josep Grifoll, i, durant un temps, s'ha estudiat amb tot deteniment aquest tema.

Jo no tinc res contra l'Institut del Besòs ni sobre els professors que el porten; és un institut excel·lent, molt ben vist pel barri, i que fa una labor absolutament eficaç. Però que aquí, en principi, semblava que hi havia unes irregularitats administratives, d'això no en tingui cap dubte, senyora Torrent, i la meua obligació era aclarir-ho, això; si no, aleshores, vostè em podria preguntar i interpellar per què no ho feia.

Bé. Vist això, evidentment, les obres es van fer sense autorització; no hi havia una direcció tècnica adequada, i això va obligar després a instal·lar unes mesures de seguretat per part del Departament. I, a més a més, hi havia un problema que la senyora Torrent no ha tocat, que és que qui pagava les obres, que costaven més de vuit milions de pessetes, i que naturalment el Departament no havia autoritzat aquesta despesa... Aleshores, al final va sortir que hi havia un acord de paraula, com ha dit la senyora Torrent, amb el responsable municipal del districte, però, senyora Torrent, aquest acord no es va formalitzar fins al mes d'octubre d'enguany, i no per culpa nostra. Fins al mes d'octubre d'enguany no vam rebre un comunicat en regla de l'Ajuntament de Barcelona dient que es feia càrrec d'aquesta despesa. Vist això, nosaltres hem acordat el sobreseïment de l'expedient.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té, encara, doncs, un minut menys cinc segons.

La Sra. TORRENT: Si que m'ha durat... No, no faré servir tant de temps.

Miri, jo, evidentment, senyor conseller, crec que des de l'Administració, evidentment, s'han d'obrir expedients i s'ha de vetllar per la legalitat de les qüestions que pertocquen a l'Administració. Jo, això, no ho nego, ni pretenia que s'interpretés això en la meua reflexió. Ara, tot aquest seguit d'incoherències, perquè..., miri, deixi'm dir-li una cosa: a mi em sembla, i aquí em torno a apuntar un *tanto*, com ho he fet en l'anterior pregunta, a mi em sembla que alguna cosa hem tingut a veure els diputats que hem formulat aquesta pregunta amb la solució del tema. I en aquest cas no és només del Grup Socialista, sinó que el senyor Roc Fuentes, del Grup d'Iniciativa, també l'ha formulat. Per què? Quan s'ha començat a resoldre, aquest tema? Ha estat justament al voltant de finals del mes passat. Doncs, és molt

simptomàtic que un tema que s'arrossega des de tant de temps no es resolgui, atesa la incoherència de tot el seguit de coses que li he dit, fins que les preguntes no arriben al Parlament. Per tant, m'apunto un *tanto* en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Jo agraeixo les intervencions, sempre, de la senyora Torrent, que en aquest cas s'apunta una medalla absolutament gratuïta, senyora Torrent. (Rialles.) Jo li'n posaré les que vulgui, però no per això. No ha estat cap incoherència, la nostra actuació. Li puc ensenyar full per full, fil per randa, tot allò que nosaltres hem fet en aquest cas, i amb la major bona voluntat, i sense que hi tinguin res a veure les pressions —que jo agraeixo— de totes les senyores i els senyors diputats; en el moment que hem trobat una mínima justificació, hem sobreseït el cas.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió. (És un quart de tres de la tarda i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

La presidència ha de demanar l'assentiment de la cambra per alterar l'ordre del dia en el sentit de posposar les interpellacions que són els números 4 i 12 de l'ordre del dia, i entràrem en el punt cinquè, que és la interpellació sobre la política d'alteració de termes municipals, que formularà el diputat senyor Salvador Morera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'alteració de termes municipals

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats que es troben a la sala, la presentació d'aquesta interpellació sobre la política d'alteració de termes municipals que duu a terme el Govern de la Generalitat representa, al nostre entendre, una assignatura pendent més en la política del Govern respecte als ens locals.

L'acompliment d'allò establert en la legislació catalana de modificació de les demarcacions municipals, la gran quantitat de municipis —942 per a un territori de 32.000 quilòmetres quadrats—, la pervivència de litigis divisoris seculars, i potser diria

medievals, i l'aparició constant de nous nuclis urbans —diguem-ne, urbanitzacions— configuren el marc d'aquesta problemàtica a casa nostra.

Amb l'entrada en vigor de la Llei de règim local, perdó la Llei municipal i de règim local de Catalunya, del 15 d'abril de 1987, i el posterior Reglament de demarcació territorial i població dels ens locals, de 24 de maig de 1988, que executen o executaven les competències previstes en l'article 9.8 de l'Estatut d'autonomia en matèria d'alteracions, s'obria un nou horitzó per a tota aquesta problemàtica, i més tenint en compte l'antecedent de la política de modificació de termes emprada per la Generalitat republicana que, en temps difícils i amb escassetat de mitjans, va ser capaç de resoldre diferents conflictes d'aquesta mena entre 1936 i 1938, i que, posteriorment, foren derogats pel govern franquista.

Doncs, bé, valorant el que es féu durant la República, com he dit abans, avui, dotze anys després de l'Estatut, cinc anys després de la legislació local catalana, es porta a debat la tasca feta i la tasca que encara està per fer; i la valoració, d'entrada, no sembla massa positiva; al contrari de les demarcacions comarcals, que a excepció d'alguns casos molt concrets sí que, en termes generals, s'ha resolt.

Però tornant a la problemàtica de l'alteració dels termes municipals, és bo recordar les grans expectatives que es van generar en moltes contrades del nostre país a partir de la participació directa i exclusiva de la Generalitat en aquest tipus d'afers. Així, la resolució definitiva d'aquests expedients passava a realitzar-se íntegrament a Catalunya i, a més, potser la novetat més important és la imposició d'un nou procediment, molt més precís pel que fa a les competències per al seu inici, instrucció i terminis.

Així, tenim que poden donar inici a aquest tipus d'expedients els ajuntaments interessats, els consells comarcals, la Generalitat —d'ofici— i un mínim del cinquanta per cent dels veïns afectats, constituïts en comissió promotora. La instrucció —i ho diré ràpidament— de l'expedient va a càrrec de l'administració que ha començat l'expedient o l'ajuntament afectat, si s'ha iniciat a partir de la voluntat dels veïns. S'ha d'elaborar una memòria que justifiqui els motius i compleixi tots els requisits legals previstos, posteriorment s'ha d'exposar a informació pública, després han d'informar tots els ajuntaments interessats i els consells comarcals o el consell comarcal, i s'ha de trametre posteriorment al Departament de Governació perquè aquest faci que siguin informats per la Comissió de Delimitació Territorial i la Comissió Jurídica Assessora, i després, definitivament, la resolució.

Cal, però, posar èmfasi en la tramitació d'alguns punts concrets: primer, quan l'inici es deu a la voluntat dels veïns, l'ajuntament afectat està obligat a adoptar l'acord en dos mesos; segon, si en el termini de sis mesos l'ajuntament no ha completat tota la fase instructora, la Comissió Gestora pot demanar a la Generalitat que es faci càrrec de l'expedient; tercer, la Generalitat resoldrà definitivament en forma de decret, i si l'alteració s'ha produït d'ofici per part de la Generalitat o a instància del consell comarcal, resoldrà per mitjà de llei d'aquest Parlament.

La legislació actual contempla cinc casos diferents d'alteració: primer, l'agregació total, és a dir, l'assumpció d'un municipi per un altre; la fusió per la qual es crea el nou municipi; la segregació per crear el nou municipi —aquest és un model, po-

dríem dir, bastant més problemàtic que els altres—; quart, la segregació per agregar-se a un altre municipi; cinquè, la correcció d'allò que el Reglament anomena «disfuncionalitats territorials» i que vénen a ser simples correccions territorials.

La Llei i el Decret estableixen uns principis habilitants perquè es puguin produir aquestes alteracions. En concret hi ha dos principis generals i altres d'específics. Dels primers tenim que no es poden produir —s'entén després de les modificacions— termes municipals discontinus, i que els recursos municipals dels ajuntaments afectats no poden esdevenir insuficients per a la prestació dels serveis mínims obligatoris establerts per la legislació de règim local. Curiosa paradoxa, aquesta, quan hi ha ajuntaments o municipis, en aquests moments, que no poden complir ni tan sols aquests mínims reglamentaris o mínims exigits per la legislació.

Pel que fa als principis o requisits específics, tenim que per a l'agregació total es requereix que algun municipi afectat tingui insuficiència de mitjans que l'impossibiliti de prestar els serveis mínims, o que els nuclis de població formin un conjunt urbà o que consideracions d'ordre geogràfic, demogràfic o econòmic així ho aconsellin. Per a la fusió, només han de concórrer alguns dels requisits abans citats. Però el que és ja més conflictiu és quan es detallen els requisits per a la segregació de part d'un municipi i sobretot per a la segregació per crear-ne un de nou; per al primer, tenim que els nuclis de població tinguin continuïtat urbana, i quan existeixin consideracions d'ordre geogràfic, demogràfic o econòmic —precepte, aquest, de molta permissió discrecional per part de l'Administració—, per a la creació de nous municipis és indispensable que els nuclis de població estiguin territorialment diferenciats, comptar amb territori suficient i els recursos també suficients per complir les competències municipals, no comportar una disminució de la qualitat mitjana dels serveis que es presten, i cal, a més a més, justificar que la segregació comporta una millora objectiva en la prestació dels serveis en el nou municipi.

Aquesta descripció de la realitat legal serveix per mostrar que a Catalunya, ara, disposem d'un procediment clar i força simple, d'uns terminis molt concrets, unes prescripcions, per la mateixa Generalitat, definides en l'article 25.2, quan diu que: «La Generalitat ha d'aprovar l'alteració de termes municipals promoguda pels municipis o veïns quan hi ha l'acord favorable dels mateixos municipis i quan la Comissió de Delimitació i la Comissió Assessora no hi posin objeccions.» Per tant, que hi està obligada quan ocorre això, quan a més a més hi ha uns requisits per als diferents casos d'alteració força concrets, i, a més a més, tenim uns principis generals implícits i uns d'explícits en els textos legals que ajuden a definir encara més el marc polític i jurídic d'aquesta temàtica, si encara no fos prou clar.

El primer principi, la política de fusions de municipis desenvolupada en l'article 20 de la Llei, que estableix fins i tot els mecanismes expressos de foment; l'article de Llei del Reglament per a acords intermunicipals. L'altre principi era el principi de la política de no-creació de nous municipis, recordada, entre altres llocs, en resposta a unes preguntes que es van fer ahir ja en aquest Parlament, que en concret es demanava quina era la política de segregació per als ajuntaments. I la Generalitat va recordar, una vegada més, que la seva política era, en principi, la de no-creació de nous municipis. I el tercer principi, la política de correcció de disfuncionalitats de les línies termenals,

en termes com l'aïllament de nuclis, enclavaments territorials, etcètera, prevista en el mateix article 42 del Reglament.

Per tant, amb tots aquests recursos legals s'havia de dur a la pràctica un desenvolupament eficaç, decidit i àgil de la quasi totalitat d'expedients d'alteració. Doncs bé, la nostra opinió és que a Catalunya, ara per ara, no passa això malauradament. L'opinió dels afectats, de totes les persones de títol individual i dels polítics locals, independentment de la seva tendència o color polític, és que els retards dels expedients són imputables quasi en exclusivitat a la Generalitat. I aquesta opinió generalitzada la tenen fins i tot els interessats en expedients ja resolts, com poden ser els del raval de Santa Eugènia de Berga, el raval d'Olost, el barri de l'estació de Sant Martí Sesgueioles, el sector Pladevall de les Preses. Per corroborar encara més aquesta opinió, que jo en diria simple constatació, només cal comprovar la freqüència de recursos en la via contenciosa administrativa per o bé encaminar o bé comminar la Generalitat a una resolució, amb les prèvies i reiterades denúncies de demora, o simplement per decidir la independència d'un municipi: casos com el de Salou o el de l'Ampolla, que tots recordem.

Arribats a aquest punt, es fa interessant fer un breu repàs del passat, el present i el futur dels litigis de termes municipals a casa nostra, sense caure en la casuística, no per allargar-me massa, sinó perquè, d'una banda, no sóc coneixedor de tots els expedients d'alteració finits o en tràmit, ja que encara no se m'ha resolt una pregunta per escrit que vaig fer fa un mes precisament demanant això i, per altra banda, perquè hi ha hagut casos, lamentablement, que m'han demanat que no els cités.

Dels casos que arrosseguem del passat, el més antic, per exemple, és el barri de Seana de Bellpuig, pendent de resolució des de l'any 82. I ara el contenciós per demanar que la Generalitat es manifesti: el de la Quadra de Vilalba, a la Roca del Vallès, del 86, i que ha de pertànyer algun dia a Cardedeu; el de la carretera de l'Escala, a Vilaur, del 83. Aquests són casos de segregació per a agregar-se a un altre, però dels que es volen segregat per independitzar-se, tenim el de Sant Julià de Cerdanyola, del 82; el de la Serra d'Almos, del 83; el de la Palma de Cervelló, del 88, etcètera, etcètera, etcètera. Bé, doncs, per què no es resolen aquests expedients i d'altres en situació semblant? Ara ja no es pot al·legar, de paraula, com es féu en una interpellació suscitada pel meu company de Grup, senyor Àngel Colom, referida al raval d'Olost, o per escrit, en les contestes a les múltiples demandes argumentant la sobrecàrrega de la Comissió de Delimitació Territorial perquè era prioritària —llavors, s'entén— la finalització del mapa comarcal, o perquè s'estava a l'espera de la legislació d'ordenació territorial apareguda, com he dit abans, fa cinc anys.

Del present, tenim la incorporació setmanal de nous expedients com el de l'estació de Balenyà, el de Tona, etcètera, i per al futur ja es té coneixement dels casos de Sant Antoni de Calonge; de Cabrianes, a Sallent; de Bellaterra, de Cerdanyola, etcètera.

Per tant, senyor conseller, com he dit al principi, l'elevat nombre de casos i el tractament que la Generalitat en fa justifiquen sobrerament aquesta interpellació. El seu Departament, senyor conseller, no facilita, com hauria de fer, la prompta resolució d'aquests processos, a voltes per omissió de l'obligació d'impulsar d'ofici el procediment, a voltes per no resoldre, quan hi ha obligació de fer-ho, i en els terminis previstos. Tot

fa, per tant, que s'hagi de concloure que es fa imprescindible un canvi d'actitud de la nostra Administració per tal de donar el compliment degut a les lleis aprovades per aquest Parlament.

I permeti'm, finalment, preguntar-li, a tall de tot el que he exposat, algunes qüestions. Primer, si el capteniment de la Generalitat és no crear nous municipis, què es pensa fer si es multipliquen les sentències judicials que els creen? Segon, no seria millor marcar uns nous paràmetres per a la independència de nous municipis? Tercer, quin és, per tant, el futur de Sant Julià de Cerdanyola, l'Estartit, la Palma de Cervelló, la Serra d'Almos, Bellaterra, etcètera, etcètera, etcètera? Quart, existeix realment una política de fusions de municipis per part del seu Departament? Que ens podria donar les directrius que en aquest tema s'ha fixat el seu Departament? Cinquè, quina és la legislació que aplica el Servei de Demarcació Territorial per a la delimitació i el fitament dels nous termes municipals? Sisè, quina és la periodicitat de les sessions de la Comissió de Delimitació Territorial de Catalunya, si tenim en compte el gran nombre d'expedients a resoldre? Setè, què s'ha fet fins ara en relació amb l'article 42 del Reglament, per elaborar les propostes per a la correcció de disfuncionalitats territorials?, ja que si tenim en compte que només per al tema d'enclavaments de Catalunya en tenim més de seixanta... I vuitè i darrer, quants expedients estan pendents de resolució, aproximadament, en aquests moments en el seu Departament?

Moltes gràcies, senyores president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Ja s'adona vostè que aquestes vuit preguntes les contestarà si vol, el conseller, perquè ell ha de contestar la interpe·llació. Gràcies.

Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpe·llant, li haig de demanar disculpes perquè vostè ha dit en un moment de la seva intervenció —i segurament té raó— que havia demanat informació i no la hi havien donat. Jo li asseguro —li ho asseguro perquè em semblava que la tenia quan vostè llegia els expedients que estaven pendents— que el dia 2 de novembre vam enviar un escrit a la Mesa del Parlament perquè li fos tramès, sobre tota aquesta informació, i ho sento més perquè algunes de les coses que ha manifestat o dels arguments que ha donat, li asseguro que en l'escrit, si l'hagués tingut a temps, segurament —per això parlo d'aquesta manera—, doncs, no n'hauria parlat o n'hauria parlat d'una altra manera.

Miri, només, en principi, intentaré, amb permís del senyor president, contestar les vuit preguntes que vostè m'ha fet, però, només d'entrada, li haig de dir que honestament jo no considero que sigui una assignatura pendent, i li explicaré després una mica les dificultats que comporten tots aquests expedients, però potser d'entrada, d'entrada, llegir-li la carta aquesta que contestava amb l'escrit, que diu: «La Comissió, durant aquest temps, ha fet el següent: els expedients d'alteració dels termes municipals que ha tramitat i ha finalitzat el Departament de Governació, d'ençà que li ha estat traspasada aquesta competència, són els següents: el Pont d'Armentera, a Aiguamúrcia; Llobera, a Olius; l'Ampolla» —després parlarem de l'Ampolla i de Vila-seca i Salou, el Pere·lló i l'Ampolla— «Riu de Cerdanya, la Serra d'Almos» —de la Serra d'Almos es va denegar la segregació, és

un expedient acabat que el va retirar la mateixa Junta de Segregació— «Sant Julià de Cerdanyola» —el puntualitzaré també perquè vostè ho ha fet— «Gimenells i el Pla de la Font; Palmerola, a les Lloses; Santa Eugènia de Berga, a Taradell; Montgat-Tiana; Sant Martí Sesgueioles-Pujalt; Olost-Oristà.»

Els expedients tramitats i no finalitzats, per desestiment dels seus promotors, de les seves comissions gestores són: Sant Pere de Riudebitlles-Torrelavit; Terrassa-Viladecavalls; el Pla de la Font, i després..., aquests són els expedients resolts o que estan en vies de solució. Durant un any o un any i mig pràcticament la Comissió de l'Administració Territorial que es reunia quinzenalment, vostè sap que la Comissió està integrada per la Federació de Municipis, l'Associació, tècnics del Departament, responsables del Departament i professors de les quatre universitats catalanes, doncs, durant molt de temps es va reunir quinzenalment, així que la Comissió tècnica o que les ponències li subministraven els expedients. Va dur a terme totes les correccions del mapa comarcal de Catalunya, i després una altra cosa que era important també, derivada de la Llei de règim local, que era la continuïtat com a entitats municipals descentralitzades de totes les entitats locals menors de Catalunya —crec que són més de quaranta—, unes van ser suprimides, les altres van ser modificades.

Per tant, no és assignatura pendent, li ho asseguro, és una preocupació constant i una dedicació, jo diria, bastant intensa, intentant fer les coses de la millor manera possible.

Les sentències judicials: la judicatura per a això existeix. Quan un ajuntament considera que les decisions administratives li poden ser perjudicials acut al contenciós administratiu; i vostè sap —i jo també— que la celeritat de la resolució d'aquests expedients de contenciosos no es produeix en mesos, moltes vegades, sinó que a vegades els hauríem d'assenyalar o de quantificar en anys. És un dret legítim.

La política del Govern de la Generalitat en matèria de segregacions es va materialitzar el dia que va presentar un projecte de llei, que és aquest, i que vostè ha descrit perfectament. Què fa la Conselleria de Governació? Intentar aplicar les lleis, la Llei de bases de règim local i el demarcament de població i demarcació amb la màxima exquisidesa possible, i, sobretot, amb la màxima preocupació per aquests temes i aquestes disfuncionalitats que existeixen i que, com vostè diu, són moltes. I ja passaria a les contestes que vostè m'ha demanat.

L'Estartit: vostè ho coneix perfectament. S'ha publicat a tots els diaris les dificultats d'entesa entre l'Ajuntament de Torroella de Montgrí i l'Estartit, i vostè sap que, en un moment determinat, perquè l'Ajuntament de Torroella ens va semblar que no donava satisfacció al compliment de la Llei, va ser el mateix Departament qui va ordenar la instrucció de l'expedient i es troba en aquesta fase d'instrucció. Per tant, no s'ha perdut el temps, es va fer amb la màxima delicadesa i respecte a l'autonomia municipal que entenem que s'ha de fer, moltes vegades ultrapassant, això és cert, els termes que fixa la Llei, però l'expedient s'ha tirat endavant d'aquesta manera.

La Serra d'Almos no és un expedient pendent, senyor Morera, no. Els promotors demanaven la rehabilitació del Decret de l'any 36, i el Govern de la Generalitat va considerar que no procedia la rehabilitació, ni per a aquest ni per a cap altre cas. I, aleshores, el que es va fer va ser comunicar-los que es denegava aquest expedient de segregació motivat per la rehabilitació del decret que ells demanaven.

Fusions: quina política s'ha fet? Miri, potser minsa, com en moltes coses passa, però hi és, existeix una prima per als ajuntaments que vulguin fusionar-se, per als municipis que vulguin ajuntar-se, però vostè sap que això és molt difícil al nostre país. El que tenim... Jo no he rebut en quatre anys una sola petició de fusió, el que he rebut —i això ho rebo cada dia— són visites de gent, de veïns, moltes vegades d'urbanitzacions, que volen convertir-se en municipi independent. O sigui, el que existeix i el que abunda, perillosament, és la presentació d'escrits demanant independències, sense tenir en compte moltes vegades ni el que diu la Llei de règim de bases local, ni l'esperit que la va motivar i que va fer possible que aquest Parlament l'aproves.

Em parlava de quina legislació apliquen. Ja li ho he contestat abans: escolti, la Comissió de Delimitació Territorial té un reglament i té unes lleis, i les aplica escrupolosament. No hi ha hagut, encara, jo..., no m'ha arribat, i perdoni, vull dir..., cap reclamació sobre un incompliment d'aplicació de la llei per part de la Comissió de Delimitació Territorial que jo presideixo; no m'ha arribat, i si hi és, faci-me-la arribar, perquè, evidentment, nosaltres hem de donar exemple quant al compliment de les lleis.

La periodicitat ja la hi he explicat, i el que existeix, i és cert, són les disfuncionalitats d'enclavaments que existeixen, i que és molt difícil arribar-hi a fons i corregir-les, perquè moltes vegades es necessita més que el plantejament o l'assentiment de dos municipis. Moltes vegades les disfuncionalitats, com passa en alguna comarca, afecten sis, set, vuit municipis; vol dir que, en tocar aquell enclavament, necessites corregir també altres enclavaments. I vostè sap també que, el que abunda —no generalitza— són actituds molt tancades per part de les corporacions locals, i jo ho entenc perfectament, a l'hora de fer cessions de territori i a l'hora, moltes vegades, de posar-se d'acord amb el municipi limítrof per tal de buscar fórmules d'apropament i de compensació dels territoris que han de ser objecte de modificació. Per tant, dins les dificultats —que hi són—, doncs, jo penso que la Comissió ha fet el seu paper, ha fet la seva feina, que s'han resolt molts expedients.

I em quedava per parlar-li del tema, que vostè també ha puntualitzat... Per exemple, ha dit, em sembla: «no pot ser que es resolguin a través del jutjat», escolti..., «o a través d'un contenciós, o a través de la judicatura», vostè sap quina és la nostra postura en aquest tema, i el que ens preocupa és que moltes de les resolucions judicials que s'han produït a partir de l'any 88 no han tingut en compte ni han mencionat les lleis aprovades per aquest Parlament, amb el fonament —que pot ser, que jo no discuteixo aquí, ni critico— que els expedients iniciats amb anterioritat a l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial, doncs, no..., és suficient perquè la resolució de l'expedient fos automàtica i no fos necessària l'aplicació de les lleis, com ha dit vostè, molt més acurades, i que delimiten molt millor quin és el procediment i quines són les condicions.

Per tant, la política segueix essent la mateixa que s'ha contestat sempre des d'aquí, del Govern de la Generalitat: creiem que tenim un mapa municipal molt fragmentat: 942 municipis a Catalunya i 544 que no arriben a 1.000 habitants, i que difícilment tenen recursos suficients per atendre les obligacions mínimes obligatòries de tot municipi. Això, en principi, salvant aquelles singularitats i realitats que hi pot haver i que mereixen una consideració especial, fa que, amb caràcter general, diguem

que considerem que és molt difícil que noves independències municipals es puguin produir si no reuneixen tots els requisits, evidentment, que la llei marca i si no hi ha tots els continguts que políticament creiem que hi han de ser per a la creació de municipi.

Em sembla que no m'he deixat cap de les preguntes que vostè m'ha preguntat; en tot cas, senyor diputat, si vostè considera que li haig d'aclarir algun dels punts que vostè ha exposat amb més ampliació, li ho faré amb molt de gust a la rèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Morera pot fer rèplica.

El Sr. MORERA: Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, tinc sincerament un problema de temps, perquè em sembla que m'allargaria bastant més que a l'exposició, perquè, la veritat, han quedat moltíssimes coses per aclarir.

Primer, lamento no ser tan optimista com vostè en el tema aquest, i ho lamento profundament. I ho lamento perquè conec la realitat més o menys —jo sóc regidor d'un poble, de Taradell, que ens hi vam trobar, i ho he patit, i sé com van les coses—, i ho lamento perquè, el que s'ha dit ara és que, precisament, des de la Generalitat no es vol canviar massa d'actitud. I ho lamento.

Segon, jo he dit que hi ha moltes coses per dir. Miri, el tema de l'Estartit: vostès —això és veritat— el van agafar d'ofici perquè l'Ajuntament de Torroella no el resol·lia; el que passa és que vostès el tenen des del maig i encara no han fet res.

El tema de les fusions. Hi ha un imperatiu d'un article de la Llei que diu que la Generalitat —un imperatiu, s'entén, legal— ha de fer una política de fusions de municipis. I vostè no m'ha aclarit res, realment, si es fa o no es fa, i en què consisteix.

El tema de recórrer al contenciós. Miri, és normal, jo diria, de tots els casos, que pràcticament —almenys els que conec jo, i potser estic de mala sort perquè només conec els que no s'encaaminen massa bé—, tots, tard o d'hora, van a parar al contenciós administratiu. Pràcticament tots. I, a més a més, ja hi ha costum en aquest país, per al tema aquest, que quan s'inicia un procediment —que ja li ho he dit abans, i potser és el tresor legal que tenim ara a casa nostra, per a aquest tema, que el procediment és molt simple o molt senzill, i es pot instruir, pràcticament, d'una manera molt normal i molt tranquil·la—, doncs, pràcticament és normal que, quan es comença un expedient, independentment que el comenci l'ajuntament o els veïns, ja caigui en mans d'un advocat i que el porti ja un advocat perquè les malfiances cap a la Generalitat són grans. I, a més, li diria una altra cosa: que la gran majoria de segregacions o d'alteracions de termes municipals de Catalunya en aquests moments, les porta un advocat de Madrid; un advocat de Madrid que em sembla que, pràcticament, la feinada que té... —i no és que a mi, especialment, m'entusiasmi que un advocat de Madrid dediqui molt de temps a tasques d'aquí, a Catalunya—; segons ell —hi vaig poder parlar l'altre dia—, la seva principal feina pel tema del contenciós i, per tant, pel tema administratiu, són les segregacions a Catalunya: pràcticament les porta totes i, pràcticament, tots els ajuntaments, quan l'inicien —o els veïns—, tots van a parar a aquest advocat. Home, alguna cosa vol dir tot això, alguna cosa vol dir, em sembla a mi.

Bé, ja li he dit abans que hi ha molts temes que han quedat, la veritat, per resoldre. El tema de si s'acompleix la llei o no

s'acompleix la llei. Miri, jo em referia a un cas concret que el conec també bastant bé. Jo sóc –potser en el meu partit ja venim amb aquesta tradició– molt respectuós sempre amb l'autonomia local, sempre. Bé, doncs, miri, pel procediment de delimitació i fitació, que és el que es fa a partir que surt el decret que ja declara definitivament la segregació, s'ha de començar aquest altre procés, que és afí, o és posterior, però que és un procés que queda molt clar en la llei, el de delimitació i fitació. Doncs, bé, vostès ho incompleixen, això. És així de clar: vostès ho incompleixen, i aquí tinc dos decrets que així ho poden demostrar, o així ho diuen. Tinc el del meu poble, per exemple, i tinc el darrer que va sortir, aparegut al *Diari Oficial de la Generalitat*, que és el de la segregació de part del terme de Pujalt, que va a parar a Martí Sesgueioles. Doncs, miri, el decret de Taradell –curiosament, i és el darrer en el qual així va sortir–, en el seu apartat últim deia que «en el termini de dos mesos cada un dels dos ajuntaments nomenarà la comissió que preveu l'article 33.1 del Reglament de demarcació territorial i població dels ens locals de Catalunya i comunicarà aquest acord a l'altre ajuntament i al Departament de Governació. Aquestes comissions procediran a delimitar i fitar el nou límit, d'acord amb el procediment que assenyalava el capítol cinquè», i el capítol cinquè, el que fa és, precisament, assenyalar aquest procediment; i en el seu article 38, amb ple reconeixement i respecte a l'autonomia local, diu: «l'acta corresponent a les operacions de delimitació, amb els seus documents complementaris, s'han de sotmetre al ple de les corporacions», i això, que jo sàpiga, en la majoria de casos no es fa: s'actua, jo diria, d'ofici, es fan les comissions, efectivament, però no es demana o, en tot cas, no s'espera l'acord que han de prendre els respectius plens municipals. Per tant, el que s'aplica, senyor conseller, és el decret, no el que ha aprovat aquest Parlament, sinó el decret que va aprovar el Parlament de l'Estat espanyol que, canviant el nom, era el *Reglamento de población y demarcación territorial de los entes locales* que, precisament, omet aquest factor –que jo crec molt important–, que és que els plens respectius de cada ajuntament han d'aprovar la nova delimitació. Per tant, això no es compleix.

Bé, i acabo –hi ha molts temes, però acabo– Miri, quan un govern, i pel tema que estem, també, el que ha de fer, en principi, i sobretot, és governar i, per tant, és decidir. A vostès, el que els passa és..., el que no volen fer és caure en conflictes –encara que siguin locals i molt puntuals– amb les respectives poblacions, i el que busquen abans de res és que se solucionin entre ells els problemes, i això de vegades passa, però de vegades no passa, i de vegades, precisament, «governar» vol dir «decidir», i això és el que no fan. Demoren excessivament els expedients i, per tant, el que tenim és que s'allarguen, en la majoria de casos, s'allarguen molt i moltíssim. I això, què provoca? Provoça, doncs, problemes, si vol vostè, de tipus només local i molt puntual d'aquell lloc determinat, però que són problemes molt greus; provoquen tensions entre els pobles; que, a més a més, els alcaldes, o gairebé cada alcalde, sobretot el que no ha iniciat el procés, sinó que el pateix, no vol que en el seu mandat es produeixi aquesta segregació; per tant, hi ha un conflicte greu d'aquell mateix ajuntament per això. Que, a més a més, si es perllonga molt el fet de solucionar aquest tema, tenim que..., transitòriament, què passa? Doncs, el que passa és que, en segons quins barris, que ja se sap que s'han de segregar algun dia

o altre, doncs, les subvencions o, en tot cas, els recursos que s'hi han de destinar, no s'hi destinen. I això és el que està passant.

Bé, per la meua part, res més; en qualsevol cas, sí que agrairia –que és el que he dit al principi, i amb això acabo, senyor president– que, en aquesta problemàtica es reconegui, almenys una mica, que les coses no s'han fet del tot bé, que hi ha una certa tendència que no és la bona, i que cal corregir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor president, senyors diputats, senyor diputat, lamento que no gaudeixi del meu optimisme; li asseguro que un pot ser molt més feliç, i en això no hi podem fer res.

«A l'Estartit no s'ha fet res»: no és cert. No és cert. Des que vam prendre la decisió d'iniciar l'expedient, s'ha fet amb el màxim de respecte a l'autonomia municipal el que s'havia de fer, que és tornar a donar audiència a l'Ajuntament de Torroella i Montgrí, perquè porti aquella documentació que havia d'aportar i que fins ara no havia aportat a la Comissió Gestora. Per tant, no és cert, i jo he tingut contactes personalment amb uns i amb altres, i a vostè li consta. No és cert. Una altra cosa és que ens esforcem i intentem..., perquè m'ha preocupat una cosa que ha dit vostè: vostès, com que no governen... El govern comporta que s'han de prendre decisions dures. Sí, senyor, és clar que sí! Ara, qui mereix més consideració o ens ha de merèixer més consideració, l'alcalde i l'ajuntament que demana una segregació o el que l'ha de sofrir i l'ha de patir? O els hem de tractar tots dos igual? El problema no és un problema de donar raó al qui et demana, sinó d'esbrinar i d'aprofundir, i intentar veure si es pot arribar, en pau i en concòrdia, a un acord de delimitació. És clar que sí, que s'ha de governar i s'han de prendre decisions que de vegades són costoses, i en prenem cada dia. I el mateix tema de l'Estartit és una decisió que, segons com, podria semblar..., –i ho diu l'Ajuntament de Torroella–, diu: «atemptat contra l'autonomia municipal». I no és cert: hem ultrapassat tots els termes. Per això, per no atemptar contra l'autonomia municipal. Vostè sap que això no és fàcil, i que em semblava que era una virtut política intentar que els ajuntaments es posin d'acord i esmerçar-hi temps, dies i reunions, em semblava que era positiu, i que no era negatiu, perquè vostè ha repetit el concepte amb el tema de fusions. Sap que això va passar fa vint-i-cinc anys, a les terres de Lleida? Que el governador civil va produir catorze fusions de quaranta municipis i escaig? Sap quin ha estat el desastre...? Jo mateix, abans-d'ahir, a les terres de Lleida, als municipis que varen rebre tots aquests municipis petits demanant el suport perquè no tenien..., els semblava que no tenien un tracte, que se'ls havia acumulat..., perquè s'havia produït, fins i tot sense el consentiment del municipi matriu.

Què vol, que el Govern de la Generalitat, el conseller de Governació, agafi quatre pobles d'Osona, de la Conca: «vostès no tenen viabilitat econòmica, tenen 150 habitants, tres milions, no paguen el secretari, fusionats!»? Aquest és el plantejament? No pot ser el del seu Grup perquè, en tot cas, altres vegades, en aquesta tribuna, s'han manifestat d'una altra manera. I el compliment de la Llei, el que diu és que «es prendran mesures d'incentivar la fusió», i quan aquestes no es produeixen, lloat sigui

Déu! Mai el Govern de la Generalitat prendrà una mesura d'aquestes, com les que vostè insinua.

No es compleix la reglamentació de la Generalitat quan la fitació de la delimitació no passa pels plens municipals. Li asseguro que em sorprèn i, si fos així, ho corregiré. De veritat, li agraeixo que ho hagi indicat; si m'ho hagués dit abans, s'hauria corregit. De tota manera, permeti'm que en dubti i que, davant del dubte —que vostè me l'ha de permetre—, jo ho comprovi i, després, per carta, li digui si és cert o no és cert. De tota manera, si la indicació està ben feta, jo la hi agraeixo profundament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'autogovern de la Vall d'Aran, que formularà el diputat senyor Joan Ganyet, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de la Vall d'Aran

Sr. GANYET: Senyor president, senyories. En el conjunt de Catalunya, ressalta, per la seva pròpia personalitat, Aran o la Vall d'Aran, territori lligat —per la seva situació geogràfica, pels orígens històrics, per la llengua i per la cultura—, a les terres gascones i a la gran família occitana, però unida lliurement, a través de pacte, al Principat de Catalunya.

Des del 1175, la Vall passà a formar part de la corona catalano-aragonesa pel tractat d'emparança que els aranesos estipularen amb el rei Alfons I.

El 1313, els aranesos decidiren, per votació popular, la permanència de la Vall a la corona catalano-aragonesa, al mateix temps que Jaume II atorgà el conjunt de privilegis anomenat Era Querimònia, veritable carta magna d'Aran, ratificada per tots els reis, fins a Ferran VII.

L'adhesió dels aranesos a llur llengua i, sobretot, la seva antiquíssima tradició cultural i política han merescut que la disposició addicional primera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, recollint un desig expressat pels aranesos en el procés d'elaboració de l'Estatut, faci un reconeixement exprés de la seva peculiaritat i ordeni un restabliment de l'organització administrativa tradicional de la Vall d'Aran, degudament actualitzada.

Aquesta Llei pretén donar compliment a aquest manament estatutari, restablint el Consell General i el Síndic d'Aran com a principals institucions de l'organització administrativa pròpia de la Vall d'Aran. En restablir aquestes institucions araneses es fa un acte de reparació històrica.

Són expressions, com vostès saben, com sap perfectament el senyor conseller, contingudes al preàmbul de la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran.

En l'article segon es diu que l'aranès, varietat de la llengua occitana i pròpia d'Aran, és oficial a la Vall d'Aran. També ho són el català i el castellà, d'acord amb l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. D'acord amb l'article 3.4 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'aranès ha de ser objecte d'ensenyament i d'especial respecte i protecció, i se n'ha de garantir l'ús, tant en el sistema educatiu com en l'activitat de l'Administració de la Generalitat i dels mitjans dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el territori de la Vall d'Aran. La Generalitat i les institucions d'Aran han d'adoptar

les mesures necessàries per garantir el coneixement i l'ús normal de l'aranès i per impulsar-ne la normalització. La Generalitat i les institucions d'Aran han de vetllar per la conservació, la promoció i la difusió de la cultura aranesa.

En el títol segon, «De l'organització pròpia d'Aran», en l'article sisè, es diu que el Govern i l'Administració d'Aran corresponen al Consell General i que aquest és integrat pel síndic i pels consellers generals. Els consellers generals representen..., són representants dels veïns; són elegits d'acord amb el que estableix aquesta Llei. El Consell General és integrat per tretze membres.

En el títol quart, «De les competències i del finançament del Consell General», l'article 20 diu el següent, al seu apartat segon, que: «El Consell General té competència plena en tot allò que fa referència al foment i a l'ensenyament de l'aranès i de la seva cultura, d'acord amb les normes de caràcter general vigents a tot Catalunya, en el camp de la política lingüística i educativa.» I, en el punt tercer, que és molt important, diu: «La Generalitat ha de cedir...» —no «pot» cedir, «ha de» cedir— «...al Consell General, competències i serveis almenys sobre les matèries següents: ensenyament; cultura; sanitat; serveis socials; ordenació del territori i urbanisme; turisme, protecció, conservació i administració del seu patrimoni històric i artístic; protecció de la natura, muntanya i vies forestals; agricultura, ramaderia, pesca, caça i aprofitaments forestals; salvaments i extinció d'incendis...» —després en parlarem— «...joventut; oci i temps lliure; esports; medi ambient; recollida i tractament de residus sòlids; salubritat pública; carreteres locals; transport interior de viatgers i artesanía».

En l'article 23 es diu que el Pressupost de la Generalitat ha d'incloure, específicament, les quantitats que resultin dels acords de la Comissió Govern de la Generalitat-Consell General establerta per l'article 24, sobre valoració de les competències transferides. I en l'article 24 es crea el que és l'instrument bàsic, la peça fonamental: la Comissió Govern de la Generalitat-Consell General, «perquè, d'acord amb el que disposa aquesta llei, determini l'atribució i el traspàs de competències i serveis i en valori la dotació econòmica corresponent. En l'anàlisi de les valoracions dels serveis traspassats, s'han de tenir en compte tant el costos directes i indirectes, com els d'inversió que corresponguin. Aquesta Comissió és formada per cinc representants del Consell General i cinc representants del Govern de la Generalitat, entre els quals hi ha el conseller de Governació, que presideix i convoca les sessions, les quals han de tenir lloc almenys dues vegades l'any.»

La disposició transitòria sisena diu que la Comissió Govern de la Generalitat-Consell General a la qual es refereix l'article 24 ha de constituir-se en el termini de tres mesos, a partir de la constitució del primer consell general.

I, finalment, la disposició final primera diu que «s'autoritza el Govern de la Generalitat de Catalunya perquè dicti les disposicions necessàries per al desplegament, l'execució i el compliment d'aquesta Llei i perquè habiliti el crèdits que siguin necessaris per a la implantació del Consell General d'Aran.»

Bé, la Llei és del 13 de juliol del 90. No va ser una llei fàcil; vostès se'n recorden perfectament. El Projecte de llei inicial de Convergència i Unió va resultar molt decebedor. Per què? Doncs perquè no recollia l'especificitat aranesa. Atribuïa, pràcticament, al Consell General les mateixes competències que als

consells comarcals. I essent com són —i ho dic amb plena convicció, senyores i senyors diputats, senyor conseller— perniciosos per als interessos generals dels catalans, les lleis d'organització territorial, i, en especial, la Llei comarcal, era lògica la reacció conjunta dels aranesos més progressistes i, en especial, dels que havien lluitat més per l'autonomia de la Vall d'Aran i el reconeixement de la seva especificitat, per Unitat d'Aran, i dels grups d'oposició al Parlament. I va constituir-se —ho recordaran— l'intergrup parlamentari que, àdhuc, va desplaçar-se a l'Aran, a reunir-se amb les forces polítiques d'aquell país. Fruit d'aquella bona col·laboració parlamentària i de l'impacte en l'opinió pública, es produí la frenada i l'abandó del projecte inicial, per part de Convergència i Unió, i l'aprovació per unanimitat de la present Llei.

Una llei, doncs, que va necessitar —permetin-m'ho, senyor president, senyor conseller—, va necessitar fòrceps per néixer, i que ja permetia, no obstant, albirar la veritable voluntat de Convergència i Unió de cobrir l'expedient sense encetar l'experiència d'un autogovern dins de l'autogovern de Catalunya.

Analitzem ara, molt breument, l'aplicació de la Llei.

Si la Llei és del juliol del 90, la constitució del Consell General té lloc el 17 de juny del 91. La Comissió Mixta Govern de la Generalitat-Consell General —com dèiem abans, peça clau del procés de transferència de competències— no es constitueix fins al 22 de gener del 92. Les coses començaven malament, ja que no es complia el primer termini contingut a la disposició transitòria sisena, que era de tres mesos, com s'ha dit abans.

No donàrem, però, una excessiva importància al retard inicial, si no constatéssim, amb preocupació, la manca d'operativitat de l'esmentada comissió mixta. Només va prendre, a la reunió constitutiva, un acord: el nomenament de la Ponència conjunta de Cultura, formada per quatre persones, dos aranesos i dos directors generals del Govern de la Generalitat. I no s'ha tomat a reunir..., fins avui; precisament avui, perquè el destí és juganer i inexorable.

Segons sembla, la interpellació que estem substanciant ha produït efectes positius, instantanis i fulgurants; perquè m'han arribat informacions en el sentit que, avui al matí, s'ha reunit, a corre-cuita, per segona vegada la Comissió Mixta, convocada amb caràcter d'urgència. En la reunió s'han negociat els traspassos de Cultura i s'ha parlat, un xic, d'ensenyament i de prevenció d'incendis. Vostès recorden, no obstant, la llarga llista de matèries en què la Generalitat ha de cedir competències i serveis al Consell General.

L'avenç cap a la materialització de l'autonomia aranesa és extremadament lent, sincopat i dependent d'iniciatives parlamentàries. No és així com Convergència i Unió demostrarà la sinceritat del seu discurs autonomista.

Amb la vènia de la presidència posaré molt ràpidament a la seva consideració dos exemples cabals de la feblesa del procés de construcció de l'autogovern aranès.

Ja saben que el Consell General està constituït per tretze consellers, dels quals set pertanyen a Convergència i Unió i sis a Unitat d'Aran. Doncs bé, malgrat les continuades peticions d'Unitat d'Aran, en el que hauria de ser un símbol inequívoc de l'aplicació de la Llei, en el foment de la llengua i la cultura araneses, s'està retrocedint. Efectivament, el Centre de Normalització de l'Aranès, on hi treballaven l'any 86 cinc persones, amb un pressupost d'onze milions de pessetes, té ara —any 92—

tres persones que hi treballen, amb el mateix pressupost. L'aranès té avui una presència testimonial a l'escola, i no es produeix —ans al contrari— una dignificació social de la llengua.

Un altre exemple que té molta importància a l'Aran, i que va provocar la més important manifestació pública dels últims decennis pels carrers de Viella: els *pompiers* —els bombers—; no més s'ha aconseguit una solució provisional, a través d'un conveni indirecte amb l'Ajuntament de Viella, per a la contractació de sis *pompiers*. S'han perdut mesos i mesos per manca de voluntat política, i, malgrat —ja que parlem de *pompiers*, i perdonin l'expressió—, malgrat les «pomposes» declaracions d'amor i de fidelitat, efectuades pels alts càrrecs de la Generalitat que visiten l'Aran —potser influïts per la majestuositat del paisatge—, és palesa una veritable manca de voluntat política per posar bases sòlides a una autèntica autonomia dins de l'autonomia catalana.

I els fets són els fets, senyor conseller; aquesta és la veritat. Estem davant de la prova del nou. Ja ho diu la Bíblia, amb una claredat meridiana: no facis al proïsme el que no voldries que et fessin a tu.

El Govern de la Generalitat, que és de Convergència i Unió —qui ho havia de dir?, que reclama més i més autonomia per a Catalunya—, es mostra esquerp a l'hora de dotar de contingut l'autonomia aranesa, governada també per Convergència i Unió. És que hi ha alguna connivència? Connivència entre alguns i els altres, que ja acceptaven en el seu moment com a bo el Projecte de Llei inicial del Govern; projecte de Llei estret, temorenc i comarcalitzador —en el sentit dolent de l'expressió—, que, finalment, va retirar-se per la pressió de l'oposició i dels aranesos.

Espero la seva resposta, senyor conseller.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable senyor president, senyors diputats, senyor diputat, en resum, resumint: «El Govern de Convergència, un govern nacionalista, és antiautonomista. Va tirar endavant un projecte de llei, el va aprovar —aquest projecte de llei— per complir un expedient, per quedar bé. Nosaltres, les forces progressistes, som els autonomistes i els que podem denunciar davant d'aquest Parlament aquesta actitud incongruent, sectària i, a més a més, que amaga no sé què.» Aquest és el seu discurs. És això? (*Remor de veus.*) Ho diu la Bíblia, ho diu la Bíblia, senyor Ganyet: «Dóna a cada u el que és d'ell; no t'ho quedis tot per a tu.»

Vostè sap que aquests plantejaments maximalistes poden arribar a no convèncer ningú, perquè això no és cert, això no és veritat. I vostè... Ens coneixem, vostè i jo: no jutgi mai voluntats perquè es pot equivocar. Jo li asseguro, li asseguro que no és aquesta la voluntat del Govern de la Generalitat, ni del conseller de Governació, ni de ningú. Si vostè va llegir els diaris d'ahir, vostè va veure que, contestant una pregunta d'un periodista de Lleida abans d'ahir, jo li deia —i el títol era aquest—: «El senyor Ganyet té raó» —una cosa que ara en parlarem. Home!, correspongui. En alguna cosa tenim raó. I jo li deia: «S'han passat els termes», però tres mesos, quatre mesos d'ultrapassar un terme —que ara li explicaré les dificultats—, li dóna argument

suficient i fonament necessari per poder dir que la voluntat del Govern de la Generalitat és amagar l'ou darrere d'una llei que va fer perquè els altres i vostès el van constrènyer? Segur que qui m'escolta de la Vall d'Aran, molt afí als seus plantejaments, segurament, coneixeria de qui ha estat l'actitud en reconèixer les seves aportacions per fer una llei que fos consensuada, i això era important, que fos assumida per totes les forces polítiques, i això és important.

Miri, es va constituir la Comissió Mixta... Jo no haig d'entrar en un tema que vostè hi ha entrat, i vostè m'ho admetrà per ètica política: les dificultats polítiques internes de l'Aran les han de resoldre els aranesos, no des d'aquesta tribuna i el conseller de Governació, per això permeti'm que jo no li contesti. La Comissió es va constituir al febrer; la mateixa Comissió —la vaig presidir jo— va fixar com a prioritats per unanimitat dos temes. Bàsicament un, el primer, jo el considero des d'un punt de vista nacional de l'Aran: tots els temes de cultura. I aquests temes de cultura s'han anat allargant a la ponència durant molt de temps.

El cert és que aquesta reunió, aquesta Comissió d'avui aquest matí, que vostè diu: «Ecolti, jo que he fet la Interpel·lació,» —què opinaria vostè?— «s'ha reunit» —vostè ha arribat a dir això, eh?— «avui s'ha reunit, justament aquest matí, perquè jo havia presentat la interpel·lació.» Vostè què opinaria de mi, quin mal concepte en tindria si jo li digués: «Vostè va presentar la Interpel·lació per apuntar-se el punt polític quan va saber que jo convocava la Comissió»? Perquè la meva intenció era convocar la Comissió a primers d'octubre perquè la ponència havia acabat els seus treballs, però dissortadament, per una indisposició meva, no va poder ser; però li asseguro que no és cert. Hi ha hagut aquesta coincidència i jo ho celebro; a vostè li permet expressar-se públicament, legítimament, expressar els seus criteris, i a mi, doncs, intentar dir-li que sí en allò que és cert, que s'han ultrapassat i que té raó, senyor Ganyet —com ho vaig dir abans d'ahir—, que els límits dels tres mesos han passat, però que en el fons s'han passat perquè la discussió dels temes de cultura a la ponència s'han allargat.

Miri, les reunions de treball sobre implementació, implantació —que després ja en parlaré un moment— i cultura s'han celebrat el 28 de gener, el 14 de febrer, el 7 d'abril, el 28 d'abril, el 27 de maig, el 16 de juny —el 16 mateix de juny, reunió amb el president—, 30 de juny —valoració provisional de la possible transferència en matèria de bombers—, etcètera. Hi ha hagut reunions i s'han allargat més del que jo hauria desitjat, i els que han assistit a la Comissió avui, els membres del Consell General de l'Aran, saben que els he parlat d'aquesta manera: «És voluntat del Govern i si pot ser en tres mesos, en quatre mesos, com més aviat millor, procedir a les transferències materials de tot allò que fixa la Llei.» Sortosament, avui s'han aprovat les de cultura; la ponència..., s'ha constituït la Ponència per a incendis i salvaments, que els treballs tècnics ja estan acabats, i aleshores el Consell General ha demanat la constitució —que jo he dit que sigui de seguida, si pot ser en quinze dies— de les ponències d'agricultura, d'esports, de joventut i no sé què més. Hem introduït algun altre tema.

Per tant, la voluntat política es demostra també en aquests fets i aquesta és la voluntat política. Una altra cosa és que vostè tenia raó i té raó de dir: «Han passat tres mesos des del que deia la Llei.» És cert, han passat per això. Disculpi. Però, més enllà

d'això, qualsevulla abrogació és molt gratuïta i li asseguro que no la puc compartir, i vostè m'ha de disculpar.

Els ho deia al matí i em sembla que tots hi estaven d'acord. Miri, en la filosofia política que va inspirar el projecte, amb el sentiment que Aran sigui allò que els aranesos volen que sigui, que puguin administrar-se tot allò que la Llei assenyala, hi estem profundament d'acord, i les dificultats sorgeixen com sempre a l'hora de materialitzar i de fixar i quantificar els traspassos, sigui del museu, sigui d'això, sigui d'allò altre. Em sembla que s'ha trobat la fórmula, una fórmula que és la següent —i em sembla que és la bona—: traspassem amb aquests acords econòmics tots aquells serveis que avui presta la Generalitat a la Vall d'Aran i iniciem uns convenis de col·laboració, perquè el que és cert és que el Govern de la Generalitat no es pot desentendre, a partir del traspàs de competències, de tot el fet cultural de l'Aran; hi ha d'haver una col·laboració i un suport, perquè hi ha iniciatives de la Generalitat que també s'han de fer a l'Aran; per tant, no és: «A partir de les transferències, només els aranesos ens farem la nostra cultura i la nostra política lingüística», sinó que, «a més a més de la que fem nosaltres amb aquests recursos», el Govern de la Generalitat ha d'acomboiar i ha de donar suport amb les seves activitats, amb les actuacions i els seus programes a noves polítiques per a la Vall d'Aran.

En realitat, aquest ha estat una mica el plantejament, aquest ha estat el missatge, i jo..., a mi em sembla —li ho dic sincerament— que ha estat profitós i que seguirem per aquest camí. Lamento —i ho repeteixo— el retard amb què s'ha produït, li argumento per què em sembla que s'ha produït i li asseguro que darrere de tot això hi podria haver, en tot cas, negligència —que també li diria que em sembla que no—, però en tot cas el que no hi ha és una mala voluntat política perquè la Llei de l'Aran arribi a completar-se amb el mateix desig manifestat en aquest Parlament i amb la mateixa illusió que ho varen fer totes les forces polítiques.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ganyet pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. GANYET: Senyor president, senyor conseller, senyories, jo li vull agrair les seves paraules sempre pronunciades —no tinc cap experiència contrària— amb amabilitat i extrema correcció.

Però, és que el fons de la qüestió roman, senyor conseller. També haig d'agrar-li que em donés la raó públicament ahir en un diari de Lleida. Els fets són els fets; hi havia aquella cèlebre cançó italiana que parlava de *parole, parole, parole*, però jo, les seves paraules, me les haig de creure; jo confio en la seva paraula. La voluntat d'aprofundir en l'autonomia de la Vall d'Aran es demostrarà no per les paraules sinó pels fets, pel compliment dels terminis, per les partides dels pressupostos de la Generalitat que discutirem les properes setmanes, per la periodicitat de les reunions de la Comissió Mixta.

La veritat és que fins que no s'ha substanciat una interpel·lació no s'ha convocat la primera reunió ordinària de la Comissió Mixta, que ja va constituir-se amb retard, aquesta és la realitat. Un altra realitat objectiva és que el Consell General d'Aran és governat per Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat és governat per la mateixa coalició, i ni un funcionament ni l'altre són perfectes. Però com a mostra, un botó, de com fun-

ciona el Consell General d'Aran, i és veritat que no ho hem de discutir aquí, però perquè ho sapiguem els il·lustres senyors diputats, la Comissió d'Oïdors de Comptes del Consell General d'Aran no s'ha reunit encara i el pressupost d'enguany, aprovat el 29 d'agost, no s'ha publicat. Hi ha d'altres exemples que no citaré.

I hi ha una responsabilitat fonamental en tot aquest procés per part del Govern de la Generalitat, que no sé si en les paraules..., ja es veu que no, però en els fets es mostra reticent a l'emersió d'una autonomia dins de Catalunya, i penso —tinc una informació fragmentària, encara— que de la reunió de la Comissió Mixta d'avui se'n pot deduir que aquesta actitud s'ha palesat de nou. I es tracta en realitat de l'aplicació aquí del celebèrrim —avui en dia a Europa— principi de la subsidiarietat; en realitat, que les decisions es prenguin al més a prop possible dels ciutadans. Potser es tracta d'una mostra més de la concepció peculiar de Convergència i Unió de l'organització política i social —que no compartim— segons la qual el dret a l'autonomia s'acaba al nivell de Catalunya, al nivell de la nostra nació.

Hi ha una altra expressió que se n'ha parlat avui aquí, d'aquesta filosofia: la temença manifesta de Convergència i Unió a l'autonomia municipal, que inspira —és un altre fet, una realitat que crec que no em negarà— una acció de govern que per no voler aprofitar a fons els autèntics actius del país —les corporacions locals, els municipis— afebleix la força del conjunt del Principat. En el cas de la Vall d'Aran hi ha una realitat diferenciada, claríssima, en història, llengua i cultura; no hi ha arguments vàlids en contra d'una autèntica autonomia, àdhuc emprant la seva pròpia escala de valors, tan proclamada per vostès *pro domo sua* i que nosaltres —com sap perfectament— compartim.

Senyor conseller, hem denunciat incompliments, però volem contribuir a fer avançar el procés sense entrebancs; aquest és el nostre objectiu fonamental. Presentarem una moció en què s'instarà el Consell Executiu de la Generalitat a convocar amb caràcter periòdic les reunions de la Comissió Mixta —no ens obliguin a fer una interpellació cada vegada—, i també a donar compte, també periòdicament, al Parlament de l'avenç de l'autonomia aranesa. Estic segur que així farem i farem un bon favor a l'aprofundiment de la democràcia i de l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. El conseller vol intervenir? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, em dóna la impressió... Perdoni'm, senyor Ganyet, vostè portava la contrarèplica escrita, i aleshores m'imagino que no s'ajusta massa al que s'ha esdevingut de la contestació anterior. Torna a jutjar voluntats, i no és cert que *parole, parole, parole*: hi ha uns fets que s'han materialitzat, amb una coincidència que a vostè li fa gràcia, però que jo ja li he dit per què. No dubti d'això i accepti'l, aquest esperit que diu, per construir i per tirar endavant. Tots els ajuts són necessaris, sobretot per tirar endavant un projecte engrescador com aquest.

Però hi ha una cosa que em preocupa: una resolució del Parlament en què s'obligui a convocar i a reunir, i el conseller de Governació convoça i reuneix sense l'assentiment de la Comissió de la Vall d'Aran. O és que la Comissió Mixta no s'ha de

reunir quan hi hagi temes per poder discutir amb un mínim de dues vegades l'any?, i no està fixat reglamentàriament? Em preocupa. Per tant, jo li aconsellaria, amb aquest esperit de construcció, que no intenti posar elements que atemptin contra l'autonomia, també, del Consell General, contra l'autonomia de la Generalitat i contra el bon fer que ens ha de caracteritzar a les dues parts que estem a la Comissió Mixta, els representants de l'Aran i els representants de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al següent punt de l'ordre del dia que és la interpellació sobre l'educació d'adults, que formularà la diputada senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, la interpellació que formulo fa referència a l'educació d'adults. Fa més d'un any i mig que vam aprovar en aquest Parlament la Llei per al desplegament de l'educació d'adults, i el balanç que en fem és negatiu. Ni programa interdepartamental, ni pla general, ni model de centres, ni disseny per adaptar la LOGSE a l'educació d'adults. Sé, senyor conseller, que vostè em contestarà que ho estan fent, això m'ho contesten sempre que plantejo aquesta problemàtica, però la veritat és que no ho estan fent, que hi han experiències parcials, però que no hi ha un projecte global per desenvolupar la Llei de l'educació d'adults.

Jo vull fer una afirmació que l'he fet d'altres cops, però que m'hi vull reafirmar i a la vegada ser ben categòrica per dir el següent: senyor conseller, senyor Comas, vostès, vostè, el seu Departament no és el Departament adient per planificar tots aquests temes. Vostès han de manllevar constantment informació i coneixements al Departament d'Ensenyament per portar endavant les poques coses que porten endavant. És una incoherència total que l'educació d'adults estigui adscrita al Departament de Benestar Social. Jo crec que vostè, senyor Comas, té suficient responsabilitat i suficient feina com perquè es dediqui al tema de l'educació d'adults; no li toca clarament, senyor conseller.

Vostès no tenen un model de centre per a l'educació d'adults. Sé que em dirà que hi estan treballant, ho sé. Vostès reclamen constantment que el model de l'educació d'adults de Catalunya és un model diferenciat dels que hi pugui haver en d'altres comunitats de l'Estat espanyol, però aquest model català que vostès venen tant fora de Catalunya que inclou la formació reglada, la formació ocupacional i la formació sociocultural, com s'integren tots aquests apartats que contemplen l'educació d'adults en un model de centre? Aquest és el gran repte en aquests moments, definir el paper que han de jugar els centres d'educació d'adults. I això vol dir quines plantilles integren els centres d'educació d'adults; això vol dir saber si els centres d'educació d'adults podran fer primària o secundària i quins professionals ho faran: els mestres, els llicenciats; això vol dir si els centres d'educació d'adults poden fer o no les proves d'accés a la formació professional, o sigui, totes aquelles proves d'accés a l'ensenyament secundari post-obligatori.

Jo crec que aquí ens juguem el futur de l'educació d'adults, perquè els senyors diputats i senyores diputades haurien de sa-

ber què està passant actualment en la xarxa pública d'escoles d'adults. Doncs bé, els ho explicaré. A la xarxa pública d'escoles d'adults s'hi matriculen i hi van a estudiar aquelles persones que hi estan vinculades, la població més directa, o sigui els veïns d'un poble o els veïns d'un barri; després, a les escoles d'adults hi van a parar els que hi envia Benestar Social pels contractes dels programes del PIRMI, després hi van a parar aquelles persones amb disminucions que necessiten educació especial, que els envia el Departament de Benestar Social i després hi van a parar els treballadors estrangers, com és lògic.

Jo no és que estigui en contra de totes aquestes persones que van..., o que aquestes persones vagin als centres d'educació d'adults. No, en absolut, perquè crec que aquestes persones han de tenir una atenció educativa i això els ho ha de donar. Ara, del que estic en contra és que això es faci sense cap tipus de planificació, que siguin el calaix de sastre, les escoles d'adults, que hi van a parar tots aquells sectors de problemàtiques socials que vostès o que el Govern ha de resoldre o que ha d'orientar o que ha de planificar o ha de gestionar per atendre aquestes persones i, apa, tots a les escoles d'adults.

I, és clar, què passa? Que la xarxa pública d'escoles d'adults es degrada, i em sembla que estic dient una veritat com un temple, que aquelles persones que viuen, que estan pendents d'aquesta problemàtica, la gent, els alcaldes, la gent que estan als municipis estan patint aquesta problemàtica; per tant, senyor conseller, pensi-s'ho bé si vostè vol continuar tenint l'educació d'adults perquè l'única cosa que li vindrà seran problemes. Per tant, no és que estigui en contra —com deia— que l'escola d'adults atengui els estrangers, les persones que necessiten educació especial, tot això a què he fet referència abans, però això vol dir planificació i recursos, i això vol dir que hi han d'haver professors de suport, i això vol dir que hi han d'haver uns serveis adients. És això el que li reclamo, senyor conseller.

I vostès crec que en el fons i en el model, presumint d'aquest model català de l'educació d'adults que és tan integral i tan global i que tan bé es ven a fora, el que estan fent és degradar la xarxa pública, que la xarxa pública és el referent bàsic de l'educació d'adults. Això ho he dit sempre en aquest Parlament, en aquest Parlament. Per tant, ja li ho he dit: és el calaix de sastre, no insistiré més en aquests temes però crec que sí, que la disbaixa actual ha de tenir una correcció, ha de tenir elements correctius perquè l'única cosa que..., on anem a parar?, l'única cosa que està passant és aquest distorsionament absolut de la xarxa pública d'escoles d'adults.

I després volia fer una reflexió que és la següent: aquest any s'està produint un fet que té una transcendència molt important, i ara ho veuran. S'està produint un cert increment, increment de la demanda de la població per anar a escoles públiques d'educació d'adults. Molt bé. I ara vull fer una anàlisi en aquest sentit que crec que és seriosa, senyor conseller.

Miri, sap per què crec jo que s'està produint aquest increment de la demanda?, pel següent: estem en un moment de crisi econòmica i els treballadors i les treballadores d'aquest país intueixen que els és necessària la formació. I com que ho intueixen i no ho viuen, s'apunten allí on poden obtenir aquells elements bàsics que els pot permetre «plataformar-se» i tenir, obtenir, altres coneixements, van a les escoles d'adults.

Vostès tenen l'obligació de donar resposta a aquest problema real que s'està produint. Ara bé, no s'ha de fer des del punt

de vista de no preveure aquesta situació que s'està donant, d'incrementar plantilles, d'adequar els centres, etcètera, i, des del punt de vista que s'ha de fer pagar la crisi als treballadors. Per tant, si en aquesta reflexió és possible que hi estiguem d'acord, vol dir que si els treballadors fan més demanda per assistir a les escoles d'adults, vostès han de tenir la planificació prevista per donar sortida a aquesta petició, perquè els treballadors intueixen no solament que estem en un moment de crisi, sinó que es veuen venir, l'any 83 amb l'Acta única, l'any 93 amb l'Acta Única, i ells, aquests treballadors, no poden quedar desfasats de la resta de treballadors europeus; per tant, també és un element de competitivitat formar els nostres treballadors que avui van a les escoles d'adults. Li agrairia que en aquest tema hi pensés, que hi reflexionessin i que, d'alguna manera, la sortida fos donar més suport a les escoles d'adults.

Ara, de tota manera hi insistiré: el tema bàsic, clau per no fer..., per aconseguir que les escoles d'adults no acabin sent allò..., l'últim mono de l'educació, i el més marginal de l'educació, jo crec que el més interessant, el primordial és adaptar-les perquè pugui ser possible que facin l'educació secundària obligatòria. Donarem un pas perquè si no, ens quedarem en els nivells més baixos, ens quedarem en els nivells d'alfabetització, neoelectors.

Jo no dic que no hi hagi demanda i, evidentment, s'ha de fer una política per aquests sectors, però vostè sap també que hi ha a la vora de tres milions de catalans —majors de quinze anys— que no tenen el graduat escolar. Per tant, s'ha de fer una política perquè aquestes persones puguin obtenir l'educació secundària obligatòria que preveu la LOGSE.

Vostès van entregar al Consell Assessor, del qual jo formo part, de l'Educació d'Adults un document per al desplegament d'aquest programa interdepartamental que la Llei contempla i bé, en aquest document parlaven que des de Benestar Social s'havia de fer una revisió en profunditat i adaptació dels nivells formatius elementals, la nova titulació de graduat d'ensenyament secundari, el disseny de proves per tal que els alumnes més grans de vint-i-tres anys puguin obtenir directament el títol de batxillerat, el disseny de proves d'accés a la formació professional, el disseny de models educatius per a l'ingrés a la universitat, miri, jo això, senyor conseller, no crec que es pugui fer des de Benestar Social, és que —li ho torno a repetir— vostè creu que poden assumir aquestes qüestions?

És massa seriós, és massa seriós estar enganyant la població en aquest sentit des de Benestar Social. L'educació d'adults ha anat enrere i espero que en la rèplica li ho podré demostrar gràficament perquè tinc bastants proves per poder-li-ho demostrar.

Bé, jo crec que —se m'ha encès el llum vermell— he estat bastant gràfica, no voldria abusar i em reservo per a la rèplica —com li deia—, espero que em doni una resposta coherent i li insisteixo, en acabar aquesta primera fase de la meua interpellació, que no crec, senyor conseller, que vostè hagi de fer aquest paper de contestar-me sobre l'educació d'adults. Jo crec que no li correspon.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, moltes gràcies, senyora Torrent. Té la paraula pel Consell Executiu l'honorable conseller senyor Comas.

EL Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora diputada, fa ja un any i mig que vostè ens va

preguntar quin era el capteniment del Govern de la Generalitat respecte a la formació d'adults. Se'ls va haver de dir que s'acabava d'aprovar la Llei i que era el de la Llei. Després hi va haver una altra interpellació pocs mesos després d'un diputat d'Iniciativa per Catalunya i vàrem avançar realment amb la construcció del que nosaltres entenem per desenvolupar la Llei.

Vostè ha fet, com sempre acostumen a fer, un discurs desqualificador, però ens hem de basar en fets. Abans deia «fets són fets» l'interpellant del seu Grup que ha precedit la que ara sustentem, i els fets són els fets.

Miri, què hem fet des de la Llei d'adults? Primer, pel que fa a consells de participació, pel Decret 54/91, de 18 de juliol, es va crear la Comissió Interdepartamental de Formació d'Adults, després es va modificar el Consell Assessor de Formació d'Adults, de la qual vostè forma part, tant pel que fa al nombre de components com les funcions de la matèria tal com especifica la Llei.

Es va elaborar el mapa de formació d'adults a Catalunya que és un instrument bàsic per tal de conèixer les realitats que hi ha arreu del país en aquesta matèria. Ens calia tenir una anàlisi exhaustiva de necessitats formatives de la població adulta catalana, de les activitats d'educació d'adults que portem a terme, de les aspiracions de la ciutadania i del nivell de satisfacció personal dels ciutadans. I això s'ha fet, i a més està publicat.

S'ha realitzat –vostè ha dit que no està fet, hauria de tenir millor informació, senyora diputada, perquè està realitzat, està al seu servei, si ho desitja, des del mes de febrer o març d'aquest any–, està fet el Pla general de formació d'adults, i tenim pràcticament enllestit el Programa interdepartamental de formació d'adults pendent que hi hagi alguna aportació més.

En aquest sentit, val a dir que aquest Pla, el Pla general de formació d'adults, està fet i el seu èxit està en el grau, en la col·laboració institucional de totes les parts implicades, també els ajuntaments, després potser m'hi referiré si tinc temps.

El Programa interdepartamental –com diu el seu mateix nom– és interdepartamental, és del Govern, no és del Departament de Benestar Social, hi formen part nou departaments de la Generalitat. El fet que això ho coordini un departament o ho coordini un altre departament és quelcom que és de lliure voluntat del Govern, jo li accepto la seva opinió, la valoro, si vostè vol, però realment és una qüestió de Govern amb la qual no..., no podem fer-hi res més, vull dir, és optatiu del Govern, però no és un pla del Departament de Benestar Social. Tot el que vostè ha dit: «això, això jo no crec que vostès ho puguin fer», el Departament de Benestar Social no és qui fa el Pla interdepartamental, sinó que és el Govern, i l'aprovarà el Govern, la unió del Govern, no l'aprovarà el Departament de Benestar Social.

Val a dir que, dins del Pla interdepartamental –perquè nosaltres li donem importància; crec que vostè també ho ha fet– tenim a punt un programa de neoelectors i certificats corresponents a tot el cicle de primària, cosa que..., en aquest sentit som els primers. No hi ha cap altra comunitat –si no, m'agradaria que m'ho digués– que realment estigui al nivell que nosaltres estem. És a punt tot el que respecta al cicle secundari –al qual vostè també s'ha referit–, que, com sap molt bé, no s'ha d'aplicar fins al curs 94-95, d'acord amb el que estableix la LOGSE.

S'han signat, tal com marca la Llei, convenis amb els ens locals –aquí tinc la llista, no la llegiré per no passar-me de temps– amb diversos ajuntaments i consells comarcals. Per tant, també, en aquest aspecte, hi hem incidit i ho farem més endavant. S'ha continuat complint el Pla quadriennal d'equipaments, en aquesta matèria, Pla quadriennal que acaba enguany, l'any 1992, el qual està essent analitzat des d'un punt de vista del grau de compliment i les noves necessitats i prioritats. Obres com l'escola de Canovelles, o l'adequació dels edificis de Ripollet, per exemple, són dos exemples que em vénen a la memòria de coses concretes que s'han fet des d'un punt de vista d'iniciativa nova al respecte.

Hi ha hagut un increment en tots els aspectes..., que els fets són així; nosaltres..., l'any 87, hi havia 196 professors; l'any 88, va passar a 398; l'any 91, el curs 91, en tenim 525; això representa un increment del 68% de professors: 68%! Quant a grups d'ensenyament d'adults, teníem 1.214 grups, l'any 88; en tenim 1.626; és un 34% d'increment. Quant a alumnes de formació presencial d'adults, en teníem 19.939, l'any 88; en tenim 30.042, l'any 91: és un 51% d'increment d'adults. Quant als alumnes d'ensenyaments formals bàsics, en teníem 14.963, l'any 88; en tenim 19.731 l'any 91; és un 32% d'increment. Quant a alumnes de cursos superiors de graduat escolar, en teníem 98, l'any 88, en tenim 1.797 l'any 91; és un 1.700% d'increment. Alumnes d'ensenyaments no formals, en teníem 4.878, en tenim ara 8.514; és un 75% d'increment. I això sense comptar les 90.000 persones que segueixen els curss «Graduï's, ara pot» per televisió, segons els índexs d'audiència – que, per cert, també alguna vegada aquí s'havia disminuït i és un curs molt valorat per la ciutadania i un curs molt valorat allà on anem a exposar–, que, juntament amb el telèfon de consulta, té una gran acceptació.

A més a més de tot això, s'han seguit aplicant convenis amb les universitats, concretament, amb la Universitat de Barcelona i amb l'Autònoma per a la realització de cursos de post-grau en educació d'adults. Participem, i col·laborem, en la realització del post-grau del Programa Erasmus en educació d'adults; s'han realitzat fins al moment tres cursos a Lovaina el 1990, a Aachen el 91, i aquest any, a Barcelona. I la Generalitat ha concedit borses d'estudi per a participar en aquest curs de post-grau.

Deixi'm dir, amb satisfacció, que la Comissió de l'Erasmus de Brussel·les va aprovar la constitució i finançament d'un seminari que preparés i realitzés el programa Erasmus de formació d'adults, i formem part –la Generalitat forma part– d'aquest seminari; l'integren Guildford-Surrey, de Gran Bretanya; Aachen, d'Alemanya; Nijmegen, d'Holanda; Leuven, de Bèlgica, i Barcelona, la ciutat de Barcelona. Val a dir, en aquest sentit, que la participació activa en seminaris i congressos a nivell europeu, explicant també, han estat remarcables.

En aquest àmbit, deixi'm que li recordi, també, que l'única oficina europea de formació d'adults es troba a Catalunya, a la ciutat de Barcelona, i l'actuació de la Generalitat en matèria de formació d'adults és considerada positiva, molt positiva, a nivell europeu, i ha estat clau perquè ens concedeixin aquesta oficina, no ha estat perquè sí. Nosaltres, evidentment, estem molt satisfets i seguirem donant suport a aquesta oficina. I hem celebrat el primer i el segon Congrés Internacional de Formació d'Adults a Catalunya, els quals han estat molt profitosos als ulls

dels qui els han analitzat, respecte a la reflexió que és necessària per dur a terme una pràctica de forma efectiva del desplegament de la llei i aquesta ha estat positivament valorada per totes les parts implicades en aquest àmbit.

Dir, després d'això, que no s'ha fet res, que el balanç és negatiu, que no hi ha un projecte general, és quelcom..., es pot dir tot, evidentment, però és quelcom que no s'aguanta, senyora diputada. Que realment no hem fet tot el que volem fer, tot el que el país necessita, ja hi estem d'acord, en això, perquè realment aquesta és una formació d'adults entesa amb la directriu que diu la Llei, que marca la Llei, i el que vostè ha esmentat és quelcom molt ambiciós. I tardarem temps, molt temps tardarem, a tenir una formació d'adults que, a vostès i a nosaltres, ens satisfaci.

Per tant, aquesta és la qüestió, aquesta és la qüestió. Vostès diuen: «s'ha incrementat la demanda», i és cert que s'ha incrementat la demanda, fins al 91, ja ho hem dit; però això és signe que les coses es fan bé. Jo no he vist mai incrementar la demanda en res que funcioni tan malament com vostè ha dit. Si tan degradada fos la situació, la demanda no s'incrementaria; això passa arreu; si s'incrementa és que la gent valora l'ensenyament que es dona. I, per tant, tenim només una resposta; és clar, tenim l'obligació de donar resposta, dins dels límits pressupostaris, dins dels límits que nosaltres tenim a l'abast de poder fer les coses. I, realment, procurant donar la resposta quan es produeixin fets com el de Salt, recentment, nou —m'agradaria parlar-ne, si després tenim temps—, com el de Salt, intentar donar resposta, però realment nosaltres no tenim tota una plantilla de mestres disposats a anar allà on realment hi ha aquest increment de matrícula.

Que l'assistència a les escoles de formació d'adults hagi de ser integrada als diferents col·lectius que hi assisteixen, home, hi pot haver suport, hi poden haver classes diferenciades, per algun temps; ja hi hem estat d'acord, en algun cas les hem afavorit, fins i tot. Però, de la mateixa manera que a l'escola normal, doncs, aleshores, hi ha nois disminuïts que segueixen, de la mateixa manera poden haver-hi altre tipus de persones, a l'escola d'adults que procedeixen de la PIRMI, perquè hi van a estudiar el graduat escolar, o altre tipus d'ensenyaments. I, per tant, que haguem de posar professors de reforç, potser sí, ja es fa; potser ho hauríem de fer més, d'acord. Però, nosaltres estem duent a terme una bona política de formació d'adults i, a més a més, si no, jo ja li he dit —i remarco ara— que m'agradaria saber, que vostè em digués, on es fa millor que a Catalunya, i que ho anéssim a veure, i que anéssim a veure on es fa millor que aquí. Hi pot haver llocs —sempre se'n pot aprendre— que, en algun aspecte, doncs, poguéssim realment adaptar, tenir, alguna idea. Però nosaltres tenim un pla concret, tenim una bona llei, l'estem desenvolupant, potser amb més lentitud del que tots desitjaríem, però l'estem desenvolupant i, realment, crec que la tasca que podem presentar, amb xifres, amb fets, no amb utopies, sinó amb fets, és realment bona.

M'agradaria passar, després, a altres aspectes, a dir, clar..., què és el que a partir..., què és a partir, doncs, d'aquesta Interpellació, què és el que tenim pensat fer. Ho faré en el torn de rèplica, si el president em permet.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot fer rèplica.

La Sra. TORRENT: Senyor Comas, ja m'ho esperava, el que m'ha dit, perquè el reguitzell de coses que diu que fan, doncs, m'ho repeteix cada vegada que jo l'interpello. Ara, a la pràctica, les coses són diferents.

Mirin vostès, aquí hi ha el mapa de la formació d'adults de Catalunya, editat pel Departament de Benestar Social, i una qüestió: si vostès se'l miren —a dintre, eh?— es limita a dir quantes persones estan matriculades a les diferents escoles d'adults, però no fa cap tipus de prospectiva de futur de les necessitats reals, educatives, de la població; per tant, això no és un mapa, això, jo crec, senyor conseller, que ho haurien de modificar, perquè, a més, no té ni la visió d'aquelles zones, per exemple, que s'han de reindustrialitzar, preveure una formació adequada en aquests temes. No és un mapa, això és una..., és simplement reflectir la gent que va a les escoles; però, escolti, això no és un mapa!

Un altre tema: el mapa escolar de Catalunya; no aquest, el mapa escolar de Catalunya. Sap vostè perquè ha tingut dictamen en contra, entre altres raons, també? Perquè no inclou l'educació d'adults, sàpiga-ho. Un altre tema: el calendari d'aquest any per a les escoles d'adults de Benestar Social. Surt al *Diari Oficial de la Generalitat* el 2 del X del 92, o sigui el 2 d'aquest més; és el calendari per a l'any 92-93. Aquest calendari diu: «els professors han de començar l'1 de setembre, l'activitat escolar, el 21 de setembre. Possibles alteracions: comuniquin-ho un més abans». Si surt el 2 d'octubre ja em dirà vostè com podem complir. Vostès han copiat el mapa d'Ensenyament i l'han aplicat un mes o dos després. Vull dir, vostès no tenen iniciativa pròpia, vostès no planifiquen seriosament. Per tant, coses reals i concretes, aquí les he dit.

Més temes: inspecció. No funciona a educació d'adults, i la inspecció és clau per al desenvolupament educatiu; no en un sentit repressiu, controlador, sinó en un sentit de planificació, d'ajudar els equips escolars, els equips educatius; no funciona, la inspecció. Ah! van intentar, van intentar fer un concurs per convocar places d'inspecció des de Benestar Social i, clar! de seguida se'ls van tirar a sobre, els d'Ensenyament, amb molt bona lògica.

Educació a distància. Vostès només potencien l'educació a distància, però no fan res per potenciar els centres perquè no hi ha res de publicitat per als centres, per a la xarxa pública, per als centres presencials; i no em diran que no hi han pessetes al Departament per a publicitat perquè això, la veritat, és que no s'ho creu ningú; per tant, un altre tema.

Un altre problema: les relacions amb els ajuntaments. Vostès diuen que sí, que tenen relacions amb els ajuntaments. Doncs, ja em dirà amb quins, perquè jo en conec molts que encara esperen que el Departament els digui alguna cosa. I a més, els convenis que intenten signar amb els ajuntaments, de vegades són deslleials amb els ajuntaments perquè els demanen unes contrapartides que ells no poden assumir; ja prou que han fet, els ajuntaments, suplint les deficiències del Departament d'Ensenyament i de Benestar, en aquest concret, en el tema educatiu; no els demanin més coses, si us plau.

Formació del professorat, què passa? O sigui, hi ha tot un pla de formació de professorat per als professors d'ensenyament, que estan a Ensenyament i resulta que els de les escoles d'adults queden al marge; això és seriós? I això, em van prometre vostès que sí, que tiraria endavant. Avui en dia, ningú sap

res. Els centres no tenen entitat i vostè ho sap; fins i tot, per cobrar tenen problemes, perquè no tenen NIF, perquè no són centres, al marge de dos o tres, no tenen entitat com a centre –vostè també ho sap–; hi ha veritables problemes per als pagaments, perquè es fa una fórmula rocambolesca, que Benestar es paga a si mateix, bé, unes qüestions que val més..., que no sé ni si explicar-les perquè, la veritat, és que són rocambolesques.

I més temes, més temes; miri, el que ja hem perdut –i això li ho vaig dir un dia, però és que s'ha de tornar a repetir–, el que ja hem perdut des que educació d'adults és a Benestar Social. Abans li he dit: «a les escoles d'adults hi van persones amb disminucions, que necessiten educació especial». Als centres d'Ensenyament aquestes persones tenen un mestre de suport, tenen un recolzament, hi han els EAPS i els equips d'assessorament psicopedagògic. A les escoles d'adults, això no hi és i, en canvi, sí que hi van aquestes persones. Als centres d'Ensenyament –vostè sap que, per la via del que se'n diu compensatòria, que ara realment hauria de tenir un altre nom..., bé– els fills dels treballadors estrangers, se'ls atén amb uns programes específics; a adults, no, a adults, els treballadors estrangers van a les escoles d'adults, sense més.

Més temes en què hi hem perdut; vostè sap que a l'educació a l'àmbit rural, des del punt de vista d'Ensenyament, també hi ha una atenció específica; en adults, no. Educació de minories culturals: des d'Ensenyament, bé o malament, hi ha uns programes específics; a adults, no. Especialistes: música, educació física, idiomes...; bé o malament, més o menys, a Ensenyament hi és; a adults, no. Escolti, em sembla que més coses no li puc dir; vostè no em vengui pel·lícules que no obeeixen a la realitat. I vostè cada vegada em repeteix el mateix. Jo crec que això ja és un problema més seriós. Ja no em dirigeixo a vostè, senyor conseller sinó que, emulant el meu company de Grup d'ahir, que quan parlava de turisme, i atès que al senyor Pujol li arriben totes les coses, jo demano –i espero que vostès li transmetin– a l'honorable president de la Generalitat que, quan remodeli el Govern –de tota manera, també ho dubto perquè després del congrés de Convergència aquestes coses s'estan allargant–, tingui present que, quan canviï el conseller d'ensenyament –que ho ha demanat molts cops, que se'l canviï, el senyor Laporte–, el nou conseller o consellera d'ensenyament assumeixi totes les responsabilitats d'educació. I, per tant, l'educació d'adults ha de ser al Departament d'Ensenyament.

Espero que els diputat i diputades del Grup de la majoria em faran aquest favor de dir-li-ho al senyor Pujol.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada. Ha començat vostè parlant dels mapes; tots els mapes s'han d'actualitzar; vostè coneix algun mapa que no s'hagi d'actualitzar? Tots els mapes s'han d'actualitzar. No hi ha pas cap... L'altre dia la diputada d'Iniciativa per Catalunya em deia que el Mapa de la pobresa s'havia d'actualitzar; tenia raó. Tots els mapes s'han d'actualitzar. I aquest és un mapa ben fet, a més, que mereix qualsevol comparació amb qualsevol altre que es faci. Tot és perfectible i tot pot estar fet millor, però això és així. Com a mínim vostè ha reconegut que l'Ordre, que és del 3 de setembre, encara que va aparèixer el 2 d'octubre en

el *Diari Oficial de la Generalitat*, sobre el calendari de curs, s'havia fet –perquè jo veig que ha vist avui el diari d'avui, de Tarragona, en què el seu partit deia que protestava perquè aquesta Ordre no havia sortit. Bé, com a mínim vostè sap que ha sortit, li prego que ho traslladi als seus companys de Tarragona, perquè aleshores no diguin coses que no s'adeqüen a la realitat i que, tot plegat, doncs, com a mínim, és lamentable, no?

«Planificar», senyora diputada, vol dir «coordinar-se». Per tant, que nosaltres ens coordinem amb Ensenyament, com ens coordinem amb altres departaments que fan formació d'adults, és la nostra obligació. Malament aniria si nosaltres llancéssim una ordre sense coordinar-nos amb Ensenyament, principalment, o amb Treball, o amb els altres set departaments, sis departaments –a part de Treball, Ensenyament i Benestar Social– que fan formació d'adults; malament aniríem! Per tant, és indubtable que nosaltres ens hem de coordinar.

I quant a la Inspecció, vostè té raó; quant a la Inspecció, vostè té raó. Aquesta és una qüestió que hem de millorar perquè no la tenim ben resolta i, per tant, ja amb el conseller d'Ensenyament n'hem parlat i això ho corregirem perquè en això vostè té raó.

Vostè diu: «És que no en fan prou publicitat», no ho sé, si en fem prou, de publicitat, o no, però realment hem assumit tot aquest increment d'alumnat que vostè no ha... Evidentment són xifres, vostè no les ha pogut rebatre, però jo li dic que si vostè analitza la premsa del dia 21 d'octubre, de l'Estat, veurà que es queixen que la major part de centres que depenen del Ministerio de Educación y Ciencia, de formació d'adults, els manca d'un 25 a un 50 per cent dels mestres que tenien l'any passat, no de l'increment, sinó dels mestres que tenien l'any passat.

Per tant, escolti, potser que ens comencem a aplicar cadascú la música que li toca, perquè, és clar, a nosaltres no ens pot demanar que aleshores de sobte tinguem professors de música, tinguem professors no sé de quantes coses ha dit. Nosaltres estem lluny –ja li ho he dit abans–, lluny d'aconseguir el nivell que vostè i jo desitgem; i tardarem temps, no podem fer-ho de cop i volta, però que aleshores, en relació amb qualsevol altre model que hi ha, amb qualsevol altra experiència, lloc en què el seu partit té una responsabilitat de govern, som a anys llum a favor nostre!, això no ho dubti!; repassi vostè la premsa de l'Estat del 21 d'octubre i veurà quina és la situació que tenen els llocs que depenen del Ministerio de Educación y Ciencia.

L'Ajuntament, si col·laborem... No sé què ha dit vostè que demanem compensacions, no ho sé; en tot cas, això ho hauria d'aclarir, quedo a la seva disposició perquè, en tot cas, m'ho aclareixi. El que demano és que els ajuntaments també col·laborin amb nosaltres, perquè jo no puc rebre... No diré els noms, però, els seus alcaldes són diputats en aquest Parlament del seu Grup– el fet que nosaltres demanem un local per fer formació d'adults, que és un local que està buit, d'una antiga guarderia, que no s'utilitza, i ens diguin: «si voleu, compreu-la». Això no ho puc rebre, o un altre que em diu que no, que hem de treure l'escola d'allà, perquè l'hem de destinar a una altra qüestió sense dir on hem de portar l'escola d'adults. Això, realment, ja he dit abans que la col·laboració ha de ser per ambdues bandes?

Nosaltres hem de seguir realitzant el desplegament executiu de la Llei de formació d'adults, per tal que l'educació estigui a l'abast de tots els ciutadans de Catalunya. Aquest és el nostre

repte, i hem d'aprovar i desenvolupar —que espero que estigui abans que acabi l'any— el Programa interdepartamental de formació d'adults a Catalunya, que també li admeto que portem més retard del que jo alguna vegada havia insinuat. Hem de posar en funcionament un projecte d'escola de pares, d'acord amb el Consell Assessor de Formació d'Adults, i en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament. Hem d'elaborar i desenvolupar els plans específics d'acord amb el Consell Assessor. Hem d'instar els ajuntaments i consells comarcals per tal que elaborin els plans locals i comarcals de formació d'adults, en el sentit d'aprofitar els diferents recursos públics i privats de formació en el territori, en el seu territori, i aplicar els convenis signats i preparar la signatura de nous convenis en aquest sentit.

Hem de dissenyar i executar una acció extensa i intensa, amb l'objectiu de reduir al màxim l'índex d'analfabetisme. Hem d'adaptar el nou model de formació d'adults a la reforma del sistema educatiu de la LOGSE; hem de desenvolupar els programes pilot previstos al Pla general de formació d'adults; hem d'executar el Pla de formació de formadors que vostè ha reclamat —i també amb raó— per a les persones adultes i per als mestres; i hem de realitzar el III Congrés Internacional de Formació d'Adults, i hem de seguir donant suport a la delegació a Barcelona de l'Oficina Europea de Formació d'Adults.

Això ho he dit molt ràpidament perquè havia esgotat ja el temps, però no volia deixar, doncs, la meua intervenció sense no tan sols rebatre el que vostè ha assenyalat sense cap dada, i que jo li he contestat amb dades, i queden a la seva disposició aquestes dades i les que vostè em demani, sense dir exactament quin és el nostre projecte de futur en allò que estem treballant ara, i també ja li ho he..., com faig sempre, no he tingut cap por, cap temença de deixar de donar-li la raó en aquells dos o tres punts que a mi em sembla, de la seva intervenció, que tenia raó i que nosaltres hem de millorar la nostra situació actual.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el disseny curricular dels nous estudis definits a la LOGSE, que formularà el diputat senyor Magí Cadevall. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el disseny curricular dels nous estudis definits a la LOGSE

El Sr. CADEVALL: Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquesta interpellació sobre el disseny curricular o, si em permeten una expressió més planera, l'organització dels nous estudis de primària i secundària, vull expressar la preocupació del Grup Socialista per una contradicció en aquest disseny.

D'un cantó, han dissenyat una organització d'estudis, sobretot a secundària, que és tan atrevida que és difícilment generalitzable a tots els centres; sobretot si no se'ls dota dels recursos necessaris —i voldria recordar que en el darrer Ple el Grup majoritari va votar en contra un punt de la Moció que demanava més recursos per als centres de reforma.

La seva organització, doncs, dels ensenyaments sembla el *non plus ultra* de la modernitat, però si s'estudia amb més aten-

ció es pot comprovar que en els annexos es dissenyen uns plans d'estudis amb greus defectes científics i pedagògics, però sobretot tan concrets i tancats en els seus criteris d'avaluació, que anomenen —i perdonin, senyores i senyors diputats, els tecnicismes— «objectius terminals», que no permeten, aquests criteris d'avaluació, l'autonomia del centre i l'adaptació a l'entorn.

Dins d'aquest marc general, també fer referència als temes que han ocupat més atenció dels mitjans de comunicació, com l'ensenyament de la llengua, la història i la religió. Aquesta temàtica, senyor conseller, es pot enfocar de dues maneres: com un problema competencial o com un tema de política educativa. La meua intenció és cenyir-me al segon enfocament; al polític i no al competencial.

És cert que ha existit un problema de competències. Tal com va informar el senyor conseller en resposta a una interpellació del senyor Vidal-Quadras, el Govern de l'Estat va presentar un requeriment d'incompetència en relació amb els decrets 95 i 96 de 1992, que establien els nous plans d'estudi. El Govern de la Generalitat ens va informar que va decidir atendre parcialment aquest requeriment i, efectivament, el propassat 28 d'octubre s'ha publicat un nou decret que modifica en alguns punts els decrets anteriors i tanca —suposo que el senyor conseller hi estarà d'acord— el conflicte competencial.

La nostra interpellació va ser presentada abans de la presentació del requeriment d'incompetència i m'alegro que sigui substanciada després de la publicació del nou decret; així queda clar que no plantejo un tema de competències, sinó un tema polític, que és la pregunta: «El Departament d'Ensenyament ha orientat correctament el disseny dels nous plans d'estudi?»

La llarga i valuosa tradició pedagògica de Catalunya permetia esperar una bona ordenació dels nous ensenyaments. Malgrat aquesta tradició pedagògica, el Govern de Convergència i Unió ha dissenyat uns plans d'estudis que penso que tenen greus defectes. Podria parlar de la concepció formalista de la llengua, que ignora les recents tendències de la lingüística i de la filosofia del llenguatge, però procuraré defugir aquestes qüestions més tècniques i tractar de temes més generals. El principal defecte és l'absència d'un model educatiu: mentre que d'una banda es proposa en l'educació secundària una organització molt complexa, usant, per exemple, crèdits trimestrals comuns de síntesi i variables, d'altra banda es fa una programació excessivament tancada en cadascuna de les àrees.

Segons l'article 3 dels esmentats decrets, els objectius terminals són els criteris que s'han de tenir en compte en l'avaluació. Encara que en l'exposició de motius d'aquests decrets es parla de l'autonomia dels centres, els objectius terminals són tan nombrosos i concrets que no permeten cap adaptació curricular. Per posar un sol exemple, en l'àrea de ciències naturals de secundària, es proposen exactament 58 objectius terminals, cada un dels quals consta de diverses qüestions; en total, tindríem a prop de 500 qüestions que, més que criteris oberts d'avaluació, es podrien transformar, automàticament, en 500 preguntes de l'examen més tradicional.

Existeix una contradicció profunda, penso jo, senyor conseller, en el seu disseny. D'un cantó, parlen de l'autonomia dels centres i organitzen un sistema de secundària complicadíssim, com he dit, amb crèdits trimestrals que poden variar les assignatures cada trimestre i, d'altra banda, proposen uns objectius terminals tan nombrosos i concrets que alguns professors pen-

sen que resulten fins i tot impossibles de complir en l'horari establert. El Departament d'Ensenyament no té un model coherent; caldrà tot el sentit comú dels professors per rectificar les incoherències del disseny curricular.

Respecte a l'ensenyament de la llengua, ja varem denunciar en conèixer els projectes que trobàvem insuficients les hores destinades a l'àrea de llengües catalana i castellana i literatura. Algun mitjà de comunicació va interpretar la nostra preocupació com si només fos incrementar l'horari de la llengua castellana. En realitat, la nostra preocupació és més àmplia: en reduir l'horari de l'àrea de llengua, aquest reduït horari podria provocar un domini insuficient dels mitjans d'expressió, tant en català com en castellà; alguna enquesta sobre el domini de la llengua dels nostres nois i noies és alarmant, una de les principals missions de l'escola és ensenyar a llegir, a escriure, a expressar-se, a comprendre i més, avui dia, que domina una cultura televisiva.

Sortosament, aquest tema ha estat modificat en el darrer decret, s'incrementa l'àrea de llengua en 35 hores en el cicle inicial, o sigui, 6-8 anys, i 70 hores en els cicles mitjà i superior de primària, o sigui, l'edat 8-12 anys, i jo, senyor conseller, me'n felicito, i penso que el país hi surt guanyant, amb això.

Respecte a l'àrea de llengua, només voldria preguntar al senyor conseller que em contestés una pregunta: com, sens dubte, el senyor conseller recorda, unes hores es destinen al català, altres al castellà i altres a estructures lingüístiques comunes; jo voldria preguntar quin professor es preveu que imparteixi les classes d'estructures lingüístiques comunes.

Passem a un altre tema. L'ordenació de l'ensenyament de la història també ha despertat polèmica. En l'ordenació de l'àrea de ciències socials, hauríem d'examinar quina és la intenció declarada d'aquests decrets, i quin és el disseny realment aprovat. En el decret d'ordenació dels ensenyaments de secundària, penso que s'expressa clarament l'objectiu del Govern de Convergència i Unió —llegeixo textualment—, diu: «Les ciències socials van adreçades a uns individus que són els joves ciutadans d'una nació —Catalunya—, emmarcada en un estat —Espanya—, en una identitat genèrica cristiano-occidental, dins un món on s'articulen altres cosmovisions i identitats.» Aquest és l'objectiu declarat. Potser aquest punt de vista explícitament nacionalista podria molestar els ciutadans de Catalunya que hagin votat partits d'arc parlamentari que no es consideren nacionalistes, però per mi aquest no és el problema; el problema és que el disseny curricular de la geografia i la història, en aquest disseny, no respecta l'equilibri que en el text que he llegit es suggereix entre Catalunya, l'Estat espanyol i el marc universal.

En l'educació primària, els continguts són absolutament detallistes, sense una perspectiva global. Usant, si em permeten, la llicència literària que va usar un diputat de Convergència i Unió, diria que sembla que intentin fer la història d'una «ínsula Baratària». L'ordenació dels estudis de secundària és més abstracta en els continguts, perquè un altre problema és que no hi ha gaire lligam entre la primària i la secundària, però en els seus objectius terminals, malgrat el detallisme que tenen, hi ha manques: manquen temes tan importants com la prehistòria, la presència aràbiga a Espanya o el descobriment i la història d'Amèrica. És que Ullastret, senyor conseller, no està a Catalunya? És que no hi ha el Castell de la Suda a Tortosa? És que Pere Claver i Corberó, Sant Pere Claver, no nasqué a l'Urgell?

Però, encara que no fos així, cal situar la història pròpia en un context més general. Sembla que tinguin una concepció mil·lenarista que els porta a creure que la història del món i de Catalunya comença amb els carolingis. Per tenir una perspectiva universal, des d'un punt de vista català, no cal inventar res de nou; seria bo recordar l'excel·lent llibre titulat *Història per a nois i noies*, que van escriure l'any 1936, però que pel seu valor ha estat recentment publicat, de Vicenç Vives, Enric Bagué, il·lustrat per en Josep Obiols, on em sembla que es reuneixen magníficament una perspectiva nacionalista d'exposició de la història universal i també de pedagogia.

Finalment, voldria parlar del tema de les activitats alternatives a la religió. Una vegada més insisteixo, senyor conseller, que no tracto d'un tema competencial. Digui el que digui el Decret bàsic sobre ensenyaments mínims, lamento que en un país com Catalunya, que jo penso que ha tingut una tradició de pensament liberal, tradició que penso que inclou una part molt important dels creients, s'hagi adoptat una solució reaccionària que no té en compte l'interès dels nois i noies de Catalunya, sinó els interessos de la Conferència Episcopal Espanyola.

Deixem-nos d'interpretacions subjectives i, si m'ho permeten, llegiré breument només els titulars per situar la història, que és el que s'ha debatut, que és el que es volia. 2 de març de 1991; el titular és: «*El estudio asistido como alternativa a la religión no agrada a los obispos. El secretario de la Conferencia Episcopal...*», etcètera, etcètera, i a sota diu: «*Esta solución no es del agrado del episcopado, que sigue prefiriendo la ética*», o sigui, una assignatura alternativa a la religió. 3 de març de 1991: «*Los obispos piden que la religión sea una asignatura fundamental.*» Mirarem ara què passa a Catalunya. 27 de setembre de 1992; el titular diu: «*La Generalitat salva la clase de doctrina católica con una alternativa de contenido similar.*» Penso que l'expressió té la seva substància i val la pena, potser, repetir-la; és a dir, no es tracta de què passa amb els nois i noies que fan religió o el que passa amb els nois i noies que no fan religió; la qüestió, em sembla que aquest diari l'ha encertat: «*La Generalitat salva la clase de doctrina católica con una alternativa de contenido similar*», i a sota diu: «*Los alumnos catalanes podrán optar entre religión católica y cultura religiosa.*» L'última cita és d'*El Observador*; dic això no per fer propaganda de cap diari sinó perquè no pensin que es tracta d'un diari hostil al Govern de Convergència i Unió.

Bé, jo penso que hi ha una cosa molt curiosa, que ja no és la religió que ens salva a nosaltres sinó nosaltres que hem de salvar la religió posant-hi una assignatura alternativa. Si l'alternativa fossin les activitats d'estudi assistit, sembla que hi ha la consciència que la religió no tindria èxit. Jo penso, senyor conseller, que valdria la pena de proposar-nos dues coses: primer, respectar la llibertat i els interessos dels nois i noies de Catalunya, i segon, siguem, senyor conseller, optimistes respecte a la religió. La religió és atractiva i pot entrar sense calçador.

Bé, una última paraula sobre la religió; és a dir, jo no estic en contra, senyor conseller, de la cultura religiosa, però aquells coneixements de cultura religiosa que es consideressin necessaris per a tots els nois i noies de Catalunya s'han d'impartir per a tots, no en una classe alternativa: a la classe de ciències socials i per un professor homologat pel Departament d'Ensenyament. La religió *light* que han posat vostès com a alternativa és una cultura de fons catòlic i moltes vegades —jo diria— molt particu-

larista. Per exemple, s'han de saber temes que potser, doncs, no són tant importants en la tradició cultural com la divisió eclesiàstica de Catalunya, i en canvi es poden, segons aquests objectius terminals i temes, ignorar coses que s'han demostrat tan importants com la Conferència Episcopal Espanyola i potser fins i tot la Bíblia.

Gràcies, senyor president, i perdoni si m'he allargat una mica.

El Sr. PRESIDENT: S'ha allargat, sí. Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor president, jo li pregaria que em concedís un minut de paraula abans de contestar al senyor Cadevall per unes al·lusions en la intervenció anterior de la diputada senyora Torrent.

Bé, la diputada senyora Torrent —entre altres coses que ja li ha contestat, naturalment, el meu col·lega de Benestar Social— ha dit que el mapa escolar de Catalunya no havia estat aprovat, no havia estat aprovat, o dictaminat en contra —ha dit exactament, perquè m'ho he anotat. Suposo que vol dir pel Consell Escolar de Catalunya. Senyora Torrent, això no és cert; el Consell Escolar de Catalunya —i m'és molt plaent de poder-ho declarar aquí, en aquesta cambra— no va dictaminar en contra del mapa escolar. Em diu el president en una carta: «Considero oportú fer-vos saber que, en la pràctica d'aquest Consell Escolar de Catalunya, quan el projecte de normativa queda dictaminat pel Consell, si no inclou específicament un text que el desestimi, s'entén que s'accepta, bàsicament, el projecte normatiu, i com és lògic s'estima que cal millorar-lo i/o contemplar el sentit que indica el nostre dictamen.» No és certa, doncs, la declaració que després determinats membres del Consell i un determinat sindicat van fer, assegurant que el mapa havia estat dictaminat en contra, vull dir no favorablement.

Gràcies, senyor president.

Passo ara al que em porta a la tribuna, que és contestar a la interpellació del senyor Cadevall. El senyor Cadevall, amb un estil, altrament, que agraeixo, ha fet una exposició dels seus punts de vista sobre la disposició curricular que ha estat curosament elaborada per part del Departament que jo m'honoro a presidir. Aquesta és una tasca, senyor Cadevall, que no ha estat fàcil. Jo no li diré que sigui una tasca que sigui perfecta en el seu producte final —jo entenc que no hi ha res absolutament perfecte en aquest món—, però sí que és una tasca feta per un conjunt de professionals de l'ensenyament que hi han dedicat anys, i a més a més és un currículum que, veritablement, ha estat, com sap el senyor Cadevall, jutjat després favorablement en l'estudi que ulteriorment es va fer sobre els centres experimentals del currículum. I es basa, sense cap mena de dubtes, en la rica tradició pedagògica catalana, que no té un color polític determinat, com sap el senyor Cadevall tan bé jo, i en l'elaboració d'aquest currículum hi ha intervingut gent —no cal que li ho digui— de totes les tendències, però totes interessades pel tema de la necessitat de fer un currículum que realment fos el que necessitem per a Catalunya.

Per mi és molt important de poder dir, senyor Cadevall, que per primera vegada Catalunya disposa, gràcies al desplegament dels principis bàsics de la LOGSE que han pogut fer, d'un currículum propi, d'un disseny curricular propi, i que té un enfocament propi i que aprofundeix en la identitat catalana amb una

metodologia oberta que pretén la col·laboració i la participació dels sectors implicats: família, escola i municipi, en el projecte educatiu dels centres. I que tot això està, senyor Cadevall —això suposo que no ho discutirà—, al servei d'una escola integrada i creativa.

Aleshores el senyor Cadevall s'ha dedicat a parlar, bàsicament, de tres temes —més de tres temes, al final ha parlat de tres temes: abans li contestaré una altra cosa. Ha parlat del tema de la complexitat del currículum en l'ensenyament secundari obligatori i del fet que condiciona molt l'activitat dels centres. Senyor Cadevall, jo li vull dir —a títol d'exemple— que tant a l'ensenyament primari com a l'ensenyament secundari l'autonomia dels centres, tot i la modificació del Decret a què ell s'ha referit finalment, és molt més gran a Catalunya que no pas en el territori MEC. Li diré, per exemple, que pel que fa al cicle inicial de l'ensenyament primari el temps de disposició del centre és de tres hores setmanals i en el cicle mitjà i superior de dues hores setmanals, mentre que en el territori MEC aquest temps és nul, no hi ha disponibilitat lliure.

I pel que fa a l'ensenyament secundari obligatori —que és al que vostè s'ha referit concretament—, en el cicle inicial el temps d'optativitat és de 15 crèdits, que responen a set hores i mitja setmanals, mentre que en el MEC no hi ha horari establert, i que en el cicle superior, de catorze a setze anys, nosaltres donem 21 crèdits, que són deu hores i mitja setmanals, contra sis hores que dona el Ministeri en el seu territori. No hi ha dubte, doncs, que nosaltres hem respectat en tot allò que ha estat possible la llibertat del centre i el fet que cada centre pugui introduir les matisacions, les modulacions que estimi necessàries en l'ensenyament, tant primari com secundari.

Després —és el que deia abans—, després ha entrat en una sèrie de temes que són bàsicament tres, senyor Cadevall; tres temes, el de la llengua, el de la història i el de la religió, dels quals vostè n'ha parlat a bastament. Vostè n'ha parlat a bastament, un determinat diari en va parlar a bastament en un moment determinat i no va ser fins després que vostè en parlés, i després aquest diari filtrés —suposo— una informació que no sé d'on va venir, que el Ministeri —que consti, amb tot el respecte per la nostra autonomia— va fer unes observacions sobre aquests tres temes que vostè ha anunciat: el de la llengua, el de la història i el de la religió.

En aquest sentit li vull dir que, a part del requeriment formal, hi ha hagut una sèrie de converses entre la gent del Ministeri i la gent del Departament, i molt especialment entre el Ministre senyor Rubalcaba, amb qui m'uneix una gran cordialitat, i jo mateix; i que el Govern de la Generalitat va respondre a les al·legacions que havia fet en el sentit següent. Diu la resposta —i tradueixo del castellà— que el Govern de la Generalitat va donar al Ministeri: «La interpretació que l'escrit del requeriment es fa d'allò disposat als decrets 95 i 96 del 92, de 28 d'abril, no s'ajusta pròpiament al veritable sentit d'aquestes disposicions, atès que amb elles la Generalitat de Catalunya de cap manera ha pretès desconèixer ni alterar els ensenyaments mínims ni els aspectes bàsics continguts a la Llei orgànica 1/90, d'ordenació general del sistema educatiu, ni en els reials decrets que els despleguen. No obstant això, atès que determinats aspectes dels decrets objecte del requeriment són susceptibles de ser redactats de forma que el tenor dels seus mandats no pugui donar lloc a equívocs de cap mena, el Govern de la Genera-

litat de Catalunya ha acordat atendre el requeriment format pel Govern de l'Estat», etcètera, etcètera. Aleshores, en aquest esperit, el Decret quart a què vostè fa referència matisa algunes de les afirmacions que es feien en els primers decrets de desplegament curricular. En aquest sentit.

Vostè parla de la llengua; vostè entén que la llengua..., que l'horari de la llengua és insuficient i es felicita de l'afegit que hi hem fet. Molt bé, segurament això és un avantatge i, evidentment, això no ho discutirem. Vostè em pregunta qui donarà les classes de l'estructura lingüística. Qualsevol professor, senyor Magí Cadevall, qualsevol professor que sigui capaç d'explicar català o sigui capaç d'explicar castellà, evidentment, pot donar les nocions que siguin necessàries de l'estructura lingüística.

Jo estic d'acord també amb vostè en un altre tema, i és que els nostres nois i noies no saben prou llengua. No em refereixo ara al català i el castellà, em refereixo en general, tal com feia vostè també. I segurament aquest és un sector de l'ensenyament on caldria insistir-hi encara més. Moltes vegades ens trobem que una redacció o, fins i tot, una exposició oral d'un noi que acaba el batxillerat —i jo que, com el senyor Cadevall, he estat professor universitari i he vist moltes vegades exàmens escrits amb disbarats absolutament increïbles—, no hi ha dubte —ho repeteixo— que segurament caldria insistir més en aquest tema.

Després el senyor Cadevall parla del tema de la història i de les ciències socials, i entén que no es respecta l'equilibri entre els diversos tipus de la història. Miri, repeteixo que aquesta és una coincidència que ha tingut vostè, que ha tingut una determinada publicació diària i que ha tingut el Ministeri, però jo li contestaré també amb un altre plantejament que feia un diari, l'*Avui*, no fa gaires dies, en una columna del qual s'explicava el tema sobre on s'havia de centrar la història, i deia que això de centrar la història era com un *zoom* d'un màquina fotogràfica. És a dir, la història no es pot destriar l'una de l'altra. Una cosa és la història del nostre poble; una altra, la història de la nostra comarca; una altra, la història de la nostra nació; una altra, la història de l'Estat; una altra, la història d'Europa; una altra, la història del món. Sense cap mena de dubtes això és així.

El que cal és centrar l'enfocament, moure el *zoom*, de manera que sigui allà on creiem que és més important insistir, que estigui en primer pla. Nosaltres, que som nacionalistes, evidentment, senyor Cadevall, entenem que la història que s'ha d'ensenyar a casa nostra és fonamentalment la història de Catalunya; en el context que calgui, no cal dir, però amb el *zoom* centrat a Catalunya. Aquesta és l'explicació, de tot allò que nosaltres hem dit i que, a més a més, es manté en els decrets exactament de la mateixa manera que estava i en els annexos de la mateixa manera que estava al començament.

I, finalment, el senyor Cadevall insisteix altra vegada en un tema que ell i altres diputats del grup socialista han explicat moltes vegades aquí. Les alternatives a la religió. Senyor Cadevall, vostè, com altres companys seus, un d'ells ja dissortadament desaparegut, s'han entestat molt a fer-me a mi una mena d'agent de la Conferència Episcopal Espanyola o catalana. Res més lluny de la veritat, senyor Cadevall, la Conferència Episcopal Espanyola a mi no se m'ha dirigit mai, i amb els bisbes catalans hi estic en excel·lents relacions, però li dono la meua paraula que mai cap dels membres de la Conferència Episcopal Catalana m'ha parlat d'aquest tema, ni jo he anat a consultar res.

Nosaltres entenem —ho dic una vegada més, senyor Cadevall— que la cultura religiosa és un tema important, que és molt difícil donar la idea de què és el món i la història desconeixent els elements de cultura religiosa i que, per tant, nosaltres hem posat com a alternativa a la religió aquesta activitat. Aquesta activitat que nosaltres creiem que valia la pena avaluar, que el Ministeri en el seu requeriment ens diu que no l'avaluem; d'acord que no havia d'entrar en el còmput global, però pensàvem que valia la pena avaluar-la. El Ministeri no vol que l'avaluem, nosaltres no hi estem d'acord, però com que si no fèiem el que ens indicava el Ministeri, en aquest sentit, ens posaven un recurs d'inconstitucionalitat i tots els nostres decrets quedaven penjats, vam estimar oportú accedir al requeriment del Ministeri i fer aquest aclariment.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica, el senyor...

(*La Sra. Torrent demana per parlar.*) Li donaré la paraula després, per no trencar el curs de la interpellació.

Senyor Cadevall, té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats; si em permet una molt breu referència, perquè també lliga amb el tema que estem parlant: el Consell Escolar i els seus informes, que poden ser sobre el currículum o sobre el mapa escolar. Sobre el mapa escolar, senyor conseller, el que diu l'informe del Consell Escolar de Catalunya és que hi falten pràcticament la meitat de coses, entre altres coses, coses tan importants, segons el president senyor Pujol, com la formació professional. A més a més, diu que quan el Consell Executiu, l'Administració hagi completat el mapa on hi falta la meitat de coses —dic la meitat, perquè diu les coses que hi ha i les que hi falten i el senyor conseller sap que són meitat i meitat—, diu que quan hagi completat les que hi falten, que retornin el Projecte al Consell Escolar de Catalunya. Si això no és una desautorització, senyor conseller, ja m'explicarà què és.

Bé, respecte al que ha dit que hi han treballat molts professionals. D'acord, senyor conseller, no ho nego, però jo penso que no hi ha hagut prou diàleg, i dic que a mi em semblava que no hi havia una continuïtat pedagògica entre primària i secundària, que es fan servir criteris diferents i que és cert que hi havia un llibre sobre experimentació de la reforma, però que l'havíem reclamat moltes vegades —la senyora Dolors Torrent, per exemple, des del Parlament—, que va arribar tard i jo penso que no se n'ha fet cas, perquè, entre altres coses, aquell llibre diu que l'experimentació feta a Catalunya era difícilment generalitzable a tots els col·legis; o almenys vull dir que s'haurien de donar molts i molts mitjans. Per tant, jo no discuteixo ni la bona intenció d'aquests professionals, ni de la conselleria, dic que el resultat em sembla defectuós.

Respecte a l'autonomia dels centres, estem d'acord que en els primers articles els decrets en parlen i, en teoria, ho reconeixen, però jo dic que tenen un model contradictori i per això dic que està mal fet, que donen una màxima opció —podríem dir— respecte a les alternatives. L'horari no establert, sobre això fins i tot a la secundària no donen cap indicació, no es pot saber, per exemple, què és un model pràcticament de crèdit variable. Potser penso, fins i tot, que hi ha un cert desordre i que, si no donen orientacions complementàries, pot portar al fracàs, però és

que la contradicció —sembla que dic una cosa contradictòria—, la contradicció, no és meua, és del projecte. I, en canvi, el que estic denunciant és que aquesta llibertat del centre versa només sobre el 25% de l'horari escolar, i contra tot l'esperit de la LOGSE, contra tot l'esperit de la pedagogia moderna, sobre l'altre 75% de l'horari, doncs, no hi ha absolutament —jo penso— cap opció, perquè fan uns objectius terminals massa tancats.

Altres temes que ha tocat el senyor conseller. Hi ha una cosa que són insinuacions que no acabo d'entendre. M'ha semblat entendre que vostè suggeria que les activitats del Ministeri eren d'aquesta manera: un diputat socialista parlava d'un tema, un cert diari se'n feia ressò i, llavors, el Ministeri procedia. Senyor conseller, jo penso que el Ministeri té els seus tècnics, que estudien en general, podríem dir, les coses que han d'estudiar, no crec que facin els seus estudis a partir dels diaris, ara, si vostè creu que el Ministeri i les administracions en general procedeixen d'aquesta forma, digui-ho clarament.

D'altra banda, les declaracions que hagués pogut fer jo, si alludia a algunes declaracions meues que vam fer en alguna roda de premsa, ens basàvem en els projectes d'ordenació dels estudis que estaven sotmesos a informe del Consell Escolar de Catalunya, i en el Consell Escolar de Catalunya hi ha persones que representen els sindicats, els municipis, etcètera, per tant tampoc és d'estranyar a ningú que hi puguem tenir accés i hi puguem emetre la nostra opinió, a l'inrevés, jo crec que és una llàstima que no s'hagués informat els parlamentaris amb tot detall, paral·lelament al Consell Escolar de Catalunya, què es proposava en aquests decrets d'ordenació.

Bé, una altra cosa que m'ha cridat l'atenció és que en llegir com ha llegit la introducció del Decret que corregeix, no sé si haurà notat que una frase —suposo que sí, si ho ha llegit— diu: «Bé, hi havia coses que es podien interpretar equívocament i s'han matisat.» Senyor conseller, augmentar setanta hores de llengua, durant quatre anys, a l'educació infantil no és desfer un equívoc. Jo aquest any estic donant un curs de doctorat, el començaré la setmana que ve, que consta de quaranta hores. Per tant, setanta hores, jo crec que és una unitat important, no és una matisació.

Bé, finalment, respecte a la història. Miri, estem d'acord que s'ha de partir de Catalunya, fins i tot més, potser s'ha de partir del contorn immediat. Jo, del que em queixava, senyor conseller, és que la que presenten, almenys en els objectius terminals, no és una història científica, sigui perquè tenen un concepte equivocat d'objectius terminals, sigui perquè realment han redactat malament aquests objectius terminals i no hi figura el marc espanyol i universal, que és absolutament necessari per entendre la història de Catalunya. És clar, i li preguntaria: es pensa això canviar d'alguna manera, equilibrar aquests objectius terminals a través d'algunes instruccions, etcètera?

Finalment, el tema de la Conferència Episcopal. Jo, senyor conseller, no puc saber les seves intencions subjectives i crec totalment el que em diu, ara, aquí hi ha un fet objectiu, que la Conferència Episcopal Espanyola ha jugat fort en aquest tema, i que l'única administració que li ha fet cas és el Govern de Convergència i Unió de Catalunya. Això és un fet innegable.

I, finalment, bé jo voldria, malgrat tot, fer una crida a l'esperança. Penso que les editorials i penso que els professors de Catalunya corregiran aquests defectes del disseny curricular, dels plans d'estudis que ha elaborat la Generalitat, però això és in-

vertir una mica l'ordre de valors. Aquest disseny hauria de servir per animar, per orientar els educadors de Catalunya, i no, com em temo que passarà una mica, al revés. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president.

Primer punt: mapa escolar. Repeteixo el que he dit abans. Si el senyor Cadevall ha llegit el mapa escolar, sap que en el seu pròleg es diu que hi ha una sèrie de mancances, una de les quals, importantíssima, que ell ha assenyalat, és la formació professional. Per què no hi és? Estem esperant que el Ministeri d'Educació i Ciència, que és el que té competències, dictamiï sobre les famílies professionals que hi ha d'haver. Tema en el qual hi estem realment imbricats, atès que nosaltres, en col·laboració amb altres comunitats autònomes i amb el mateix Ministeri, estem treballant en la programació de determinats mòduls. Evidentment, no em demani que jo m'anticipi al Ministeri, aleshores em criticaria, senyor Cadevall. Ja ho sé que falta això, i falta la música i falta l'educació especial, i falten tota una sèrie de coses, però això ho diu el pròleg del mapa escolar, senyor Cadevall, que vostè, pel que veig, no s'ha llegit.

Segon punt, jo estic d'acord que hi ha d'haver un diàleg, i m'agrada tenir aquest amb vostè. Vostè troba que en línies generals el currículum que hem elaborat és defectuós, jo entenc que no, ja li he dit abans que perfecte en aquest món no hi ha res, que millorables sí que n'hi ha, i que, evidentment, el que cal és desplegar. Hi ha uns decrets, hi ha uns annexos, hi ha una sèrie de volums que expliquen, exactament ha sortit —el senyor Cadevall el té, perquè s'ha repartit a les senyores i senyors diputats— el corresponent a l'educació primària, l'educació infantil, perdó, i estem ara preparant el de l'educació primària, que sortirà dintre la segona quinzena d'aquest mes. I més endavant sortiran tots els materials curriculars que explicaran amb detall, i que desfaran tota mena d'equívocs sobre com s'han d'aplicar les directrius assenyalades en els decrets curriculars.

Altrament, jo no he fet cap insinuació sobre les relacions que hi puguin haver entre el partit al qual vostè pertany i el Ministeri. Jo he anotat unes coincidències, que no és la primera vegada que es donen, senyor Cadevall, però en aquest cas són òbvies. En pocs dies de diferència, primer es produeix una filtració periodística on diu què està malament, d'acord amb la suposada normativa vigent dels nostres decrets; vostès se'n fan ressò en aquesta cambra, i en determinades declaracions i —fil per randa— els tres temes, després, són els que figuren en el requeriment del Ministeri. És possiblement una coincidència, jo no dic que no, però això és tal com van anar les coses, i estic disposat a demostrar-ho, i el senyor Magí Cadevall, si no em creu, i estic segur que sí que em creu, perquè ja ho sap.

Finalment, ell ha parlat que jo havia llegit la introducció del Decret. Jo no he llegit la introducció del Decret, senyor Cadevall, jo he llegit la introducció de la resposta del Govern de la Generalitat al requeriment del Ministeri. I és en aquest sentit que s'han d'interpretar aquelles paraules, no com que figuren a la introducció del Decret, sinó com l'explicació que es dona al Ministeri.

Altrament, vostè diu que setanta hores de llengua més hi fan favor. Jo li dic que segurament sí, ja li he dit quins eren els

meus dubtes sobre si formem bé o no formem bé els nostres nois i noies en aquest sentit, però sí que li vull dir que nosaltres donàvem una interpretació: la interpretació és que aquestes setanta hores es podien comptar per al català i per al castellà, perquè de fet l'estructura no és pas gaire diferent. Com que hi havia l'equívoc que pogués no interpretar-se d'aquesta manera, hi hem posat setanta hores més d'aquest tema.

I, bé, ja no li parlaré més de la Conferència Episcopal, és un tema que ja el trobo, si vol que li digui la veritat, avorrit. La història, vostè entén que no és científica, jo entenc que sí, que hi figura la història de Catalunya, expressada clarament dintre el marc de l'Estat i d'Europa, de tota manera, jo també li puc assegurar, al senyor Cadevall, que en les instruccions i els materials curriculars que sortiran sobre aquest tema, em sembla que quedarà aclarit qualsevol dubte que, en aquest sentit, pogués tenir el senyor Cadevall i, jo també, finalment, acabo acceptant i fent-me ressò de la crida a l'esperança que he fet. Jo estic segur, senyor Cadevall, que amb l'esforç de tots, del Govern, però també de l'oposició, aconseguirem que veritablement l'ensenyament a Catalunya millori i s'expliqui als infants i als nois i noies de Catalunya allò que sigui més útil per a la seva formació ulterior.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Cadevall, per què demana la paraula?

El Sr. CADEVALL: Per contradiccions, senyor conseller, claríssimes.

El Sr. PRESIDENT: Oh, és que en una interpellació, per definició, hi ha contradicció.

El Sr. CADEVALL: No. No em refereixo a polítiques, sinó sobre coses de fet, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Formuli-la en un minut.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, ho intentaré. El senyor conseller ha afirmat que no havia llegit el mapa escolar. Senyor conseller, jo l'he llegit malament, potser, però evidentment, perquè l'he llegit precisament li puc afirmar que en el mapa escolar només posa el nombre d'alumnes i aules, i previsió de construccions que s'han de fer i transport i, per tant, que el mapa de les especialitats o disseny d'especialitats no importa. Tampoc coneixia vostè els decrets de batxillerat, perquè no s'havien fet i, malgrat tot, es fan les previsions de batxillerat. A més a més, senyor conseller, de memòria li puc dir, perquè no digui que no ho he llegit, que a la pàgina 9 fan unes previsions..., parlen d'una taxa d'escolaritat que atribueixen a secundària i en la pàgina següent l'atribueixen al batxillerat. Per tant, tot i que també havia llegit això que diu, que després farien la formació professional, hi ha serioses confusions.

La segona cosa és protestar per la insinuació que ha fet que nosaltres —podríem dir— estàvem provocant recursos del Ministeri. Jo penso, senyor conseller, que més aviat hem aturat alguns recursos.

I, finalment, respecte a la possible equivocació que he comès de si les paraules eren del Decret o no, doncs són del Decret, senyor conseller, li llegiré textualment, el Decret diu: «Determinats aspectes dels decrets...»

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CADEVALL: «...del requeriment són susceptibles de ser modificats de manera que la seva interpretació no pugui donar lloc a equívocs, quant al correcte encaix d'aquestes disposi-

cions en l'ordre competencial vigent.» Probablement no té res d'estrany que la contesta del Govern coincideixi amb l'exposició de motius del Decret. Però, perdoni, si he entès malament les seves paraules.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall; però, vostè, que coneix el Reglament, com coneix moltes altres coses, ha fet una magnífica exhibició del que no són contradiccions en el sentit reglamentari. De manera que el president, una vegada més, ha donat proves de la seva tolerància.

(La senyora Torrent demana per parlar.)

La senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, dir el següent: quan ha parlat en el torn de rèplica al senyor Magí Cadevall el conseller senyor Laporte, jo m'he sentit alludida i crec que tinc dret a la rèplica.

De tota manera, ha parlat el senyor Magí Cadevall i jo m'he sentit representada pel senyor Magí Cadevall en el que li ha contestat respecte al Consell Escolar de Catalunya. Però, després ha tornat a parlar el conseller Laporte i em sembla a mi que desvirtuar que l'informe del Consell Escolar és realment negatiu respecte al Mapa escolar, em sembla que no és seriós, no només pel que ha dit el senyor Magí Cadevall sobre el tema de la formació professional, sinó pel tema..., d'altres temes com l'educació d'adults o com l'educació especial.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Recordaria... Gràcies, senyora Torrent. Però recordaria a la cambra i als diputats que aquí estan presents que les contradiccions és quan es posa en boca d'un diputat quelcom que no ha dit; aquestes són les contradiccions tècnicament.

(Remor de veus.)

Silenci, que ningú li ha donat la paraula.

El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Només contestaré amb una cosa: senyor Cadevall, senyora Torrent, si s'han llegit el Mapa escolar, no l'han entès, perquè en el seu pròleg diu específicament els motius pels quals no hi ha el mapa de la formació professional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política teatral, que formularà el diputat senyor Ernest Benach, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política teatral

El Sr. BENACH: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya abans de plantejar aquesta interpellació havia realitzat un seguit de preguntes per escrit referents a diverses qüestions relacionades amb el món del teatre. Aquestes preguntes eren: Com està el Pla d'infraestructures teatrals? Quina quantitat s'atorga als grups de teatre comarcals en concepte d'ajut a les seves obres? I quins són els costos de les produccions teatrals pròpies o en què participa la Generalitat de Catalunya?

Amb aquestes preguntes el nostre Grup no es plantejava altra cosa que intentar endevinar, intentar esbrinar per quins ca-

mins s'adreçava la política teatral de la Generalitat. Haig de dir també d'entrada que, tot i les respostes del conseller de Cultura, respostes que, val a dir, eren absolutament correctes, no vam aclarir res en absolut. I no ho vam aclarir perquè, quan intentàvem plantejar una mínima anàlisi econòmica, ens trobàvem que les respostes plantejades no eren gens concretes. Els lleigeixo, per exemple, una resposta que se'ns va adreçar: «En aquest sentit s'informa a l'illustre senyor diputat que les quantitats que s'atorguin en concepte d'ajut a la producció artística de grups de teatre dependran de les sollicituds que en aquest sentit adreixin aquests grups i de la resolució que aniran a càrrec de les partides 07.03.», etcètera. En definitiva, quatre partides del pressupost vigent.

Probablement, això ens va decidir, ens va acabar de decidir a presentar aquesta interpellació que avui substanciem. Parlar, doncs, de teatre serà l'objectiu dels propers minuts, tot i que en aquesta cambra se n'ha parlat relativament poc, de teatre. Li dic això perquè indubtablement el teatre ha estat, és i confiïm que serà un dels puntals importants de la cultura catalana, un dels valors a cuidar d'una manera més especial. Evidentment, tractar de teatre vol dir parlar de moltes coses; vol dir parlar de grans conceptes. És obligatori esmentar-los tots perquè estan interrelacionats. Fent un exercici important de concreció hem fixat els següents grans temes que entenem que necessiten una anàlisi profunda, cosa difícil de fer ara i aquí, i sobretot, una rigurosa reflexió.

Els grans temes proposats són: en primer lloc, les infraestructures; en segon lloc, la difusió, per tant, tots aquells temes que poden anar més o menys relacionats amb el públic; en tercer lloc, la creació, i, en quart lloc i vinculat també amb aquest, tot el que afecta la professió —les companyies, els actors, directors, etcètera. Són, com es pot veure, quatre grans temes absolutament interrelacionats.

Comencem, doncs, amb les infraestructures. En la interpellació feta per l'illustre diputat Ignasi Riera en l'anterior legislatura ja s'interessava per com estava la infraestructura de locals teatrals a Catalunya, que s'havia signat, per cert, arran del difunt Pacte cultural. Es preguntava aleshores: «quants d'aquests teatres d'arreu de Catalunya reuneixen les mínimes condicions per fer teatre amb el concepte actual de teatre?»

Com deia a l'inici d'aquesta interpellació, nosaltres també ens vàrem interessar pel Pla d'infraestructures teatrals en forma de pregunta escrita, en aquest cas. La resposta que ens va donar la Conselleria va ser que hi havia tot un seguit de teatres, en els quals la Generalitat havia participat, que ja estaven acabats, com podien ser Figueres, l'Hospitalet, Mataró, Mollet, Reus, Sabadell, Sant Feliu de Guíxols, Terrassa, Vilanova i la Geltrú, i que estaven condicionats d'acord amb aquest Pla de teatres, i que el Departament de Cultura intervenia en altres divuit teatres corresponents a tot un seguit de localitats: Badalona, Balaguer, Berga, la Bisbal d'Empordà, Cervera, Girona, Granollers, Igualada, Olot, Palafrugell, Ripoll, Rubí, Sant Cugat, Santa Coloma de Gramenet, Tàrraga, Tortosa, Vic i Vilafranca del Penedès.

És evident, és evident —i això ho reconeixem— que crear un circuit de teatres amb infraestructures adequades és una feina d'anys, és una feina llarga, costosa; però, referent a les infraestructures, referent a aquest tema, hi ha dues consideracions que voldríem fer-los, concretament una pregunta i una remarca.

La pregunta: en tot el Pla d'adequació de teatres té previst la Generalitat, el Departament de Cultura, invertir també d'una manera racional i coherent en el que són els equipaments teatrals, és a dir, no només arreglar parets i sales, sinó pensar també en tot allò que necessita un teatre, que el complementa, però que també és indispensable? Abans he parlat d'interrelació; fixem-nos: si hi ha bons teatres i bones infraestructures és molt més fàcil crear circuits; per tant, és més fàcil abaratir costos de les produccions; és més fàcil per als actors, per a la professió en general poder tenir més feina; és més probable, fins i tot, que hi hagi més públic, etcètera. I no es tracta ara de fer cap conte de la lletera, ni molt menys, en som conscients; en tot cas, del que sí que es tracta és d'apaivagar els dubtes que molts tenim i, probablement, molts professionals del sector tenen, sobretot pel que fa referència especialment al futur del teatre en el nostre país.

La remarca —he dit una pregunta i una remarca; doncs ara ve la remarca—: ha observat, honorable conseller, que les comarques del sud del principat..., en la seva resposta només hem parlat del teatre acabat de Reus, que suposem que deu ser el Teatre Fortuny, i del projecte de Tortosa, també del de Santa Coloma de Queralt, tot i que per divisió administrativa això seria província de Tarragona, però, evidentment, per relació sembla que estigui més relacionat amb el centre. Tant se val, en tot cas, tres. Això és poc, molt poc, per a una zona del país en què les seves perspectives de futur, com s'ha sentit molt en aquests darrers dies, passen pel sector serveis o, en tot cas, passen també pel sector serveis. Evidentment la cultura i el teatre, per tant i en conseqüència, han de formar part d'aquesta oferta. No ho sabem; i en tot cas ens agradaria saber si el Departament de Cultura té noves previsions.

Hem parlat d'infraestructures; tot i que podríem haver estat molt més extensos parlant-ne, haurem de parlar de difusió, haurem de parlar de públic. Permetin-me que els lleigeixi un paràgraf d'un article de Lluís Bonet i Josep Pla, que fa referència a aquestes qüestions i que està publicat, precisament, en la revista *Cultura* el mes d'octubre de l'any 90, és a dir, fa dos anys, exactament fa dos anys: «No existeix un públic habitual que segueixi el conjunt de l'activitat dramàtica de la ciutat. Ben pocs teatres poden presumir de tenir un públic fidel i en cap cas un públic que garanteixi un mínim d'assistència als seus espectacles. Els esforços per crear afició i nou públic, tant a través de les campanyes de les escoles com amb programacions dissenyades específicament per aconseguir-ho, no han donat fins ara fruits tangibles. Segurament calen actuacions de formació i de promoció de la pràctica i de l'*amateurisme* teatral per complementar les campanyes de difusió. Malauradament les administracions públiques acostumen a centrar la major part dels seus esforços en la difusió i això no és suficient ni per crear nou públic ni per ajudar els grups que s'inicien.

»El paper del sector públic no és fàcil; respostes que podien semblar clares fa uns anys avui no ho són. En política cultural cal anar adaptant constantment les intervencions al desenvolupament social, tecnològic, econòmic i polític de la societat. La creativitat del nostre teatre —i no cal aquí resseguir els èxits de moltes companyies catalanes d'arreu del món— és una de les senyes d'identitat cultural d'aquest país pel que significa de presència activa i d'avantguarda en el panorama escènic europeu. Tanmateix, la pèrdua de competitivitat envers altres tipus

d'espectacles àudio-visuals pot portar equivocadament a una política defensiva o proteccionista.»

Evidentment, hem volgut reproduir textualment l'article en qüestió perquè entenem que, tot i estar escrit l'octubre de l'any 90, és plenament vigent l'octubre de l'any 92, la qual cosa entenem que és important i que ens ha de fer reflexionar.

Parlem, continuem parlant de públic, en tot cas. Hauríem de fer també esment de les relacions entre el seu Departament, el Departament de Cultura i la Xarxa de teatres públics. Tot repassant —justet— els Pressupostos de l'any que ve, els del 93, pràcticament només he tingut temps de mirar la partida 461.01, que és difusió i promoció cultural en corporacions locals, que l'any 92 era de 43.410.000 pessetes; per a l'any 93 serà de 44.080.500 pessetes. En tot cas, entenem que és una partida clarament insuficient.

Cal reconèixer, probablement, que la Xarxa de teatres públics està en hores baixes i ho lamentem profundament; caldria que els ajuntaments que en formen part fessin un esforç important per no defallir en aquest interessant projecte que era —i encara entenem que pot ser— la xarxa de teatres públics de Catalunya. Paralelament a aquest esforç, cal que el seu Departament també col·labori i també s'hi bregui. En tot cas, entenem que l'aposta feta pel Departament en aquest camp és massa baixa. Insisteixo que la xarxa de teatres públics..., i evidentment no és una reflexió que s'hagi de fer el Departament de Cultura, és una reflexió que potser altres membres d'aquesta cambra també s'haurien de fer.

Creació i professió són els dos aspectes que hem apuntat darrers i que encara hem de contrastar; tots dos van molt relacionats. Permeti'm, senyor conseller, una reflexió prèvia, una reflexió que —n'estic segur— vostè també s'ha fet. Els grans grups de teatre català, amb honorables excepcions —ho remarco: amb honorables excepcions— fan teatre, el teatre anomenat gestual. Probablement el teatre d'avui és conegut a fora en dos vessants importants: el teatre gestual, com deia —Comediants, Fura dels Baus, Tricicle, etcètera— i el teatre musical, és a dir, la comèdia musical, on el més clar exponent és Dagoll-Dagom.

Fixi's en un detall important: l'ús que fan aquests grups del català és mínim. Bé, matisem-ho, en tot cas: els primers, pràcticament no el necessiten; els segons, aquí l'utilitzen, però quan han de sortir i, evidentment, tenen un mercat espanyol, no tenen cap problema a presentar els muntatges en espanyol, traduïts. I atenció, en tot cas, vull que quedi clar i que no es malinterpreti que no estem qüestionant el que fan aquests grups, en absolut; fins i tot podríem estar d'acord o trobar la seva política encertada. Però des del punt de vista de país entenem que el teatre en català té mancances. No oblidem que l'1 de gener del 93 som a Europa i hi som per a moltes coses, però per al teatre també; aquí podrà venir tothom; i és bo que hi hagi una interrelació cultural. Però, atenció: cal tenir mecanismes de defensa adequats, i en aquest cas el català és una eina de garantia i continuïtat tant per als actors com per a la mateixa idiosincràcia del país. Aquesta és una reflexió urgent i entenem, a més a més, que la professió li agrairia profundament. Deixi'm matisar conseller —ja ara— que he dit que hi havia honorables excepcions que és just reconèixer; en tot cas, una cosa són les honorables excepcions i altra cosa la tònica general.

Bé, i evidentment —i amb aquest tema acabaria— hi ha tota la qüestió de la creació. Com he dit abans, o com he anat insi-

nuant, estem en un cercle, un cercle viciós que seria bo que es trenqués per alguna banda i en la qüestió de la creació no podem badar. És important que es donin les circumstàncies adequades per tal que la creació en aquest país no sigui una quimera; és important que hi hagi nous textos. Ens agradaria saber també què es fa, senyor conseller, des de la Conselleria, des del Departament de Cultura, per a la promoció de més textos teatrals en català. Ens agradaria que hi hagués noves possibilitats de muntatge, que és pogués brillar amb llum pròpia en aquest camp.

Hi ha un altre aspecte —encara que sigui molt ràpidament— que s'hauria de repassar, que és el d'esmentar alguns col·lectius teatrals, de grups de teatre a Catalunya.

Per una banda, ens trobem amb aquells col·lectius professionals, que, evidentment, són punts de referència de la política teatral. Tinc la sensació que, precisament, aquests grups, avui, a part de les ajudes que els pugui donar el seu Departament, tenen també la preocupació de les infraestructures que hem comentat abans —en definitiva, no altra cosa que rendibilitzar les seves produccions— i la creació.

Però hi ha altres grups al país, grups que conformen una base molt important. Grups que, de vegades, són semiprofessionals i que fan arribar el teatre a molts indrets del país, que, d'altra manera, aquests indrets no veurien teatre. Grups que són, probablement, els hereus d'aquell teatre independent català, base del que és l'actual teatre a Catalunya. Aquests grups, com per exemple podrien ser, doncs, el col·lectiu de teatre La Vitxeta, de Reus; el col·lectiu Trono Villegas, que és de Tarragona, i un llarg etcètera, tenen moltes dificultats —per no dir la impossibilitat— d'acollir-se als ajuts del seu Departament. És més, deixem la qüestió estrictament crematística; probablement, amb més diàleg per part del seu Departament, avui jo no els posaria com a exemple.

En fi, en deu minuts és molt difícil tractar un tema tan complex...

El Sr. PRESIDENT: Dotze i mig.

El Sr. BENACH: No som nosaltres qui hem d'indicar la política teatral del seu Departament, no és la nostra feina; en tot cas, el que sí que li demanem és compartir aquesta reflexió.

Són molts temes, i no hem parlat, per exemple, ni de teatre públic ni de teatre semipúblic, no hem parlat del Teatre Nacional ni de moltes altres qüestions. Suposo que en tindrem ocasió. Mentrestant, conseller, aquesta reflexió sobre el teatre català és una reflexió pendent i urgent. El diàleg, la reflexió, la previsió de futur, la planificació són urgents en el món del teatre; i això, en part, depèn de vostès.

Moltes gràcies, tolerant senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach.

Pel Consell Executiu i per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat. En primer lloc intentarem compartir amb vostè aquesta reflexió que ha fet, amb molt de gust —faltaria més— i, a més, amb molt d'interès.

En primer lloc, perquè em penso que, com vostè deia molt bé, probablement, moltes de les coses que vostè es pregunta tenen una formulació i tenen una resposta, i fins i tot li haig de dir que em sap greu que vostè no la conegui, vull dir... Per tant,

doncs, probablement, potser no han funcionat bé els mecanismes establerts, però, quan una persona com vostè té interès sobre aspectes tan importants —com nosaltres— com és el teatre, penso que val la pena que, si no és aquí, amb tota la nostra capacitat d'explicar les coses, ho farem amb molt de gust, i, si quedés incomplet, ho completaríem.

En primer lloc, perquè crec que s'ha fet molt, i, al mateix temps, perquè el teatre s'ho mereix. Vostè feia referència..., parlava de números. Per exemple, deia que algunes coses numèriques havien quedat poc clares, i vostè feia referència, precisament, a aquest número de la revista *Cultura*, que es va publicar l'any 90 i que té per títol «Intervenció pública i oferta teatral a Catalunya». Aquest és un dossier, un ampli dossier, en el qual em penso que queda clara i especificada qualsevol referència numèrica que pot haver-hi. És a dir, en una pàgina qualsevol posa «Subvencions a sales, milers de pessetes», i fa referència als darrers quatre anys. I d'aquí surten, pràcticament, moltes de les sales actualment obertes a Catalunya. Fa referència a l'any 86, 87, 88, 89, en alguns casos arriba fins al 90, i jo em penso que —quedaria, per tant, el 91, el 92; un any encara està en curs— aquestes són unes dades molt recents.

També a la Memòria del Departament de Cultura hi ha un abast d'informació sobre aquests punts. I, també, amb respostes que li vàrem donar, el remetíem —per ser més precisos i més exactes— a les partides concretes, en les quals hi figuren els diners que es destinen a cada una d'aquestes activitats.

De totes maneres, també ha sortit àmplia informació en una revista, que després m'hi referiré, també per a la seva tranquil·litat i perquè no l'hem feta nosaltres, sinó que és una revista que publica el Ministeri de Cultura, i que es refereix —la revista *El Público*, de contingut absolutament teatral—, en un número que va publicar el juliol i l'agost de l'any 1992, i que fa referències numèriques, quantitatives i qualitatives a la situació del teatre català, que ells mateixos qualifiquen de bona. Vostè també ho feia, i tots plegats estem satisfets i orgullosos de la qualitat —i, d'alguna forma, també de la quantitat— de la creació, de la creativitat cultural i de les persones que s'hi dediquen.

Vostè es referia al problema dels equipaments, dels equipaments culturals, i vostè hi feia una àmplia referència i em parlava d'una resposta que li havien donat en relació amb els teatres que, en col·laboració amb el Departament de Cultura, s'havien obert aquests darrers anys. Alguns, que s'havien obert; els altres, que estaven en obres... Jo, en canvi, n'hi afegiré uns altres, que són els que ho han sol·licitat durant aquest exercici 92-93.

Com vostè sap —em penso que això també el tranquil·litzarà; em sap greu que vostè no ho sabés i que, en tot cas, ara ens haguem de repetir les coses—, fa uns anys, el Departament de Cultura va presentar un pla de teatres. Aquest Pla de teatres pretenia, —i la lectura que vostè ha fet, d'alguna manera, demostra que s'ha aconseguit i que s'ha iniciat—, pretenia dotar d'una sala teatral, de teatre, totes les capçaleres de comarca i totes les poblacions de més de 15.000 habitants, de Catalunya, que ho requerissin i que ho necessitessin. I aquest Pla de teatres estableix..., hi ha una referència d'un mòdul de teatre, fet per un arquitecte prestigiós, que coneix bé el món del teatre, en el qual no només hi ha el teatre, sinó que també hi ha tots els elements imprescindibles perquè no sigui només les parets, sinó que hi hagi els equipaments necessaris. I estableix la participació de la Generalitat, en aquest cas, que són els costos establerts per a

aquest mòdul; és una tercera part, i les dues terceres parts correspondrien, probablement, una tercera part a l'ajuntament i una tercera part a les diputacions que s'hi adherissin. Aquest Pla de teatres té aquesta pretensió, com li estic dient, tan clara i tan precisa, que és, precisament, la de fer possible que les infraestructures culturals i, en aquest cas, teatrals, que es puguin aprofitar no només per a teatre, sinó que es puguin aprofitar també per a dansa, per a la cançó, per a altres activitats, estiguin a l'abast de les principals poblacions de Catalunya.

Això s'ha comunicat, i ho saben els ajuntaments i ho saben, no cal dir-ho, les capçaleres de comarques, i nosaltres estem oberts a això. I se n'ha parlat en molts d'aquests municipis. Prova d'això —i aquesta relació no sé si vostè la té— és que, precisament, i per a aquestes anualitats 92-93, han presentat proposta de col·laboració, amb la intenció d'iniciar obres: Amposta, Banyoles, les Borges Blanques, Cornellà de Llobregat, Falset, Manresa, Premià de Mar, Puigcerdà, Salt, Sant Adrià de Besòs, Santa Coloma de Farners, Sort, el Vendrell, Vielha e Mijaran. És a dir, que hi ha una..., que aquesta política, aquest Pla de teatre, aquesta política de creació d'infraestructures, jo crec que compleix aquests objectius. Nosaltres estem molt interessats que això es produeixi. El que s'ha aconseguit ja és una realitat, i estic convençut que durant aquests anys s'han dotat..., i, probablement, es faran més teatres a Catalunya que els que s'havien fet anys endarrere. Això no és cap mèrit, sinó que és, si més no, la voluntat de planificar, de proposar..., i que, amb col·laboració entre les administracions, es pugui dur a terme.

Vostè parlava... Primer, responc una mica els temes concrets, si me'n deixo alguns..., però, després, també li voldré fer algunes notes més generals, perquè em sabria greu que el que vostè em pregunta —el pro i el contra de la política teatral— jo no li definís, malgrat que fos breument, aquesta política teatral.

Després, parlava del problema de la difusió i parlava dels nous públics i parlava de la creativitat i parlava de la xarxa de teatres. Em sembla que es referia, en aquest àmbit de la difusió, a aquests aspectes.

Efectivament, vostè sap que una de les preocupacions que hem tingut, i em penso que des del primer moment que vaig aparèixer a la Conselleria —ho havia sigut també dels meus predecessors—, és d'incrementar el nombre de persones que tinguin accés a la cultura, el nombre de persones que vagi, en aquest cas, al teatre. I això ho he expressat de moltes maneres, ho he expressat públicament, però també hem tractat de fer-ho, de convertir-ho en una realitat. Aleshores, moltes de les coses que hem fet han anat orientades en aquest sentit.

Per exemple, jo crec que un dels problemes que té la cultura en general, les activitats culturals en general i del teatre en particular, és que no hi ha una suficient promoció, no hi ha una suficient publicitat; les persones moltes vegades no se n'assabenten. I, en aquest sentit, el conveni que vam fer amb la Corporació Catalana de Televisió..., vostè ha vist que han sortit molts més anuncis sobre..., tant a l'*Agenda cultural* com en teatres, que mai s'havien produït. És aquesta la intenció.

Jo no crec que els anuncis siguin suficients; no és que pensi que donar-ho a conèixer sigui l'element indispensable, però sí que és necessari, sí, que es conegui. I, aleshores, aquí hi ha una tasca, que s'havia fet des del Departament d'Ensenyament: to-

tes aquestes campanyes de teatre a l'ensenyament mitjà, totes aquestes promocions que s'han anat realitzant en el sistema educatiu perquè el teatre s'hi incorpori d'una manera normal.

Això pretén generar nou públic, i, al mateix temps, també genera nou públic quan les produccions que es duen a terme corresponen a la sensibilitat del moment, de l'època, de les persones, de les poblacions. És a dir, cal no només que les persones tinguin el desig d'anar-hi, sinó que cal, també, que hi hagi una sintonia entre l'oferta i la demanda. I aquesta és una cosa que nosaltres podem fer —hi podem participar en alguns aspectes—, però que en altres és més difícil d'aconseguir-ho.

Nosaltres, en aquest sentit... Vostè em parlava de què es feia, des del punt... Suposo que... Jo he entès que era en relació amb els nous textos, els nous autors. Miri, nosaltres, en el nostre Teatre Romea, el Centre Dramàtic de la Generalitat ha estrenat moltes obres d'autors coneguts i d'autors nous. Per exemple, dins dels contemporanis, Benet i Jornet, Jordi Teixidor, Jordi Pere Cerdà, Eduardo Mendoza —que va, per primera vegada, fer una obra en català—, Vázquez Montalbán, Muñoz Pujol, Sergi Belbel, Francesc Pereira, Rodolf Sirera, entre d'altres. Hi ha hagut una revisió dels clàssics, al mateix temps que hi han hagut autors contemporanis.

Però voldria fer una especial remarca a aquest intent d'aproximar escriptors i autors de narrativa cap a l'escriptura dramàtica: aquest cicle que es va crear, i que crec que ha tingut èxit, que és aquest «De l'autor a l'actor», en què l'autor —Joan Casas, Feliu Formosa, Joan Barril, Javier Tomeu, Montserrat Roig— escriu especialment per a un actor o una actriu.

És a dir, jo crec que, dins del que és correcte fer, nosaltres hem demostrat —tant amb l'estrena d'autors contemporanis, no usuals en l'escena teatral, com també amb aquest cicle «De l'autor a l'actor»— que s'ha ofert i s'ha estimulat que hi haguessin nous autors que poguessin aportar la seva creativitat, procedents del món de la narrativa, de la narrativa tradicional, per exemple. Per tant, en aquest sentit, jo crec que hem fet un esforç remarcable.

També en el terreny de la xarxa pública, vostè sap que hi hem dedicat un bon esforç; esforç econòmic, esforç de voluntat de gestió... Estem oberts que la xarxa de teatres..., donar-li la dinàmica convenient i necessària..., i espero que ho aconseguirem. Vostè deia molt bé que aquest no és només un problema del Departament de Cultura —ho és també dels municipis, ho és de tothom—, però jo estic disposat a fer el possible perquè això sigui d'aquesta manera.

Per acabar, i també abusant de la generositat del president, jo li voldria acabar... Vostè em feia una referència i em deia: «la projecció internacional»; em parlava de si el teatre català sortia fora o no sortia a fora. Doncs, sí, senyor diputat, hi ha un gran esforç en aquest sentit, i li puc dir que, per exemple, em sembla que no sé si actualment, o d'aquí a poc temps, per exemple, el Teatre Lliure, que fa teatre de text, ha sortit, va estar a Sevilla, amb resultats coneguts; en aquests moments té previst sortir fora d'Europa, amb traducció simultània —ells ho faran en català i tindrà traducció simultània.

Però, per exemple, li haig de dir que, des de l'any 89, el Centre Dramàtic de la Generalitat forma part de la Convenció Teatral Europea, que agrupa més de quinze teatres públics de la Comunitat Europea. I aquesta Convenció Teatral propicia l'intercanvi d'espectacles, co-produccions, i la interrelació de per-

sones, tant en l'àmbit artístic com en el tècnic. I, en aquest sentit, li voldria fer referència que, per exemple, aquest any, en l'estrena de Mendoza en el teatre de..., a Moscou, i corresponent a aquest any, també vindran *Els germans Karamàzov*, que es farà al Romea amb actors soviètics, dirigits, precisament, per un director català.

És a dir que, amb la projecció del teatre català —no només al que vostè es referia, que era d'expressió, sinó també en el teatre de text— s'han aconseguit avenços molt remarcables, que fan que el nostre teatre sigui valorat —arreu d'Europa, d'una manera especial—, que sigui considerat, que els nostres autors siguin coneguts i que la qualitat del teatre català tingui el reconeixement, jo no diria que es mereix, sinó el reconeixement que en aquests moments se li pot donar, després d'un treball que jo crec que ha estat realitzat amb constància, amb permanència, no sé si amb tot l'èxit necessari, però sí que li puc assegurar que amb tota la nostra voluntat de fer-ho.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica, el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Bé. Malauradament, massa sovint, quan sentim la resposta del representant del Govern ens resulta familiar el títol d'una obra teatral d'un autor que ha citat l'honorable conseller, el senyor Benet i Jornet, que és aquell de *Una vella coneguda olor*, però, miri, hi ha una cosa que sí que hi estem absolutament d'acord, suposo que..., vostè ha dit que coincidim, jo no crec que coincidim tant, però és una cosa que sí que hi estariem absolutament d'acord, i és, senyor conseller, que n'hauríem de parlar molt més, n'hauríem de parlar molt més, de teatre.

Hem anunciat, hem anunciat alguns dels temes importants, n'hi ha d'altres que ni hem tingut temps d'anunciar-los i, per tant, jo no sé com però aquesta reflexió que avui haurem fet aquí s'ha de fer a més llocs, s'ha de fer a més llocs.

Jo d'entrada li haig de dir i només diré això, senyor conseller, i és que lamento molt que si aquestes dades les tenien quan jo els vaig fer la pregunta, doncs no me les haguessin donat aleshores, jo m'he hagut d'espavilar per altres costats i entenc, evidentment, que la capacitat per espavilar-nos, doncs, la tenim tots i, molt bé, doncs ja està fet; però, com a diputats del Parlament de Catalunya —i això és una cosa que acostuma a passar a bastants conselleries, i ara em desmarxo un moment del tema, que acostuma a passar a bastants conselleries—, les preguntes dels diputats, i suposo que de segons quin Grup polític, fan nosa. I, per tant, en aquest sentit sí que, en aquest sentit sí que —i almenys els ho dic per respostes que hem rebut, eh?—, en aquest sentit sí que lamento doncs que la informació no fos molt més detallada, però en definitiva tant se val, no cal entrar-hi, deixem-ho córrer.

Vostè m'ha parlat que es fan més teatres i això està bé, evidentment. Curiosament, el teatre de Falset ja el vaig veure a les eleccions que el feien, i si vol —no el porto avui, no el porto avui— el retall de premsa, però amb allò que feia el Govern de la Generalitat de la feina feta, doncs la feina feta és el teatre de Falset que vostè anuncia ara al cap d'un any de les eleccions que entrarà en el projecte. És a dir, que es farà. Per tant, curiosament, curiosament, això ens demostra —jo diria— com a mínim la percepció que el seu Govern, el Govern té sobre aquest tema.

Vostè em parla de capitals de comarca i de poblacions de més de quinze mil habitants. Indubtablement hi ha poblacions i

capitals de comarca i alguna cosa més que no tenen teatre. Hi ha casos especialment greus: Tarragona, Tarragona ciutat. Tarragona ciutat on, a més a més, l'Ajuntament és també del mateix partit que dona suport al Govern del país, jo diria que és un cas urgent; urgent a plantejar i a resoldre.

En definitiva, probablement hi hagués un pla de teatres establert, probablement les intencions siguin boníssimes, probablement estigui fins i tot —jo ho diria— que excel·lentment pensat, probablement tot això siguin intencions però és que, de moment, només són intencions. No hi ha una actuació clara des del nostre punt de vista.

Vostè abans ha fet referència a unes dades d'*El Público*, d'una revista, efectivament, d'una revista de teatre que surt a l'Estat espanyol. Jo també l'he vista, aquella revista. No vull entrar ara a comparar dades però, de tant en tant, jo li recomanaria, senyor honorable conseller, que fes una comparació amb d'altres comunitats de l'Estat espanyol, no cal anar més lluny, amb inversió en infraestructures i amb inversió en teatre. Seria prou interessant. I fixi's que perquè li hagi de dir jo això, Déu n'hi do!

Hi ha un altre aspecte que ens preocupa extraordinàriament en tota aquesta qüestió i és tota la qüestió econòmica. Mirin, s'està parlant molt de crisi, de recessió econòmica, se n'ha parlat en tots els debats que hi ha hagut des del de Maastricht al de turisme, a tots els debats que hi ha hagut aquí al Parlament s'ha parlat de recessió econòmica, i és cert, hi haurà una recessió econòmica important. L'entrada a Europa, doncs, sembla que té un cost. El que ens fa por, el que ens fa por en tot cas és que normalment quan hi ha una recessió econòmica el qui ho paga més aviat és la cultura, el qui ho paga més aviat és la cultura. I en aquest sentit, evidentment, ens agradaria que..., jo no sé si vostè pot donar o no garanties, evidentment, tampoc és una qüestió indispensable, però sí que en tot cas ens agradaria que hi hagués algun detall que la cultura, i especialment el teatre, en tots aquests programes que vostè ha esmentat, no se'n veiessin afectats, entre altres coses perquè probablement cometríem un error gravíssim —i en això també estarem d'acord, conseller—, i és que probablement aquest sigui un dels valors importants del país, una d'aquelles coses que no podem deixar, en cap moment, que argumentacions de tipus econòmic hi passin per damunt.

Hi ha molts aspectes més, evidentment no tenim temps, hi ha una cosa que em preocupa: vostè ha parlat..., quan ha parlat de promoció i la xarxa de teatres públics, ha posat l'exemple de televisió, però, per exemple, jo també li recordo que la xarxa de teatres públics..., vostè subvenciona el 30% del caixet, només del caixet, fins a 500.000 pessetes; quan és superior, ja no el subvencionen, arriben fins aquí.

Evidentment, una manera de promoure el teatre és que la gent vagi al teatre i aquesta és una de les funcions de la xarxa de teatres públics, i perquè la gent vagi al teatre evidentment els ajuntaments —que també estan afectats per aquesta crisi que hem esmentat abans i que, a més a més, no tenen la competència sobre aquest tema, i que a més a més no tenen la competència— han de tenir facilitats.

Evidentment, portar la gent al teatre no vol dir només pagar caixet, vol dir fer promoció, vol dir fer propaganda en els diferents mitjans, vol dir que la gent sàpiga que hi ha el teatre, vol dir tenir un teatre en condicions, etcètera, etcètera, etcètera.

Per tant, és molt més que tot això. En tot cas, em contrasta molt aquesta bona voluntat, aquesta bona predisposició amb la xarxa, que celebri, amb aquesta definició de promoció que feia vostè abans. I acabo amb el tema de creació. N'hem parlat tan vostè com jo. Jo em referia, evidentment, a textos, però també em referia, també em referia a tot el que és la creació que els mateixos grups, que els directors fan sobre el teatre, tenen sobre el teatre. Aquest és un aspecte que també cal cuidar. És a dir, una mica, jo diria que és allò de donar ales a la creativitat, perquè no només, no només en la qüestió de textos —que és important i que vostè ja ha esmentat tot un seguit de vies a utilitzar— hem de basar la creació.

La creació també és aquella representació escènica, allò que veiem. És, en aquest sentit, donar el major nombre de facilitats possibles als diferents grups.

Probablement hi hagi molta diferència també encara —i és un tema a corregir— entre aquelles companyies que són públiques, aquelles companyies que depenen directament de l'Administració i aquelles companyies que no en són. És a dir, que reben subvencions —moltes companyies reben subvencions, efectivament—, però que, evidentment, aquestes subvencions no són ni el 10, ni el 15, i moltes vegades ni el 5% del que representa la producció total. En aquest sentit, apostar per la creativitat possiblement seria corregir molt més tot això en tant que companyies públiques i companyies privades poguessin tenir un cert..., un ajustament molt més clar.

Per acabar, és evident que el teatre català ha pujat, el teatre català és un teatre respectat, conegut i admirat arreu d'Europa, però encara queden reptes pendants. Jo li n'he expressat uns quants, evidentment amb tota la voluntat que aquesta reflexió que avui hem obert aquí la puguem traslladar també a nivell de la societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Senyor conseller, té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyors diputats, bé, sí, escolti, senyor Benach, fem una reflexió conjunta però de totes maneres cal que també ens coneguem una mica millor —probablement potser més vostè que jo en aquest cas, o també jo una mica més— la realitat, perquè, és clar, vostè diu que n'hem de parlar molt més i que li sembla una «vella coneguda...» Home, jo li deia coses perquè vostè em semblava que no les coneixia, perquè quan li deia que es feien molts teatres, vostè va fer una llista i em preguntava quins altres es feien precisament a unes determinades comarques i jo li he fet una relació dels teatres que ho havien sol·licitat precisament aquest any.

I en aquest sentit vostè llavors aprofita per fer una referència electoral. El Pla de teatres està molt clar com s'ha fet i s'ha publicat. El Pla de teatres el sol·liciten els ajuntaments i nosaltres aportem la part que jo li deia, una tercera part; mai és a instàncies nostres. Em sorprèn molt que en una ciutat com Falset es pugui dir que està fet un teatre quan no està fet; vull dir, perquè suposo que els ciutadans ho deuen conèixer... (*Remor de veus.*) No, perdó, jo no he dit res i em sap molt greu que el senyor Soto que no és conegut per la seva..., jo he dit que estava previst en aquest any 92-93, i, per tant, vol dir que no està fet, vol dir que està pendent de consideració, que ho havien sol·licitat precisament aquest any.

Em sap greu que el senyor Soto no estigui més atent, però precisament jo em referia als teatres que han presentat proposta de col·laboració al Departament amb la intenció d'iniciar obres i aquí sortia el teatre de Falset i d'aquí suposo que ve la seva reflexió.

Per tant, aquí no es podia dir que estava fet; forma part del Pla de teatres, aquest Pla de teatres era conegut, nosaltres hi participem.

Les preguntes i les respostes, a mi em sap molt greu que no siguin concretes, el que passa és que hem procurat que siguin precises i no hi ha res més precís que fer referència a la partida pressupostària a la qual correspon, i no hi ha més gran precisió, vull dir. Segurament es podria posar la partida, però com que vostès coneixen bé el Pressupost ho fem precisament perquè això..., tant les referències de dalt com les de baix, ajuden a una millor comprensió.

Les informacions poden ser més detallades però, en tot cas, també les preguntes, en algun cas, poden, potser probablement, poden ser també més concretes. Vostè fa referència a Tarragona, diu: «el problema de Tarragona». Quan li deia el Pla de teatres, nosaltres hem obert un pla de teatres, són els mateixos municipis, i li asseguro que molts ho fan, que sol·liciten aquesta col·laboració i sobre aquesta base nosaltres ho fem. Ho hem fet en el cas de Girona, ho hem fet en altres casos, sempre que s'ajustin a aquestes prioritats a què fa referència el Pla de teatres. No hi ha una..., m'ha sorprès extraordinàriament, he fet una cara estranya quan vostè parlava del teatre i deia que els municipis no tenen competències.

Miri, perdoni, jo no he sigut mai alcalde, vostè ha sigut regidor de cultura, però el que sí que li puc assegurar és que els ajuntaments, els ajuntaments i els alcaldes responsables, com són els que hi ha en aquesta cambra, se senten competents en tot el que fa referència a la seva població. No hi ha cap alcalde que digui que no l'afecta el teatre, que no és competència seva.

El teatre, com la cultura, és competència de tothom i no hi ha ajuntament que pugui menystenir o que pugui oblidar o pugui dir que un aspecte de la cultura no és competència seva. Nosaltres podem entendre el que pot ser un ajut o una acció de la Generalitat, però no parli de competències quan l'acció cultural està duta a terme moltes vegades no només per les institucions públiques sinó que també tenim exemples a Catalunya de com la iniciativa privada ha sigut en molts casos i d'una manera molt generalitzada el principal element motor de la nostra cultura. I ara els sorprendria molt que a qualsevol d'aquestes entitats vostè els digués que no tenen competència, la tenen tota, perquè la cultura pertany a la societat, pertany a les persones, pertany als col·lectius, i les administracions en som, en aquest sentit, solidaris, hem d'ajudar, hem de fer el possible per activar però no hi ha competència que es pugui negar a ningú que la vulgui assumir. Els creadors són competents amb el que ells fan.

Després vostè també em deia que..., em parlava de la recessió econòmica i em deia que la recessió econòmica que no la pagui la cultura. Miri, vostè em diu que el que paga la recessió econòmica és la cultura. Desgraciadament, senyor diputat, el qui paga la recessió econòmica és la ciutadania. Aquest és el principal problema de la recessió econòmica, no és la cultura, i el que hem de procurar és fer el possible perquè la recessió se superi amb el benentès que els principals beneficiaris de qualse-

vol acció de Govern han de ser els ciutadans. Nosaltres ens preocuparem que la cultura es mantingui en el nivell possible, però al mateix temps li puc assegurar que quan hi ha problemes de recessió econòmica els principals perjudicats són la ciutadania.

Després, vostè em deia, em parlava de la revista *El Público* i, pràcticament, em deia —m'amenaçava— diu: «Escolti, és que li diré les comparacions amb les altres comunitats autònomes.»

Només per a la seva tranquil·litat i perquè vostè, vostè estigui tranquil en aquest sentit, a tots els governs autonòmics, l'any 91, la inversió que es va fer en teatres va ser de 6.715 milions de pessetes, i la Generalitat, la de Catalunya, va invertir 2.515 milions de pessetes. La que ve a darrere més a la vora d'aquests 6.715 milions de pessetes és la d'Andalusia amb 745 milions. És a dir, nosaltres, l'esforç que es fa a Catalunya en teatre és en molt el més important que es fa a l'Estat espanyol, si vostè ho hagués llegit. Aquí es parla precisament d'això, aquí es parla precisament..., i per a la seva tranquil·litat diu —li ho tradueixo del castellà, diu: «A la resta de Catalunya s'han gastat en el 91, uns 1.082 milions de pessetes, de la qual cosa es desprèn que ningú pot queixar-se a Catalunya de centralisme barceloní.»

»La Generalitat ha ajudat, en efecte, en les infraestructures e tretze municipis» —diu les quantitats—, i aquesta revista —com li deia no l'hem feta nosaltres— si més no valora d'una manera exemplar per als altres l'esforç que s'ha fet en infraestructures teatrals de Catalunya. I val a dir que no és només la Generalitat, sinó que també hi ha una referència a l'Administració local i també és, en molt, la de Catalunya la que va davant de les altres amb 2.641 milions de pessetes i la que segueix darrere és Madrid, amb 1.800 milions de pessetes. Per tant, em penso que l'esforç que s'hi fa correspon a l'interès que jo li deia que teníem i en aquest sentit penso que sempre es pot, s'ha de treballar per millorar les coses, però tinc la impressió que el nostre teatre, gràcies a l'esforç i a la qualitat de les mateixes persones que s'hi dediquen, dels mateixos professionals i dels mateixos *amateurs*, ha arribat a un nivell molt alt de qualitat. Ens n'hem de satisfer. El mèrit, en definitiva, és d'ells mateixos, és de la mateixa societat, però també ha sigut de les administracions, de la Generalitat i dels ajuntaments que han sentit com a pròpies les expressions teatrals que es donen a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem... Senyor Benach, no em digui que s'ha sentit contradit?

El Sr. BENACH: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: En què? Digui en què s'ha sentit contradit.

El Sr. BENACH: Amb el tema dels ajuntaments i de...

El Sr. PRESIDENT: No, no, concreti la contradicció.

El Sr. BENACH: Miri, ha posat en boca meua el fet que jo havia dit que la competència dels ajuntaments en temes de cultura —que aquí hi ha hagut alguna alegria per part d'alguns alcaldes. Jo, si em permet aclarir aquest tema, és, vaja, ni dos minuts.

El Sr. PRESIDENT: Vostè ha dit que no tenien competència els ajuntaments?

El Sr. BENACH: No..., ho he dit, és clar que ho he dit.

El Sr. PRESIDENT: Ho ha dit.

El Sr. BENACH: El que passa és que...

El Sr. PRESIDENT: És que és el que ha dit el conseller...

El Sr. BENACH: No, el que passa és que està tret fora de context, president.

El Sr. PRESIDENT: No, no té la paraula. Ho sento, perquè, si no, les contradiccions es converteixen en una nova intervenció i s'allarga el debat. Ho sento molt, eh? (*Remor de veus.*)

Sempre resultarà que està fora de context, vull dir. Ja comprendrà la interpretació de la presidència, que és molt correcta.

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la vigilància d'edificis i dependències públiques de la Generalitat, que formularà el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre la vigilància d'edificis i dependències públiques de la Generalitat

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller de Governació, Esquerra Republicana de Catalunya, que com tothom sap és un partit d'ordre, manifesta cada període de sessions, a través d'una o més interpellacions, la seva preocupació per les qüestions d'ordre públic i de seguretat ciutadana, i en aquest cas molt concret, a l'entorn del tema de la seguretat, de la vigilància, de la custòdia en els edificis públics. En aquesta oportunitat concreta, però, en els edificis públics de la Generalitat, que curiosament, en la seva majoria, tot i la característica d'edificis públics, no estan custodiats per la seguretat pública, sinó que estan vigilats per la seguretat privada.

La indústria privada de la seguretat ha tingut aquests darrers anys un desenvolupament realment extraordinari; només en l'Estat espanyol existeixen al voltant de dues mil empreses privades de seguretat, que mobilitzen al voltant de 200.000 milions de pessetes l'any —i la indústria, aquests darrers anys, ha anat creixent a un ritme d'un 20% d'augment cada any—, que tenen al seu torn al voltant de 60.000 persones uniformades, equipades amb els elements de coerció necessaris i, ben sovint, armades. Estem parlant de tantes o més persones que la Guàrdia Civil o la Policia, dita «Nacional». Tenim a Catalunya 7.000 policies locals, entre 13.000 i 17.000 membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, com se sap, gairebé 1.500 mossos d'esquadra i, segons dades de l'any 88, entre 8.000 i 9.000 vigilants privats.

Ja hem dit, vora dues mil empreses de seguretat, però el 15% d'aquestes companyies controlen el 85% del negoci de la seguretat privada, perquè la seguretat és, cada vegada més, un negoci molt privat. Algunes d'aquestes empreses són un veritable cos armat, amb 10.000 membres, per exemple, algunes d'aquestes companyies, i amb prop d'un centenar de delegacions territorials per tot l'Estat espanyol. Hi ha, doncs, una rica i variada presència virolada d'uniformes, d'estils, d'armament i d'elements coercitius diversos.

Aquesta extensió descontrolada de la seguretat privada, que sovint ha servit de camuflatge a determinats elements involucionistes i ultradretans —i és ben conegut, a més, que molts policies i antics guàrdies civils són els caps de seguretat de moltes d'aquestes empreses—, aquesta expansió de la seguretat privada posa —dèiem— en qüestió un dels eixos bàsics sobre els quals habitualment s'havia fonamentat la mateixa existència de l'Es-

tat, que és el monopoli legal de la força, el monopoli legal de la coerció, de la dissuasió, en definitiva, de la violència. I ens trobem amb la paradoxa que conviuen un doble discurs: un discurs institucional que s'autoproclama únic guardià de l'ordre i la seguretat dels ciutadans, amb una pràctica també institucional que va imposant la introducció progressiva de la seguretat privada en el manteniment de l'ordre. I avui veiem com els clients principals de la seguretat privada són la indústria i el comerç, la banca i, també, l'Administració pública.

Quan feia pocs mesos que vostè, senyor conseller de Governació, havia pres possessió del càrrec, em contestava una pregunta sobre quines eren les despeses del seu Govern en matèria de seguretat privada, i jo recordo amb quina satisfacció, tot i que era lletra escrita, era capaç de notar la palpitació lírica que envoltava la seva resposta, quan deia que cap departament de la Generalitat disposava de seguretat privada; i que en disposaven només quatre organismes autònoms de la Generalitat —estem parlant de l'any 88. Doncs, bé, l'any 1988, el Govern de la Generalitat es gastava 110 milions de pessetes en vuit empreses privades de seguretat; cap departament de la Generalitat —hi insisteixo— tenia seguretat privada. Dos anys després, l'any 90, havien passat de 110 milions a 313 milions; dinou empreses de seguretat privada contractades per la Generalitat; ja no eren quatre ens autònoms, sinó set; ja no era cap departament, sinó sis. L'any 91 ja no són ni 110 milions, ni 313 milions, (*remor de veus*) són... (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Em pensava d'alguna incorporació del Grup d'Unió Democràtica, perdó, del subgrup d'Unió Democràtica a la interpellació d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Ja sap que té l'empara de la Presidència, el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, això em dona una confiança absoluta en l'ús lliure i tolerant de la meua paraula.

Dèiem que l'any 88, 110 milions; més de 300 el 90, i l'any 91, 743 milions de pessetes; vint-i-set empreses privades de seguretat contractades per la Generalitat; dotze entitats autònomes que tenen contractades empreses privades de seguretat, i tots els departaments —tots els departaments— excepte Medi Ambient, que, òbviament, s'acabava de crear i, per tant, encara no havien tingut temps de contractar ningú; i naturalment, el Departament de Governació, que sí que en aquest cas, doncs, demostrava que tenia confiança en els Mossos d'Esquadra per fer les missions de vigilància i custòdia dels seus edificis públics.

Les institucions públiques entenem nosaltres que és desitjable que disposin de seguretat pública, com en disposen també els ciutadans. Perquè aquesta és la qüestió que ens preocupa, senyor conseller: aquests vigilants privats, qui els controla? És a dir, de qui depenen? On és el lloc de comandament d'aquestes vint-i-set empreses de seguretat, moltes de les quals tenen la seu central a Barcelona, a Madrid, a Berlín, a Suècia fins i tot. (*Remor de veus.*) Qui controla aquestes empreses privades de seguretat? I encara més: qui prepara, qui forma, qui dona la formació adequada a aquestes persones que tenen la missió de vigilància d'aquests edificis públics? Almenys certes institucions, és fonamental que certes institucions, fonamentals també, com TV3, com Catalunya Ràdio, com el Centre Informàtic de la Ge-

neralitat, com l'Institut d'Estadística de la Generalitat quedin en mans de la seguretat pública; no podem deixar, per una qüestió emblemàtica fins i tot, aquests edificis sense el control de la seguretat pública.

Fa anys es va arribar a donar el cas que, quan a l'estiu hi havia necessitat d'enviar mossos d'esquadra a certs municipis costaners, no hi havia a TV3 presència de seguretat pública, i sembla que el mateix centre emissor del Tibidabo, la mateixa antena del Tibidabo era vigilada només per la seguretat privada.

Passem per alt el fet que el que en podríem dir la vigilància tecnològica, l'alarma, sigui pràcticament diferent a la major part dels departaments; és a dir, això denota una vegada més que no hi ha una política de seguretat comuna, racional, pensada des del punt de vista tecnològic per al conjunt dels departaments; sembla que cada departament ha establert el seu propi sistema de seguretat des del punt de vista tecnològic, sense connexió ni la més mínima homogeneïtzació. Sabem perfectament que no tenim prou mossos d'esquadra per vigilar edificis, i els que tenim, senyor conseller, vigilen presons. No tots —ja ho sé—; però estem convençuts que tots els edificis públics no cal que tinguin vigilància pública des del punt de vista policial; sabem que és molt car pagar la formació de policies per vigilar portes, però també és molt car, senyor conseller, pagar la formació de policies per vigilar garites.

Si els Mossos d'Esquadra no han de vigilar, no poden vigilar pel seu nombre tots els edificis públics, potser ha arribat l'hora que allò que va ser una idea seva en prendre possessió del seu càrrec —potser criticada i mal entesa per molts— comenci a tornar a prendre cos: la necessitat, la conveniència de començar a pensar en una empresa pública o semipública de seguretat com a cos auxiliar de policia, que faci funcions de vigilància estàtica per a la qual no cal tot un curs d'un any a l'Escola de Policia, sinó que la formació es pot fer en un període de temps molt més breu.

Ja sé que s'ha sorprès quan li he dit que molts dels mossos que tenim hi són per vigilar presons, i per la cara que ha fet ja he vist que més aviat li ha complagut poc la meua afirmació, però és que, senyor conseller, si els mossos són bons per vigilar presons, també deuen ser bons per fer la plenitud de totes les funcions policials. O no? I ja sabem que no poden fer-les, aquestes funcions, pel nombre de mossos que són, però sí que, en alguns llocs concrets, podien començar ja a ser bons per fer el conjunt de totes les funcions.

El senyor Descals, que en l'anterior legislatura i en aquesta habitualment acabava les seves intervencions amb cites en anglès, a les quals ha renunciat un cop s'ha assabentat que una bona part dels membres d'aquesta cambra ens hem incorporat a les classes d'anglès, i ha retornat a les cites en català, ens citava, en l'últim Ple, el poeta Foix. De vegades, quan es miren alguns d'aquests aspectes de la seguretat d'edificis públics, se'ns acut, per entendre-ho, que no hi ha millor afirmació que la d'aquell sonet de Foix que comença dient: «És quan dormo que hi veig clar...»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyors diputats, senyor diputat interpellant,

vostè ha introduït en la interpellació d'avui un tema que jo li asseguro que és objecte de debat des de fa molts i molts anys. En realitat seria el tema i la preocupació —o la visió, segons ideologia, o segons forma de pensar— de la interacció entre la seguretat pública i la seguretat privada.

Jo li asseguro que aquest camp no ha estat mai definit ni ha estat mai perfilat. En realitat podríem parlar de dues cultures, que vostè les veurà clarament. Hi ha hagut un món, l'anglosaxó, on la iniciativa privada, des de fa cent anys, ha estat col·laborant en la seguretat amb un objectiu clar: l'objectiu, el destinatari de la seguretat és el ciutadà, i no tot ha de ser seguretat pública; per tant, podem introduir elements de seguretat privada, això sí, amb el control corresponent i amb les precaucions que siguin necessàries. I després hi ha hagut una altra cultura, més al sud d'Europa, que ha estat una cultura més centralista, que arriba a una definició: la seguretat com a element essencial del ciutadà i de la societat ha de ser feta, ha de ser gestionada pels poders públics.

Miri, i no ens adonem d'una cosa: que a vegades, aquesta delimitació ha estat tan difícil que, sense que legalment s'hagin introduït elements, no sols de valoració de la seguretat privada, han estat tolerats. Des de finals i principis d'aquest segle, a nivell estatal, la legalització dels guàrdies jurats, no sols per guardar i prevenir el delictes al camp, al defora, sinó fins i tot a la indústria i a molts llocs, era una introducció de la seguretat privada en el món de la seguretat.

Una altra cosa que és curiosa: els Mossos d'Esquadra no neixen com a força de seguretat d'un poder públic, i vostè ho sap molt bé; el sometent, que ha tingut tanta tradició. Per tant, la desqualificació absoluta i tallant: la seguretat ha de ser pública; aleshores vostè introdueix un altre missatge que jo no hi estic d'acord: la seguretat ha de ser seguretat, pot ser feta per les empreses públiques, pel poder públic, i per empreses privades sota el control del poder públic. I justament fa dos mesos que s'ha aprovat l'instrument, per primera vegada, que és la Llei de la seguretat privada, i aquesta Llei de la seguretat privada dóna competències, per primera vegada en la història, a la Generalitat de Catalunya perquè pugui autoritzar, controlar, inspeccionar i sancionar les empreses de seguretat social que tenen el seu àmbit d'actuació a Catalunya o la seva seu social a Catalunya, i perquè puguin inspeccionar i sancionar totes aquelles empreses d'àmbit estatal que també actuen a Catalunya. Per tant, des de fa dos mesos tenim aquest instrument legal, necessari, que ens permet en aquests moments... Jo li asseguro que ja ho he encarregat, primer un dictamen jurídic de les possibilitats de constituir allò que fa tres anys vaig anunciar, que em sembla que seria oportú, una empresa mixta, una empresa privada, de dret privat, de seguretat. Per què? Vostè ho ha dit, perquè, miri, els policies els formem perquè facin de policia, això és, una policia preventiva i d'investigació, i també de persecució del delictes i dels delinqüents i dels criminals. I aleshores, aquesta és la formació que donem i que volem per a la nostra policia. I aleshores hi ha unes altres activitats policials que les hem de fer, i que històricament s'han anat fent, que pot ser la vigilància de presons, que és la vigilància estàtica de seus i d'edificis, que és la vigilància de llocs, que poden ser del mateix Govern, o altres que és d'interès vigilar-los, vostè parlava d'algunes fundacions —tenim la Fundació Tàpies, per exemple—, que és esmerçar uns recursos, sempre escassos, i una formació que no va dirigida només a ai-

xò. Per tant, sembla adient, des del punt de vista polític, i des d'un punt de vista, fins i tot, de l'eficàcia, que hi hagi una gent amb un altre tipus..., amb menys formació, un altre tipus, un altre nivell de formació, que es dediqui a això. Per tant, a mi no m'esgarrafa, i quan als Estats Units s'anuncia que les presons es donaran a una seguretat privada, em sembla molt bé. Em sembla molt bé, perquè segurament sortirà més econòmic i faran aquella feina tan ben feta com es pot fer en aquests moments.

Per tant, jo no faria aquesta dicotomia, ni crearia aquest problema de seguretat/seguretat pública, sinó seguretat amb què?, doncs amb força pública, depenent directament dels poders públics, i amb seguretat privada, controlada, això sí, sota uns mínims i amb un rigor, pels poders públics.

Hem encarregat aquest dictamen jurídic, jo el tinc des de fa dos dies, i és possible que puguem crear aquesta societat amb participació de la Generalitat, amb capital privat, per cobrir tots aquests espais de seguretat i per no malmetre els recursos policials que tenim en aquest moment. Per tant, quan vostè em parla de 170 milions, 180 milions..., miri, vol que li digui una cosa? Si vostè calcula que un punt de vigilància —un punt, un agent en un punt de vigilància— costa quatre milions de pessetes l'any, i que per mantenir-lo en necessita 5,5; vostè veurà que un sol punt de vigilància pot arribar a costar 20, 25 milions, 30 milions de pessetes des de la seguretat pública, i que aquest mateix punt de vigilància pot costar 10 milions de pessetes des de la seguretat privada. Per tant, per una sèrie de raonaments, entre ells també els de l'economia, jo li asseguro que aquesta dicotomia o aquest plantejament: «tots els edificis de la Generalitat o que siguin de fundacions o que...», no sé què és el que ha dit, tot..., no. Això li asseguro que no va per aquí, però no va per aquí a cap país del món, i en aquests moments ni els del sud d'Europa. I, per tant, nosaltres penso que tampoc hem d'anar per aquest camí. I, després, una altra cosa: no oblidí que, quan fem referència en aquests moments al que fan els Mossos d'Esquadra, no oblidí que fa dos anys i mig teníem 500 mossos d'esquadra, que si vostè els divideix també per 5,5; vostè veurà que eren 100 mossos d'esquadra a tot Catalunya durant una hora determinada del dia; que en aquests moments en tenim 1.500, i que d'aquests, no volem sobrepassar mai la xifra, però arriba un moment que es limita, que és la vigilància de presons, que és una competència nostra, que és una competència de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Però que les lleves i les promocions van creixent, i que a l'Escola hi ha 350 policies més, i que en les seves activitats —i això, jo no sé si..., m'imagino que vostè comparteix el criteri de..., almenys surt molt a la premsa—, aquest any els Mossos d'Esquadra han tingut 940..., han produït, entre totes les brigades —les de menors, les de sanitat, les de joc, les d'espectacles—, 940 detencions, 940 expedients han passat per aquestes brigades. Per tant, a més a més de presons i vigilàncies estàtiques i escortes, a més a més, estan fent una feina que la fan molt ben feta. Jo li asseguro que estic bastant entusiasmat de com actuen els Mossos d'Esquadra, i és llàstima que hi hagi molts mossos d'esquadra que s'hagin de dedicar a vigilar unes portes d'uns estaments o d'uns organismes, o fins i tot d'unes conselleries que, jo li asseguro que, el que fan, és simplement prevenir que passi res, i per a la prevenció —no per a la investigació ni per a la repressió—, simplement, un guarda jurat ho pot fer perfectament, sempre que estigui sota control. Jo li asseguro que crearem molt aviat, hem demanat ja, hem de-

manat al Ministeri de l'Interior que ens lliuri la relació d'empreses i de gent que treballa en aquestes empreses de seguretat per poder iniciar aquest control i els plans necessaris perquè les coses, en aquestes empreses, també estiguin sota el control del poder públic, que és el paper que ens sembla que ens correspon en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Carod-Rovira durant cinc minuts.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sembla ser que la planeta de Govern i oposició és, de vegades, emetre discursos que en algun moment determinat del to discursiu entren en un espai d'ambigüitat que és mal comprès o mal interpretat per qui emet l'altra part del discurs. O sigui, jo no he dit, senyor conseller de Governació, que a tots els edificis públics hi hagués d'haver seguretat pública. He dit: «No cal que els mossos vigilin tots els edificis públics, perquè els mossos han estat formats per fer de policia.»

Seguretat pública/seguretat privada. Hi ha una diferència, encara, bastant substancial. És a dir, la seguretat pública, entre altres coses, fa la seva vigilància a l'entorn d'uns elements eventuais de desordre o d'allò que se'n diu la població «difícil». En canvi, en la seguretat privada el que hi ha hagut és una extensió del control social, que converteix en possible element de desordre tothom. En un hotel, els qui habiten l'hotel; en uns grans magatzems, els clients dels grans magatzems; en un centre universitari, quan hi són, doncs, els alumnes; en biblioteques, quan hi ha vigilància exterior, els lectors... La diferència és bastant notable.

Vostè ha fet referència a la possible recuperació d'aquella idea inicial, la idea de l'empresa «mixta», en deia vostè; nosaltres ja li avancem que, si això prospera, doncs, tindrà el nostre suport i ho veurem amb molt bons ulls mentre que es produeixi un factor que ara no ens consta que es produeixi, i que vostè no m'ha respost, senyor conseller. D'aquestes vint-i-set empreses de seguretat que ara vigilen i custodien edificis públics, vostè em pot assegurar —no a mi, sinó al conjunt dels grups parlamentaris que, malgrat l'adversitat del pas del temps, resisteixen encara a l'hemicicle—, vostè ens pot assegurar que el seu Govern té un control precís de l'acció de vigilància i custòdia d'aquests edificis públics? Quins són els edificis que hauria de vigilar, quins edificis públics hauria de vigilar la policia pública, no la privada? Òbviament, aquells edificis que tenen un caràcter emblemàtic, significatiu, entre els quals, per exemple, els dels mitjans de comunicació nacional: a la televisió dita «nacional», a la ràdio dita «nacional» hi ha d'haver la policia nacional —així, amb l'accent «ss», «cional», em penso que m'explico. Perquè, si no, ja ens hem trobat amb alguns problemes on hi ha hagut ocasions en què alguns càrrecs institucionals no s'han volgut identificar, per exemple, a Catalunya Ràdio, un ex-president del Parlament, sense anar més lluny, que no es va voler identificar davant d'un membre de la seguretat privada, fins que no hi van anar els mossos d'esquadra. Quines garanties tenen, no només del control d'aquestes companyies, sinó sobretot, senyor conseller, tant com el control, de la formació. On es forma, aquesta gent? Què se'ls ensenya, a aquesta gent que exerceix aquesta professió? Han pensat en algun tipus de vinculació —encara que sigui, fins ara, la Guàrdia Civil, qui sembla que feia les proves— de tot aquest món de la seguretat privada amb l'Escola de Policia de Catalunya? Han previst algun tipus de paper de tot

aquest àmbit de la seguretat privada en allò que s'ensenya en l'Escola de la seguretat pública? I, encara més: quan vostè parlava que disposem ja del marc legal —no entro a dir si adequat o no, però, en tot cas, disposem ja, des del 24 d'agost, d'un marc legal, aquesta Llei de seguretat privada—, es referia al fet que, efectivament, la disposició addicional quarta permet, dona a aquelles comunitats autònomes —entre les quals la nostra— que disposen de competències en matèria d'ordre públic i seguretat, la potestat de regular la utilització, la inspecció i la sanció de la seguretat privada. Ho tenen vostès, ja, diguem-ne, preparat per quan aquest decret o el que sigui faci referència a l'aplicació concreta d'aquesta Llei a Catalunya? M'ho ha comentat en la seva intervenció. Però, hi ha un altre aspecte, col·lateral a aquest, que és el de la seguretat pública. Vostès preparen una normativa en relació amb aquest tema concret. A partir de quin moment disposarem d'una normativa per a la seguretat no pública, que no sigui tampoc la policia local, sinó la policia de Catalunya? Ens pot avançar d'alguna manera per quan tindrem en aquest Parlament una llei de policia de Catalunya que faci referència als Mossos d'Esquadra?

I una altra pregunta, en tot cas: vostè ha lloat la tasca dels Mossos d'Esquadra, a la qual nosaltres ens sumem, i ha donat una xifra precisa —940 detencions, em penso que ha dit, produïdes en un període de temps determinat. La nostra pregunta és: del total de detencions que s'efectuen en el territori de Catalunya, quin percentatge representen aquestes 940 detencions?, si és que el senyor conseller disposa d'informació concreta sobre aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El conseller Gomis té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, la delimitació és difícil; vostè entén que a TV3, a Catalunya Ràdio hi hauria d'haver policia, mossos d'esquadra; potser sí, potser no, jo no li ho discutiré. Per mi, hi ha unes dependències, hi ha unes seus, que són emblemàticament importants —el Parlament de Catalunya, el palau de la Generalitat, les conselleries—, i altres que no tenen aquesta consideració.

Miri, el Banc d'Espanya, a Madrid, per algú podria ser considerat emblemàticament una seu important: vigilància privada. El Registre Central de Penats, si vostè hi va a demanar un certificat, veurà que hi ha vigilància privada. Per tant, això sí que entra dins el límit de la discussió, però, probablement ens podríem posar d'acord molt aviat. Vull dir que, per tant, aquesta delimitació no la veig tan clara. I torno al que li deia abans: la suma de les xifres que, després, ha provocat la seva intervenció en un moment determinat, dels 170, 180 milions..., no condueix enlloc. Potser per a nosaltres seria millor en aquests moments gastar, per la Generalitat, 800 milions de pessetes en vigilància privada i destinar tots els mossos que puguem, no sols a la prevenció, sinó a la investigació i la persecució del delictes.

Em diu: «Quin percentatge representa sobre les detencions?» No ho sé, miri, tenim unes competències exclusives, ens movem en la legalitat, en la legalitat. I les competències exclusives pròpies de la Generalitat, doncs, totes les que s'han produït en temes de menors, en temes de joc, en temes d'espectacle, la majoria que s'ha produït en sanitat, com aquests dies ha pogut

veure, doncs, només les han fet els Mossos d'esquadra. No és homologable, perquè encara no tenim presència al carrer —que l'hauré de tenir, i algun dia la tindrem, així que tinguem més mossos d'esquadra—, per al tema de seguretat ciutadana. Per tant, és una xifra que, sigui la que sigui, és important pel nombre d'efectius que tenim i pels temes que tracten.

M'ha parlat, després, de què hem fet. Escolti, senyor Carod, l'habilitació per poder fer quelcom en aquest tema ens l'ha donat una llei del 24 d'agost. I en aquests moments, li ho he dit, hem demanat als serveis jurídics els dictàmens corresponents per fer el reglament que ens permetrà i ens habilitarà per poder actuar en aquest camp.

I l'últim punt que m'ha demanat és la Llei de policia autonòmica: que estava acabada —l'avantprojecte— en finalitzar l'última legislatura; que s'hi han introduït algunes modificacions; que jo voldria entrar-la en el Parlament molt aviat, que m'agradaria que fos una llei —si pot ser, perquè és molt important el tema de la policia per a Catalunya i de Catalunya, és molt important— que fos consensuada, i tots els grups parlamentaris la rebran en el termini màxim de vuit-diu dies, perquè puguin fer-hi les observacions, les esmenes, les correccions, per intentar consensuar aquesta llei i passar-la, de seguida que aquest tràmit s'hagi complert, també amb els sindicats de la nostra policia, al Parlament. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la delimitació de les regions sanitàries i dels sectors sanitaris del Servei Català de la Salut que formularà la diputada senyora Maite Utgés.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la delimitació de les regions sanitàries i dels sectors sanitaris del Servei Català de la Salut

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació fa referència a la delimitació de les regions sanitàries i dels sectors sanitaris del Servei Català de la Salut.

Vostès recordaran que la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que vam aprovar en la darrera legislatura, estructurava territorialment el Servei Català de la Salut en tres nivells. El primer, el de les regions sanitàries; el segon, els del sector sanitari i, després, les àrees bàsiques de salut.

Tenim, a tot Catalunya, vuit regions sanitàries que volen ser òrgans desconcertats de gestió del sistema sanitari públic de Catalunya, i que s'han realitzat tenint en compte l'ordenació territorial de Catalunya. Els sectors sanitaris s'han creat com a subunitats territorials, estan formats per un conjunt d'àrees bàsiques de salut i són els que han de permetre la integració de l'atenció primària de salut, dels serveis especialitzats, i han de permetre també la coordinació de les activitats de promoció de la salut i de salut pública.

Aquests sectors sanitaris s'han de delimitar, atenent-nos a factors geogràfics, demogràfics, socials, epidemiològics, de vies de comunicació, etcètera. El Departament de Sanitat i Seguretat Social ha elaborat un edicte, l'Edicte del 17 de juliol de 1992, d'informació pública sobre la nova proposta de delimitació d'aquestes regions i sectors sanitaris, en el qual es constata

una reducció molt important dels sectors sanitaris, concretament, la proposta preveu que en siguin vint-i-quatre —quan són quaranta-dos, els que fins ara eren vigents. Pensem que aquesta nova proposta la podem analitzar des de dos punts de vista importants. El primer: nosaltres pensem que el sistema que vostès han seguit en aquest decret d'informació pública trenca els procediments habituals i no s'atén a la llei. Vostès saben que quan es realitza un expedient sotmès a informació pública, per a la seva tramitació s'ha de tenir en compte el procediment establert per la Llei reguladora de l'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya; i això vol dir que es presenti la proposta, com a mínim, justificada; que cal que hi hagi documents, com per exemple una memòria en la qual es justifiqui l'oportunitat i adequació d'aquesta, els objectius que persegueixi o en la qual hi hagi una referència sobre les consultes que al respecte es puguin haver formulat, o altres dades d'interès per conèixer, doncs, quin ha estat el procés de l'elaboració d'aquesta norma. És a dir, que cal que hi hagi tot un seguit de documentació i estudis que avalin de quina manera es delimita el sector sanitari, atenent-nos a tota aquesta sèrie de factors que dèiem, com són els socials, els epidemiològics, els de vies de comunicació, a què fa referència, evidentment, la Llei d'ordenació sanitària.

I per fer tot això és necessària l'elaboració, com a mínim, de dades sobre les característiques socials de la població que integra aquests sectors, de dades, etcètera. I aquestes dades no hi són. Mirin, jo els diré la raó per què vostès no compleixen en absolut el procediment que tenen establert. És ben clara i senzilla: aquests estudis, senzillament, no existeixen. Vostès —no existeixen—, vostès han realitzat una delimitació territorial dels sectors sanitaris amb uns criteris —amb uns criteris— tan ambiguos que, per nosaltres, només són declaracions d'intencions. Per exemple, quan parlen vostès de la població que han d'abastar aquests sectors, es diu: «Cal tendir a aplegar un volum relativament important de població». Li preguntàrem, senyor conseller, què vol dir això «d'un volum relativament important de població»? També diuen: «Cal tenir uns àmbits territorials bastant autosuficients per a serveis sanitaris». Preguntem què vol dir això de «bastant». O altres: «Disposar de denominadors poblacionals suficients per a l'elaboració d'indicadors sanitaris». Home, ja estaria bé que els indicadors haguessin d'estar al servei de la població, just és al revés: els indicadors s'han d'elaborar a partir d'una població de referència.

Resumint, doncs: nosaltres considerem que aquesta distribució s'ha realitzat amb criteris que no tenen res a veure amb la veritable planificació territorial. Però, encara, hi ha un altre punt de vista que, per nosaltres, cal analitzar i que és més important que l'anterior. Per nosaltres, la delimitació territorial que se'ns proposa consolida i perpetua les greus desigualtats existents en el tema de la prestació de serveis sanitaris. Aquesta desigualtat es fa molt més palesa en les comarques amb una menor densitat de població, però també es dona en algunes grans i mitjanes ciutats de Catalunya, pel que fa als serveis d'assistència especialitzada i d'assistència urgent. El criteri que sembla que, aparentment, prima en la proposta que se'ns ha fet de delimitació —i espero que el senyor conseller ho pugui confirmar— no és altre —no és altre— que el de l'acomodació dels sectors, els CAP d'especialitats i els hospitals existents en l'actualitat.

Per tant, estem perdent una oportunitat d'or per superar aquestes desigualtats territorials a què fem referència, en la prestació dels serveis sanitaris. Aquesta concentració de sectors sanitaris vulnera, precisament, al nostre criteri, aquesta desconcertació de gestió, de participació comunitària a què tant èmfasi van fer quan es va discutir la Llei d'ordenació sanitària. Exemples: a Lleida teníem quatre sectors sanitaris; bé, hi ha ja una part de Lleida on hi havien quatre sectors sanitaris i que ara s'han agrupat, s'han conjugat, en un de sol. Territoris tan heterogenis com les comarques de les Garrigues, del Segrià, tot està dins d'un mateix sector sanitari, i no veiem quins han estat els criteris per a fer aquesta agrupació. En alguns casos ni s'ha respectat —ni s'ha respectat— la divisió comarcal que vostès mateixos han fet. Per exemple, la comarca de la Cerdanya s'ha inclòs dins del programa Alpir, per tant, ni respecten la mateixa ordenació comarcal que fan vostès.

Altres exemples: hi han ciutats que han sobrepassat el nombre d'habitants que un decret —que van fer també vostès— deia que havia de ser de 50.000 a 200.000 habitants, que sobrepassen aquests límits d'habitants i tampoc es justifica per què se sobrepassen aquests habitants i, per què és necessari fer aquesta conjunció dels sectors sanitaris.

La ciutat de Barcelona: fins ara, els sectors sanitaris coincidien amb els districtes; en la nova ordenació, els sectors no coincideixen amb aquests districtes i enlloc tampoc s'explica per quins motius s'opta perquè això sigui així.

Per tant, està clar que no compleixen, evidentment, la seva pròpia legislació, però —li ho torno a repetir— que estan perdent una ocasió magnífica per planificar en funció de les necessitats de la salut de la població; per tant, una ocasió magnífica per planificar, tenint en compte aquestes necessitats com a base lògica de treball, per tal de poder fer —de poder endegar— una veritable i equitativa aproximació dels serveis sanitaris a l'usuari.

I, per acabar —i per acabar— hi ha encara una crítica més important a fer sobre aquest Decret. Quan es va aprovar la Llei d'ordenació sanitària, es va insistir que era molt important la participació comunitària dins, evidentment, de la totalitat de les estructures del Servei Català de la Salut. Es van reglamentar els sistemes per a la designació dels representants dels ens locals, en els òrgans de direcció i participació del Servei Català de la Salut i, també, dels representants de les associacions de consumidors i d'usuaris. Aquest Decret s'ha tirat endavant sense, com a mínim, haver consultat i escoltat l'opinió d'aquests organismes. I —si m'ho permet, senyor conseller— va sortir una mica d'amagatots. Jo crec que..., nosaltres pensem que la Conselleria ens acostumarà, no tan sols a llegir els diaris oficials de la Generalitat, cada dia, sinó que també ens obligarà a llegir-los amb un estat d'ànim preparat per a qualsevol exaltació, perquè temes tan importants com l'ordenació territorial sanitària, que no hagin estat consultats aquests organismes és una cosa bastant important.

Per tant, senyor conseller, li demanem —li demanem— una cosa clara, si aquesta interpellació..., és possible, és possible, que hi hagi un canvi d'actituds en la manera de funcionar del seu Departament. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats; un canvi d'actitud és difícil, perquè l'actitud del meu Departament en aquest tema, i en altres temes, és una actitud absolutament oberta i, per tant, és una actitud de col·laboració, d'admetre les crítiques i, a més, d'admetre, doncs, les col·laboracions, vinguin d'on vinguin.

Sincerament, em costa i m'és difícil pensar que no hi ha participació en un edicte que es fa per a informació pública, per acollir totes les esmenes que es puguin plantejar i, al mateix temps, mirar després si s'agafen. I, a més, aquest edicte..., des del primer dia, no?, nosaltres hem dit que estem oberts a acollir —estem oberts a acollir— totes aquelles esmenes que es plantegin i que vagin en la línia de millorar-lo, perquè sabem que, quan es fa qualsevol tipus de classificació o de distribució territorial, per intentar organitzar els serveis que es donen a nivell sanitari, doncs, són molt complexos, són molt complexos, no? Són complexos fins i tot, quan s'intenta, de totes totes, respectar la distribució territorial existent en l'actualitat. I són tan complexos que, quan cada un de nosaltres planteja aquest tema, doncs, les peticions que poden venir, fins i tot, d'un mateix grup polític, doncs, en molts casos són oposades i, per exemple, un cas que plantegen vostès, doncs, és claríssim; i diu: «La Cerdanya». Doncs, home, la Cerdanya..., jo tinc, sempre, doncs, una pressió tremenda: «Escolti, el programa..., el Pirineu, que és molt important..., la capital ha de ser la Seu d'Urgell i aquest programa..., i això ha de ser un sector, ha de ser un sector amb la capital a la Cerdanya...» Doncs miri, els senyors de la Cerdanya —gironina, no?— doncs volen dependre de Manresa —no de Girona—, de Manresa. Doncs això és un embolic realment complicat per donar-li solució, malgrat que nosaltres li asseguro que estarem oberts a acollir tots els plantejaments.

En primer lloc, els vull insistir en un tema —no?— que jo crec que porta una certa confusió o una certa ambigüitat. Malgrat que a Catalunya es pugui fer una divisió per regions sanitàries, per sectors i per àrees bàsiques de salut, el que sí que està molt clar —i ho dic aquí, públicament i ho repetiré on sigui— és que la gent ha de tenir la possibilitat d'elecció; és a dir, que això no vol dir que un senyor que està en un lloc obligatòriament ha d'anar al centre tal o tal. Jo sempre dic que nosaltres volem un sistema sanitari finançat públicament, gestionat empresarialment, planificat per l'Administració de la Generalitat de Catalunya; però aquesta planificació és una planificació que ha de permetre un cert mercat, ha de permetre una certa competitivitat i ha de permetre, evidentment, que els fluxos dels malalts no siguin un flux absolutament estricte, que impedeixi la lliure elecció, que, per altra part, en molts casos és difícil de complir —jo sóc el primer que ho dic, eh?, perquè quan parlem de lliure elecció a una gent que està en un poble que només té un metge, ja em dirà de quina lliure elecció parlem, no?— però una lliure elecció que jo dic, home, que està consagrada en la Llei de sanitat de l'Estat espanyol, la Llei general de sanitat, malgrat que ja li dic que en molts casos jo no sé com es pot aplicar això, de totes maneres.

Bé, nosaltres..., aquest edicte està obert absolutament a totes incorporacions. Jo ja he repetit, i ho he explicat a tothom que ha volgut escoltar: nosaltres, l'aplicació, la delimitació de les regions sanitàries i dels sectors sanitaris la farem d'acord amb les converses que mantenim i que mantindrem amb l'Associació de

Municipis, amb la Federació de Municipis i amb totes aquelles persones o agrupacions que han presentat, doncs, les esmenes corresponents. Intentarem arribar a acords; hi han casos en què no és fàcil, hi han casos en què jo crec que és fàcil.

En qualsevol cas, nosaltres volem respectar una cosa —no?—: aquest plantejament d'ajuntar i que hi hagi menys sectors dels que hi havia en un principi mai ha d'anar en detriment de la representativitat; és a dir, que qualsevol plantejament que es faci per preservar la representativitat i que hi hagin els controls que es vulguin, evidentment, això ho defensarem i ho incorporarem. Sí que és segur que nosaltres el que no podem fer és crear una estructura feixuga. I això ho ha d'entendre tothom; és a dir, és impossible desenvolupar a través d'aquest Decret una estructura, econòmicament, absolutament inviable. I per això jo demano que vostè, senyora diputada, i la gent que demana una estructura amb molts més sectors, ho pensin, ho meditin, perquè que no vagi a ser que els pocs diners que tindrem per a sanitat els gastem en burocràcia, que això seria una gran barbaritat. Hem de buscar un sistema en què es conjuminin les dues coses: el grau de representativitat, la desconcentració de serveis, la descentralització del Servei Català de la Salut, però a través d'unes estructures que també desburocratitzin el nostre sistema sanitari.

Trobaran —ja li ho dic— una actitud, doncs, com sempre, no? Per tant, no canviarem l'actitud, sinó que serà l'actitud de sempre, que és una actitud dialogant i disposada a buscar solucions amb aquest Decret a fi i efecte que l'ordenació de la sanitat de Catalunya, evidentment, doncs, sigui del gust de tothom, malgrat que jo sempre dic que després nosaltres ens sotmetrem a la distribució territorial que mani aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Utgés pot fer la rèplica.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Jo crec, senyor conseller, que hem coincidit en una cosa molt important, que és que quan vostè definia que l'ordenació que s'ha fet és realment un embolic —i per això he portat la interpellació al Parlament, perquè és un embolic—, perquè hi han llocs on no es respecta la mateixa distribució comarcal que vostès fan; hi han llocs que no coincideix amb el districte, hi han altres llocs que sense saber-ho s'agrupen. Per tant, és evident que això és un embolic, i precisament per això hem fet la interpellació, però que, en tot cas, no ens ha tret d'aquest embolic.

Evidentment, que l'estructura d'una ordenació tan important com els sectors sanitaris no ha de ser una estructura feixuga i una estructura econòmicament inviable. Jo crec que la planificació ha de reunir altres criteris que són precisament planificar en funció de les necessitats dels usuaris, i a partir d'aquí l'estructura no serà feixuga, sinó just al contrari, i evidentment, tampoc es gastarà —com ha dit el senyor conseller—, es gastarà en burocràcia, sinó que es gastarà amb l'agilitat..., pel bé de l'agilitat dels serveis.

Per tant, d'alguna manera, no hem sortit de gaires dubtes dels que estàvem presentant amb la interpellació, però sí que ens ha comentat el senyor conseller que està obert a converses i que intentava buscar un acord entre..., sobretot les corporacions locals —ha dit—, Associació Catalana de Municipis i Federació de Municipis. Jo crec que aquestes converses ja s'havien d'haver portat abans de sortir el Decret, i d'alguna manera nosaltres ens queixem d'aquest procediment, d'aquesta manera que té el

Departament de Treball. Però d'alguna manera celebrem, doncs, que almenys s'iniciïn aquestes converses i que a la futura ordenació territorial sanitària hi hagi uns acords entre el Departament de la Generalitat i les corporacions locals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Des del mateix escó. Home, miri, no em malinterpreti; jo he dit que és un embolic, però no perquè ho haguem fet embolicadament malament, no?, per exemple, sinó perquè, sincerament, en intentar..., no crear els sectors o les regions sanitàries, en fer les àrees bàsiques de salut encara avui dia hi ha ajuntaments que diuen: «No vull estar en aquesta; vull estar a la del cantó.» I escolti'm, i això és per a una reunió que, com més a prop hi ha cops que estan els ajuntaments, doncs, menys junts volen estar. Vull dir, aquest és un factor, doncs, realment complicat que ens dificulta tremendament el funcionament d'aquest tipus de coses, no? Sobretot si això llavors crea un ambient determinat, que els enviaran, els malalts, cap a una direcció o una altra, cosa que no és certa, perquè, per exemple, fixi's vostè el que dèiem de la Cerdanya i el Programa Alpir; doncs, en explicar a la gent de la Cerdanya que en lloc d'anar cap a Manresa ara se n'aniran a Lleida, això és una barbaritat tan grossa que vol dir que no s'ha entès ni el sentit del Decret ni del que volem fer. És a dir, que són informacions que jo crec que es donen malament, que es donen equivocadament i que porten, doncs, que la gent no entengui les coses; però jo dic, home, que estan prou clares, i si no estan prou clares, el que vulgui que vingui a la Conselleria perquè se li explicaran prou bé.

Perquè vostè abans ha dit una cosa en què jo no hi he volgut entrar, però que ara sí que hi entro; és en el sentit que vostè ha dit que això s'havia fet d'una manera poc estudiada, amb poques dades. Escolti'm, jo crec que està molt ben estudiada, molt ben estudiada. Si alguna cosa passa és que a Catalunya —i en el Departament de Sanitat tenim dades, doncs, com a pocs llocs es

tenen sobre la situació sanitària de cada una de les poblacions— s'està portant a terme per part de les regions sanitàries un estudi d'un pla de salut que no s'havia fet mai en aquest país ni a molts països del món —ni a molts països del món—, que es podrà dir: «Home, podria estar millor, podria...», però realment és una experiència que jo crec absolutament innovadora, en què hem rebut una col·laboració importantíssima de tothom i que, a més, em permeto dir-li que a nivell de participació ens passa una mica el mateix.

Em sap greu, doncs, escolti, haver d'explicar que nosaltres fem les coses millor, però és veritat; és veritat, i no gràcies a la Conselleria, sinó gràcies a la Conselleria, als grups polítics, a la mateixa oposició, que col·laboren perquè fem les coses ben fetes. I vostè ho sap bé i, per exemple, ha sigut impossible en tot l'Estat, en tot l'Estat espanyol ha sigut impossible que es creïn els consells de participació, i ha sigut impossible que es creïn els consells de direcció dels serveis de salut de cada una de les comunitats autònomes. Ara n'hi ha alguna que ho comença, i han fet els seus serveis respectius molt abans que nosaltres. I a nivell del Ministeri de Sanitat encara avui —encara avui— no s'ha pogut reunir mai el consell de participació, el consell de salut que mana la Llei general de sanitat.

És a dir, que jo crec que hem de reconèixer que hi ha un ambient de participació, de col·laboració en aquest aspecte i en altres que, sincerament, a mi em disgusta quan es diu: «Escolti, és que vostè a veure si canvia d'estil de participació.» Crec que és quasi impossible intentar donar més joc de participació a la gent, i ja li ho dic: escolti'm, aquest Decret nosaltres no el tirarem endavant sense el consens de la Federació de Municipis, de l'Associació de Municipis, de totes aquelles persones que han presentat les seves esmenes. És evident que s'hi ha de donar una solució, s'hi ha de donar una solució que sigui factible.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

